

Azok, akik
képesek megérteni rendeltetésüket és
a végtelenség lényegét,
boldogan fognak élni, örökké újra testet öltve,
mert gondolataikkal maguk hozzák létre
saját boldog öröklétüket
végtelenségüket."

ISBN 978-80-969539-4-3

Vlagyimir Megre

Kik is vagyunk?

Vlagyimir Megre

Kik is vagyunk?

Ötödik könyv

Anasztázia

szerint

a könyv szövegébe
olyan betűkapcsolatok és szókombinációk
vannak beleszóve,
melyek az emberre jótékonyan hatnak.

E hatást akkor érezhetjük,
amikor a könyvet úgy olvassuk,
hogy hallásunkat és érzésünket
nem gátolják
azok a mesterséges hangok,
melyeket tárgyak és gépek hoznak létre.

Am a Természet hangjai
– a madarak éneke, az eső lány hangja, kopogása,
a levelek suttogása a fákon –
e jótékony hatást segítik és erősítik.

Anasztázia ezen állítását
2008-ig több tízezer olvasó erősítette meg
a világ különböző tájáról küldött levelében.

A **Kik is vagyunk?** könyv
az Oroszország Zengő Cédrusai könyvsorozat ötödik része.

Vlagyimir Megre

Kik is vagyunk?

Oroszország Zengő Cédrusai
könyvsorozat

Ötödik könyv

Kik is vagyunk?
Vlagyimír Megre

Fordította: Bartkó Edith
Verseket fordította: Füzesi Magda
Lektorálta: Kemény Zoltán
Korrigálta: Horváth Katalin

Grafikus: Miroslav Zoričák

Copyright © Vlagyimír Megre
Translation copyright © Vlagyimír Megre
Cover and book design copyright © Silvana, Bartkó Edith

A könyvre vonatkozó összes szerzői jogot a törvény védi. A könyvnek, annak anyagának vagy illusztrációinak a felhasználása, sokszorosítása csak a szerzői jogok tulajdonosai írásos beleegyezése alapján történhet.

Vlagyimír Megre
www.anastasia.ru

Silvana
www.anasztazia.hu

ISBN 978-80-969539-4-3

KÉT CIVILIZÁCIÓ

Mindnyájan mindig sietünk valahová, igyekszünk valamit elérni. Mindegyikünk boldogan szeretné leélni életét, szeretné megtalálni szerelmét, családot alapítani, de vajon sikerül-e sokunknak elérnie azt, amit óhajt?

Vajon mitől függ az, hogy az élettel meg vagyunk-e elégedve vagy sem, mitől függ a sikerünk vagy sikertelenségünk? Miben rejlik az egyes ember életének az értelme és miben az egész emberiségé? Mi vár ránk a jövőben?

Ezek a kérdések már időtlen időktől fogva léteznek, de érthető és kimerítő választ még senki sem adott rájuk. Pedig milyen jó lenne, ha tudnánk, milyen lesz az ország, amelyben öt vagy tíz év múlva kell majd élnünk! Milyen világban fognak élni gyermekeink? De nem tudjuk és valószínűleg nem is vagyunk képesek elképzelni a jövőnket, mert állandóan rohannunk valahová. De hová?

Meglepő, de tény, hogy országunk jövőjéről szóló pontos és világos képet először nem a tudós analitikusoktól vagy politikusoktól kaptam, hanem Anasztáziától, a tajgai remetenőtől. Anasztázia nem csak egyszerűen megmutatta a jövő gyönyörű képét, hanem érvekkel indokolta meg azt, hogy ez a jövő már a mi nemzedékünk számára is lehetséges. Anasztázia voltaképpen bemutatta nekem az ország fejlesztési tervét.

Amikor a tajgában a tisztásról, ahol Anasztázia lakott, a folyó felé mentem, nem tudom miért, szilárd meggyőződés kerített hatalmába: terve sok mindent megváltoztathat a világban. Ha figyelembe vesszük azt, hogy minden, amit gondolataiban

modellez, később a való életben is mindig megvalósul, akkor mi már voltaképp egy olyan országban élünk, melynek jövője csakis gyönyörű lehet. Mentem a tajgában és a tajgai remetenő jövőről mondott szavain gondolkodtam, azon a jövőn amelyben – lehet, már a mi generációnk is – fog tudni élni. Egy olyan országban, ahol nem lesznek regionális konfliktusok, banditizmus és betegségek, nem lesznek szegények. S bár nem minden gondolatát értettem, ezúttal mégsem akartam kételkedni semmiben, amit mondott. Ellenkezőleg, mindenkinek be akartam bizonyítani, hogy igaza van.

Szilárdan elhatároztam, hogy mindent megteszek, ami tőlem telik, hogy terve megvalósuljon. Külsőleg teljesen egyszerűnek tűnt: minden családnak egy hektár földet kell kapnia, melyet élete végéig használhat, és e területen kell létrehoznia saját családi birtokát, saját „Hazája” pici darabkáját. A terv részletei azonban teljesen lekötötték gondolataimat. Ezek rendkívül egyszerűek voltak, ugyanakkor hihetetlenek is.

S tessék! Nem a tudós agrárszakemberek, hanem a tajgai remetenő bizonyította be, hogy ha a növények a telken helyesen vannak elrendezve, a földet már néhány év múlva nem kell trágyázni, sőt még a nem jól termő talaj is javulni fog.

Anasztázia alapvető példaként a tajgában fennálló helyzetet hozta fel. A tajga már évezredek óta létezik, minden nő benne, de földjét senki sem műveli. Anastázia azt mondja, hogy minden, ami a Földön létezik, Isten anyaggá lényegült gondolata és a Teremtő mindent úgy rendezett el, hogy az embernek ne kelljen magát terhelnie a táplálék megszerzésének gondolataival. Elég arra törekednie, hogy megismerje és elérje azt, hogy meg is értse a Teremtő gondolatát és együtt Vele gyönyörű dolgokat alkosson.

Itt én saját szemléltető példámat is felhozhatom. Ciprus szigetén, ahol jártam, a talaj köves, de a föld nem volt mindig ilyen. Több évszázaddal ezelőtt a szigeten gyönyörű cédruserdők, gyümölcsfák nőttek, a folyók sokaságában a legtisztább édesvíz folyt és a sziget földi paradicsomra hasonlított. A római légiók

elfoglalták a szigetet, megkezdték a cédrusok kivágását, hajókat építettek belőlük, kivágták a cédrusligeteket. Manapság a sziget javát teljesen gyér növényzet fedi, már tavasszal kistül a fű, ritkává váltak a nyári esők és nem elég az édesvíz. Termékeny földet a ciprusiaknak a tengeren teherhajókon kell a szigetre hozniuk. Ezért ennek az az eredménye, hogy az ember a megteremtettet nem jobbá tette, hanem barbár beavatkozásával elrontotta.

Amikor Anastázia részletesen felvázolta tervét, azt mondta, hogy a birtokon feltétlenül családi fát kell ültetni, és az elhalálozottat nem a temetőben kell eltemetni, hanem az általa létrehozott gyönyörű családi birtok földjében. A sírhelyen semmilyen síremléket nem kell emelni. Az emberről tanúskodó emlékek élők és nem élettelenek kell lennie. A családtagok számára az elhunyt élő alkotásai lesznek az emlékművek, s akkor majd az elhunyt lelke ismét az anyagban, a földi édenkertben lesz képes testet öltetni.

A temetőben eltemetettek nem tudnak eljutni a Paradicsomba. Lelkük addig nem tud az anyagban ismét testet öltetni, ameddig a családtagok és a barátok az ő halálukra gondolkodnak. A síremlék a halál emlékműve. A temetés szertartását a Sötét Erők hozták létre és az a célja, hogy – még ha rövid időre is – mégis rabságba vessék az emberi lelket. A mi Atyánk az Ő szeretett Gyermekéi számára nem hozott létre semmilyen nélkülözést, sőt szomorúságot sem. Az összes Isteni Teremtmény örökké létező, önálló, képes önmagát újrateremtetni. Minden, ami a Földön létezik, a látszólag egyszerű fűszáltól kezdve egészen az emberig, önmagában harmonikus és örökkön létező egységet alkot.

Ebben, úgy gondolom, Anastáziának igaza van. Csak nézzük meg, mi történik! Manapság a tudósok azt mondják, hogy az emberi gondolat anyagi. Ha ez igaz, akkor viszont a hozzátartozók, amikor úgy gondolnak az elhalálozottra, mint halottra, azt holt állapotban tartják, a lelkét kínozzák. Anastázia azt állítja, hogy az ember, pontosabban mondva az emberi lélek, örökké élhet. Állandóan új testet ölthet, de csupán bizo-

nyos meghatározott feltételek mellett. A családi birtok, amely Anasztázia terve szerint készül, ilyen feltételeket hoz létre. Én ezt egyszerűen elhittem, de Anasztáziának az életről vagy a halálról szóló gondolatait az ezotériával foglalkozó tudósok lesznek képesek szakavatottabban alátámasztani, avagy elvetni.

„Ó, mily sok opponens lesz majd” – mondtam Anasztáziának.

Ő azonban válaszul csak nevetett:

„Minden oly egyszerűen történik majd, Vlagyimir. Az ember gondolata képes a tárgyakat materializálni, megváltoztatni kinézetüket, előre meghatározni az eseményeket, építeni a jövőt, s ezért történik majd meg, hogy az opponensek, akik megpróbálják bizonyítani az emberi létezés mulandóságát, megsemmisítik saját magukat, mert végzetüket saját gondolataikkal maguk hozzák létre.

Azok, akik képesek megérteni rendeltetésüket és a végtelenség lényegét, boldogan fognak élni, örökké újra testet öltve, mert gondolataikkal maguk hozzák létre saját boldog öröklésüket végtelenségüket.”

Terve még jobban megtetszett nekem, amikor gazdasági célszerűségét kezdtem számolgatni és meggyőződtem róla, hogy bárki képes gyermekeinek és unokáinak biztosítani a gondtalan létet a saját maga által Anasztázia tervével összhangban létrehozott családi birtokán. A lényeg nem csak abban van, hogy a gyermekeknek jó minőségű táplálékot, lakást biztosítson. Anasztázia elmondta, hogy a kerítést feltétlen élő fából kell létrehozni és a telek egy negyedén erdőnek kell lennie. Ha a telek egy negyede erdő, akkor ez körülbelül háromszáz fa. Nyolcvan-száz év után ki lehet őket vágni. Ezekből a fából kb. négyszáz köbméter deszkát lehet nyerni. A jól kiszáritott és megmunkált díszítésre alkalmas fűrésztelepi anyag köbmétere már ma is legalább száz dollárba kerül, így az ember megkap negyvenezer dollárt is. Az egész erdőt természetesen nem egyszerre kell kivágni, csak az adott célra nélkülözhetetlen felnőtt fák egy részét, de helyettük azonnal újakat is kell ültetni. Az

Anasztázia terve szerint létrehozott családi birtok értékét egymillió dollárra, vagy még ennél többre is lehet becsülni, de ilyen birtokot bármelyik, még átlagos jövedelmű család is létrehozhat. A ház kezdetben a lehető legszerényebb is lehet. Értékét a helyesen és szépen kiépített telek képezi. A gazdagok már most hatalmas összegeket fizetnek az olyan cégeknek, melyek kertépítéssel foglalkoznak. Csak Moszkvában kb. negyven ilyen vállalkozás létezik, és mindegyiknek rengeteg munkája adódik. Tarifáik szerint a ház körüli alig száz négyzetméternyi terület helyes és szép elrendezése ezeröttszáz, vagy még ennél is több dollárba kerül.

Egyetlen hat méter magas tűlevelű fa kiültetése ötszáz dollárba kerül és azok, akik szépen elrendezett helyen szeretnének élni, ilyen tetemes pénzeket fizetnek. Fizetnek, mert szülőknek nem jutott eszébe, hogy gyermekeik számára családi birtokot hozzanak létre, pedig ahhoz, hogy ezt megtegyék, nem kell gazdagnak lenniük, csak a prioritásokat kell helyesen elrendezni. Ugyan hogyan tudnánk nevelni gyermekeinket, ha mi magunk sem értjük az ilyen egyszerű dolgokat? Igaza van Anasztáziának, amikor azt mondja, hogy a nevelést az embernek saját magánál kell elkezdenie.

Nagyon erős vágyat éreztem aziránt, hogy nekem is ilyen birtokom legyen. Szerettem volna egy hektár földet, házat építeni rajta, de ami a legfontosabb, köröskörül mindenféle növényt ültetni, úgy elrendezni „Hazám” pici darabkáját, ahogy azt Anasztázia lefestette. Szerettem volna, hogy körülvegyenek mások gyönyörűen elrendezett telkei. Elköltözhetne oda Anasztázia is a fiunkkal, vagy vendégségbe jöhetne, majd pedig később az unokák, dédunokák is. Megeshet, hogy a dédunokák a városban szeretnének dolgozni, akkor viszont azért járhatnának ki családi birtokukra, hogy ott megpihenhessenek. Majd egyszer évente, július 23-án, az egész Föld Ünnepe, e házban összeraglik a teljes rokonság. Ekkorra persze én már nem leszek, de megmarad az általam alapított családi birtok, az itt növekvő fák, a kert. Kiások egy kisebb tavat is, s bele halakat telepítek. A kiül-

tetett fák külön terv szerint fognak elhelyezkedni, ahogy Anasztázia mondta. Biztos lesz majd valami, ami megtetszik az utódoknak, de akadhat esetleg valami olyan is, amit meg akarnak változtatni, bárhogya is lesz, rám fognak emlékezni.

Utódaim saját telkemen temetnek majd el és megkérem őket, hogy síromat semmivel se jelöljék meg. Ne siránkozzon fölöttem szomorúan senki, és egyáltalán ne is legyen semmilyen búskomorság elmenetelem miatt, hanem nőjön a testből a földön fölöttem üde fű, bokrok, vagy esetleg valamilyen gyümölcs, mely utódaim, családom számára hasznos lesz. Ugyan mi értelme a sírboltoknak? Semmi, csak a szomorúság. Senki se emlékezék rám bánattal, inkább örömmel járjon a birtokra, amelyet én alapítottam. Ó, úgy elrendezek, elültetek én nekik itt mindent...

Gondolataim egy lélegzetelállítóan hatalmas valaminek az örömteli megérezésében kavartak. El kell kezdeni a lehető leggyorsabban, gyorsan tenni, cselekedni kell valamit, a városba jutni, de az erdőben — csak a folyóig — még tíz kilométernyi utat kell megtennem. Bárcsak gyorsan kijutnék már ebből az erdőből. Ekkor hirtelen, valahonnan, ki tudja honnan, emlékezetemből felmerült egy információ Oroszország erdeiről. Nem minden adatra emlékszem, de itt olyanokat idézek, amelyeket valamikor egy statisztikai beszámolóban olvastam:

„Az erdők — Oroszország alapvető növényzettípusa — az ország területének a 45 %-át borítják. Oroszországnak vannak a legnagyobb erdőkészletei a világon. 1993-ban az erdőalapba tartozó erdős területek 886,5 millió hektárt tettek ki, de az általános fakészlet 80,7 milliárdot, ami a világ készleteinek a 21,7 illetve a 25,9 %-a. A második számadat magasabb értéke azt mutatja, hogy Oroszország érettebb és produktívabb erdőkkel rendelkezik, mint a bolygó fennmaradó részének az egésze.

Az erdőknek hatalmas szerepük van a légtér gázegyensúlyának a megtartásában és a Föld planetáris klímájának a szabályozásában. B. N. Mojszejev számításai szerint az átlagos egyensúly Oroszország erdei számára, a széndioxid esetében

1,789 millió tonna, az oxigén esetében 1,299 millió tonna. Manapság Oroszország erdeiben 600 millió tonna szén rakódik le évente. A gázok e gigantikus mennyiségeinek a migrációja voltaképpen stabilizálja a bolygó gázösszetételét és klímáját is.

Hát így állnak a dolgok! Vannak emberek, akik azt mondják, hogy Oroszország előtt valamilyen sajátos küldetés áll, de nem csak majd valamikor a jövőben, Oroszország ezt a küldetést már teljesíti is.

Csak gondoljunk bele! Az emberek az egész bolygón Oroszország levegőjét lélegzik, ki kisebb, ki nagyobb mértékben, de nem ez a fontos, a fontos itt az, hogy ez tény. Azt az oxigént, amelyet ez az erdőség állít elő, amelyen át most én csak úgy egyszerűen megyek. Kíváncsi vagyok, hogy ez az erdő vajon csak oxigént állít-e elő minden e bolygón élő ember számára, vagy esetleg még valami más fontosat is?

A tajga, amelyen át akkor egyedül mentem, nem ébresztette bennem a félelem érzését, mint korábban. Olyan érzésem volt, mint amikor az ember egy biztonságos parkon halad át. A tajgában, természetesen, nincsenek olyan utak, mint egy parkban. Itt az utat hol kidőlt fák, hol sűrű bokrok torlaszolják el, de ezúttal nem zavartak.

Utam során, csak úgy mellékesen, mindenféle gyümölcsöt szedtem: málnát, fekete ribizlit. Most először figyeltem fel arra, hogy mennyire eltérnek egymástól még az egyforma fajta fák is. Mennyire különböző módon van elrendezve a növényzet — nincs ugyanolyan látványú kép sehol.

Először néztem a tajgát figyelemmel és kellemesebbnek tűnt nekem. Valószínűleg azért is ébredt bennem ilyen érzés, mert tudatosítottam, hogy ebben a tajgában született és él Anasztázia tisztásán az én picí fiam és Anasztázia is, az a nő, akivel való találkozásom óta teljes életem megváltozott.

Ebben a határtalan tajgában van Anasztázia piciny tisztása, amelyet hosszú időre nem akar elhagyni és semmilyen — még a legpompásabb lakásra sem — felcserélni. Ez a tisztás voltaképpen egy közönséges, pusztaság hely. Nincs rajta sem ház, sem fedél,

sem egyéb alkalmatosság. Anasztázia mégis azonnal örvendezni kezd, mihelyt közeledik hozzá. Bennem is, amikor harmadszor meglátogattam Anasztázia tisztását, valahogy olyan érzés keletkezett, amit az ember akkor érez, amikor hosszú, fáradságos út után hazaérkezik.

A világunkban általában véve különös dolgok történnek. Az emberi társadalom évezredek óta a boldogságért, minden ember jólétéért harcol, de ha megfigyeljük, akkor ugyanaz az ember, aki a társadalom középpontjában él, a jelenkori civilizált város középpontjában, egyre gyakrabban mutatkozik védtelennek. Hol balesetet szenved a közúti forgalomban, hol meglopják, állandóan mindenféle nyavalyák gyötrik, gyógyszertárak nélkül már élni sem tud, majd valamilyen elégedetlenség miatt életét öngyilkossággal fejezi be. Éppen azokban a civilizált országokban növekszik az öngyilkosságok száma, ahol magas az életszínvonal. Anyák lépnek fel a televízióban különböző régiókból és azt állítják, hogy a gyermekeiknek nincs mit enni adniuk, a családok éheznek.

Igen, természetesen, a civilizációink eltérőek. Anasztázia azt javasolja, hogy e két világból ki kell választani azt, ami jó. Akkor majd sok ember életmódja megváltozik a Földön, megszületik az új, boldog emberi társadalom. Érdekes lesz ez a társadalom – új, rendkívüli. Például ilyen...

KÓSTOLJÁK MEG A VILÁGEGYETEM ÍZÉT!

Hosszú ideig nem tudtam egyetérteni azzal, hogy Anasztázia teljesen nyugodtan otthagyja Hegyedül a még szopós kisbabát. Hol egyszerűen valamilyen bokor alá helyezi a fűbe, hol a pihenő medve vagy farkas mellé. Már meggyőződtem róla, hogy a gyermeket nem bántja egyetlen állat sem. Éppen ellenkezőleg, az állatok utolsó lehetőségükig védelmezni fogják. De hát ki ellen? Ha a körülötte élő állatok olyanok, mint a dadusok, akkor ki ellen kellene a gyermeket védelmezni? Bárhogy is van, szokatlan, amikor a szopós kisbabát magára hagyják. Megpróbáltam meggyőzni Anasztáziát, hogy ne tegye, ezért ezt mondtam neki:

– Még ha az állatok nem is bántják a gyermeket, ez nem jelenti azt, hogy valami más baj nem érheti.

Anasztázia így válaszolt:

– Nem tudom elképzelni, Vlagyimir, miféle bajra gondolsz.

– Bármilyenre, ami magatehetetlen gyermekekkel megtörténhet. Például felmászik egy dombra, leesik róla, kifocamítja a bokáját vagy a kezét.

– Az a magasság, amelyet a gyermek maga legyőz, nem okoz benne kárt.

– Na és ha megeszik valami rosszat? A gyerek még butácska, mindent a szájába rak, még meg is mérgezheti magát, és akkor majd ugyan ki fogja a gyomrát kimosni? Egy orvos sincs a közelben, neked sincs klisztíred, hogy átmosd a gyerek beleit, ha esetleg mégis megtörténne a baj.

Anasztázia válaszul csak nevetett:

– Ugyan minek a klisztír, Vlagyimir? A beleket másképpen

is át lehet mosni, ráadásul sokkal hatásosabban, mint a klisz-tírral.

– Hogyan?

– Megpróbálsz? Egyáltalán nem lenne semmi bajod tőle, hozok neked néhány növényt...

– Állj, nem kell! Megértettem! Olyasvalamit akarsz nekem adni, amivel elrontja az ember a gyomrát.

– Neked nem kell elrontanod a gyomrod, te azt már régen elrontottad. A gyógynövény viszont minden feleslegeset kihajtana belőle.

– Értem, ha megtörténik, akkor gyógynövényt adsz a gyermeknek, és az meghatja. De hát minek kell hagyni a dolgot idáig fajlulni, hogy így kelljen kínozni a gyermeket?

– Erre sor sem kerül. A mi fiunk meg sem fog enni semmit, ami fölösleges a számára. A gyermekek – mindenekelőtt a szopós babák, az anyatejhez szokottak – az anyatejen kívül soha semmi mást nem fognak nagyobb mennyiségben megenni. A mi fiunk egy picit nyugodtan kipróbálhat valamilyen gyümölcsöt vagy növénykét. Ha azt rossznak, keserűnek találja, számára fölöslegesnek, akkor azt ő maga ki is köpi. Ha egy keveset mégis megenne belőle és elrontaná a gyomrát, kihányja azt, de éppen ezért emlékezni is fog rá és többé majd nem eszik belőle. Így azonban ismerni fogja az egész Földet. Nem valakinek az elmesélése alapján, hanem az ízéről. Csak kóstolgassa, ízlelgesse a fiunk a Világegyetemet!

Voltaképpen Anasztáziának valószínűleg igaza van, hiszen eddig a gyermekkel egyetlenegyszer sem történt semmi rossz. Megfigyeltem még egy érdekes tény: az állatok, amelyek Anasztázia tisztása körül élnek, maguk idomítják, vagy tanítják utódaikat az emberrel való kölcsönös viszonyra. Korábban azt gondoltam, hogy ezzel maga Anasztázia foglalkozik, de később meggyőződtem róla, hogy erre ő időt nem feccsél.

Ezt láttam egyszer: a tisztás szélén ültünk a napon, Anasztázia éppen megszoptatta a fiunkat, a gyermek boldogan feküdt karjaiban. Előbb egy picit szundikált, vagy talán aludt, majd

pici kezeivel megérintette Anasztázia haját és mosolyogni kezdett. Anasztázia a gyermekre nézett és szintén mosolygott, gyengéd, lágy hangon különböző szavakat suttogott neki.

Ekkor megpillantottam, hogy a farkas kölykeivel – négy egészen parányi farkaskölyökkel – kijött a tisztásra. A farkas felénk tartott, de alig tett meg pár métert, lefeküdt a fűbe. Az utána tipegő-topogó farkaskölykök azonnal a hasához gyűltek. Amikor Anasztázia megpillantotta a farkast a kölykeivel a fűben feküdni, felállt s a gyermekkel a karján a farkashoz ment. Leült, nem messze a farkastól, és mosolyogva kezdte nézegetni a farkaskölyköket. Közben kedvesen így beszélt a farkashoz:

– Ó, mily gyönyörű gyermekeket szült a mi bölcsünk! Az egyik biztos farkavezér lesz, de ez a kislány, szakasztott olyan, mint az anyja. Micsoda örömet lel majd benne, méltó utódokat hoz a világra s tovább viszi a családot.

A farkas – talán, mert álmos volt vagy Anasztázia gyengéd hangjától – szeméit boldogan lehunyta, mintha szunyókált volna. A farkaskölykök otthagyták anyjuk hasát, és Anasztáziát kezdték szemügyre venni, de az egyikük, még ugyan bizonytalanul lépkedve, megindult Anasztázia felé.

A farkas, bár úgy tűnt, szundikál, hirtelen felugrott, fogai közé kapta a kölyköt és a többihez hajította. Ugyanez történt a másik kölyökkel, a harmadikkal és a negyedikkel is, amikor Anasztáziához próbáltak közeledni. A butuska farkaskölykök tovább folytatták próbálkozásaikat, de anyjuk addig fenyítette őket, amíg maguktól abba nem hagyták. Két farkaskölyök egymás ellen csatározott, a másik kettő csendben üldögélt és bennünket figyelt. A gyermek Anasztázia karjaiban szintén megpillantotta a farkast a kölykeivel, figyelni kezdte őket, majd lábaival türelmetlenül rugdalózni kezdett s valamilyen hívó hangot hallatott.

Anasztázia a farkas és kölykei felé nyújtotta kezét. Két farkaskölyök egy picit bizonytalanul indult meg a kinyújtott emberi kéz felé, de ezúttal a farkas nem állította meg őket, éppen ellenkezőleg, ő maga lökdöste a két másik, még

játszadózó kölyköt a kinyújtott kéz felé. A kölykök hamarosan Anasztázia mellé kerültek. Az egyikük Anasztázia kinyújtott kezén annak ujját szopogatta, a társa praclijaival Anasztázia kezére állt, a másik két kölyök pedig lábához mászott. A fiunk Anasztázia karjaiban mocorgott, láthatóan a farkaskölykökhöz próbált jutni. Anasztázia a fűbe helyezte a gyermeket, és a gyermek mindenről megfeledkezve a kölykökkel kezdett játszani. Anasztázia a farkashoz ment, szeretetteljesen megpaskolgatta annak tarkóját, majd visszatért hozzám.

Megértettem, hogy a farkas, mivel maga is megtanulta, hogy önszántából soha ne háborgassa Anasztáziát, hanem Anasztázia bizonyos mozdulatára fusson hozzá, most saját utódait is ugyanerre tanította. A farkast, valószínűleg, ugyanígy tanította anyja, az anyját, viszont annak anyja és az állatok így adták át egymásnak nemzedékről nemzedékre az emberrel való kapcsolattartás szabályait. Fontos még hozzátenni, hogy tiszteletteljes, tapintatos szabályait. De vajon ki és hogyan tanította meg őket másvalamire – arra, hogy megtámadják az embert?

A szibériai tajgában élő remeték életének megismerésénél egyébként is sok különböző kérdés merül föl. Olyan kérdések, amelyekre korábban még gondolni sem mertem volna. Anasztázia nem készül arra, hogy megváltoztassa remete életmódját. De...! Amikor Anasztáziára, mint remetére gondolok, a „remete”, „remetenő” szavak bennem minden alkalommal olyan ember képét idézik fel, aki elszigetelten él a társadalomtól, a kortárs információs rendszertől. A valóságban azonban, hogy is néz ez ki? Minden alkalommal az ő tisztásán eltöltött látogatás után egy új könyvet adok ki. A könyvet különböző korú emberek, fiatalok, idősek, tudósok és szellemi felekezetek vezetői olvassák és mérlegelik. Az igazság az, hogy nem én hozok és adok át információkat neki a mi mindenről informált társadalmunkból, hanem ő lát el engem az egész társadalom számára érdekes információkkal.

Akkor tehát, ki a valódi remete? Vajon nem mi gabalyodtunk-e a bőséges hálójába, illetve, pontosabban mondva az infor-

mációk látszólagosan bőséges, hálójába és a valóságban nem mi távolodtunk-e el vagy szakadtunk-e el az információk igaz forrásától? Hihetetlen, hogy voltaképpen mi is történik – Anasztázia istenháta mögötti tajgai tisztása a szó szoros értelmében egy információs központ, mint a létezés más szintjeire röpítő úrhajókilövő-állomás. Akkor viszont ki vagyok én, kik is vagyunk mi, ki Anasztázia? Különben, is fontos ez most? Más a fontos – az, amit arról mondott, hogyan lehet az egyén, az ország és az emberi társadalom egészének az életét jobbra tenni azáltal, hogy az egyén élete megváltozik.

Ez hihetetlenül egyszerű: adni kell az embernek legalább egy hektár földet. Majd elmondja, mit kell az embernek e földön tennie, és ha így cselekszik, akkor... Hihetetlen, milyen egyszerű... Akkor marad majd mindörökre az emberrel a Szeretet Energiája. Akkor lesznek majd egymást szerető házastársak. Akkor lesznek majd a gyermekek boldogok, akkor eltűnik majd a sok-sok betegség, megszűnnek a háborúk és a kataklizmák. Az ember közelebb jut Istenhez.

Anasztázia voltaképpen azt ajánlotta, hogy az emberek hozzanak létre sok-sok az ő tisztásához hasonló teret a nagyvárosok mellett. Közben nem utasítja vissza civilizációnk vívmányainak a használatát sem: „Csak dolgozzon a negatív is a „Jó” javára – mondta. Én pedig hinni kezdtem tervében. Hinni kezdtem mindabban a szépben, aminek meg kell történnie azzal, hogy tervét mi magunk a mi saját életünkben valósítjuk meg. Tervéből sok minden tűnt számomra érthetőnek. De még egyszer mindent lépésről lépésre meg kell vizsgálnom, át kell gondolnom. Tervét a konkrét, adott helyhez kell mindenhol alakítani.

Engem lenyűgözött Anasztázia a földdel és annak művelésével kapcsolatos gondolata. Annyira szerettem volna minél gyorsabban hazaérni, utána nézni, mit mondanak a tudósok a hasonló településekről, van-e még a világban valahol hozzá hasonló. Szerettem volna előbb részletesen megtervezni az új falut, majd aztán elkezdni építeni azt közös erővel, együttesen azokkal, akik csatlakoznának az építéshez. Hiszen sem én,

sem valaki más egyedül nem vállalhatja föl a felelősséget azért, hogy maga megtervezi a jövő e gyönyörű települését – együttesen kell!... Mindenkinek együtt kell majd megvizsgálnia az információt, és megterveznie saját települését, figyelembe véve mások hibáit.

AUROVILLE-I VÁGYAK

Az első hónapokban miután visszatértem Anasztáziától, intenzíven gyűjtöttem és tanulmányoztam az ökotelepülésekről szóló információkat. A források többsége külföldi analógiákról szólt. Összesen 86 településről gyűjtöttem össze információt, amelyek 19 országban találhatóak, mint például Belgium, Kanada, Dánia, Anglia, Franciaország, Németország, India, stb., de nem tettek rám különösebb benyomást. Egyetlen országban sem alakult ki elég erőteljes mozgalom, nem voltak olyan települések, melyek képesek lettek volna lényegesen befolyásolni az adott országokban lévő szociális helyzetet. A legnagyobb és legnevesebb települések egyike – Auroville városa – Indiában volt.

Auroville-t 1968-ban Mirra Risar, az Integrális Jóga atyjának, Sri Aurobindonak a felesége alapította. Az elképzelés az volt, hogy Pondicszerri város közelében, az indiai kormány által adományozott földeken – a negyvenes évektől itt működik Sri Aurobindo Asrámja, az integrális jóga követőinek központja – egy települést hoznak létre, amelyből a jövőben egy ötvenezer lelket számláló város nő ki. „Auroville-t” fordításban a „Hajnal városának”, illetve „a Hajnali Fény városának” is nevezhetnénk. Éppen e városnak kellett volna megvalósítania az emberek összefogásának az eszméjét – azon emberek összefogását, akiknek az a célja, hogy olyan harmonikus anyagi világot hozzanak létre, amely nem áll ellentmondásban a szellem világgal. Mira Risar kartájában erről így ír: „Auroville a szellemi és anyagi kutatások központja, mely az élő és valóságos emberi egység megvalósítását készíti elő.”

Az eszmét, hogy egy olyan város szülessen, ahol az emberek a természet világával összhangban, a szellem és szeretet harmóniájában fognak élni, jóváhagyta az indiai kormány, személyesen Indira Gandhí, az UNESCO, anyagi támogatást az indiai kormány és számtalan szponzor is nyújtott hozzá. Az alapkövő elhelyezésénél 121 ország és 23 indiai állam képviseltette magát. Így kezdődött meg egy gyönyörű városnak – egy álomnak – az építése, amely minden bizonnyal az egész világ „szellemi” embereinek az álma volt.

Ám Mirra Risár halála után, 1973-ban, Aurobindo tanítványa Szatprem, élesen elhatárolódott Auroville-től, amikor a várost csak egy üzleti vállalkozásnak nevezte. Sri Aurobindo Asrámja, amely a „vállalkozás” pénzügyi dolgainak nagyobb hányadát ellenőrizte, igényt tartott a tulajdonjogra minden fölött, ami a városban zajlott, ám a telep lakói azt hangoztatták, hogy a közösség az egész világé, és az Asrám nem parancsolhat neki. Éles konfrontációra került sor az Asrám és Auroville szellemi vezetői között. A konfrontáció nem csupán szellemi síkon zajlott, hanem egyre inkább fizikai síkra terelődött. 1980-ban az Indiai Kormány arra kényszerült, hogy rendelettel vonja ki Auroville-t a Sri Aurobindo-i közösség felügyelete alól. A településen állandó rendőri felügyeletet hoztak létre. Auroville helyzete a Sri Aurobindo féle mozgalom és tanainak általános krízisét eredményezte.

Auroville-ben az eredetileg tervezett 50 000 vagy annál több lakó helyett, jelenleg kb. 1 200 lakos él. A körzetben – a helybéli lakosokat is beleértve – összesen 13 falu van, ahol 30 000 ember él. Lehet, hogy az auroville-i álom csődbejutása az alábbi okokkal magyarázható: egy auroville-i lakosnak, ha úgy dönt, ugyan jogában áll házat építenie magának, de jogilag a föld, amelyen a ház áll, Auroville város tulajdonában marad. A föld az auroville-i lakos pénzén, ám Auroville város nevére kerül megvételre. Következésképpen Auroville teljes bizalmat élvez, ám lakóinak egyike sem. Minden lakó függővé válik. A várost viszont olyan emberek tervezték, akik saját magukat fejlett „szellemiségű” embereknek

tartották. Ebből is látszik, hogy a szellemiség értelmének van egy másik oldala is.

Auroville mai helyzete rendkívül felháborított és elkésérett. Jóllehet Anasztázia terve iránt kétségeim nem támadtak, a fejemben mégis elutasító, negatív gondolatok ébredtek. Ha Indiában, egy olyan országban, amelynek – az általános vélemények szerint az emberi létezés szellemi értelmezésében vezető szerepe van, – nem sikerült egy normális települést létrehozni, ha ez az indiai kormány, az Unesco, a különböző országokból való szponzorok anyagi támogatásának ellenére sem sikerült, akkor hogy tudná Anasztázia egyes egyedül előre látni az összes „buktatót”? Jó, még ha nem is maradna egyedül, hanem a sok-sok olvasó is, akik osztoznak elképzeléseiben, megpróbálnák mindent kiszámítani, átgondolni, feltételezni, akkor is megeshetne, hogy mindnyájuknak együttesen sem sikerül, mert senkinek sincs benne tapasztalata.

Ha valaki ismerné azt az alapot, amelyre föl lehetne építeni az egyén és az egész társadalom boldog létezését, akkor a boldog társadalmat minden bizonnyal már valahol felépítették volna. De ilyen társadalom nem létezik! Egyetlen országban sem. Csak negatív tapasztalat. De hol a pozitív?

„Oroszországban!” – válaszolta Anasztázia.

AZ ÚJ CIVILIZÁCIÓ HÍRNÖKEI

A gyönyörű, új jövő csírái az orosz kiskertekben vannak!" — e szavak maguktól hangzottak el bensőmben, amikor Anasztázia a közlemben sem volt. Egy pillanatra felvillant bennem, milyen elragadtatással és örömmel beszélt az orosz kiskertesekről még négy évvel ezelőtt. Anasztáziának az a véleménye, hogy 1992-ben éppen a kiskerteseknek köszönhetően nem következett be a planetáris katasztrófa a Földön. Éppen Oroszországban indult el ez a csodálatra méltó mozgalom, amely a Föld egy részét szeretettel ölelte át... Felmerült bennem, hogyan beszélt róla:

„...Millió emberi kéz érintette a Földet... Szeretettel. Az emberek nem gépekkel, hanem saját kezükkel és szeretettel érintették a földet kicsiny kertecskéikben. A Föld mindezt érezte. Érezte külön-külön minden egyes kéz érintését. A Föld, jóllehet hatalmas, mégis nagyon de nagyon érzékeny. És ő, a Föld, talált még magában annyi erőt, hogy képes legyen fönntartani magát.”

Akkor, négy évvel ezelőtt, Anasztázia e kijelentését nem vettem komolyan, de most, miután megismerkedtem a temérdek kísérlettel, melyet az emberek a világ különböző tájain a szellemi-ökológiai települések létrehozatalára tettek, hirtelen ráébredtem, megértettem... Oroszországban hangos felszólítások, felhívások, reklámok és parádé nélkül a valóságban ölt testet a leghatalmasabb méretű terv, amely az egész emberiség számára óriási jelentőséggel bír. A világ más országaiban létrehozott ökotelepekről szóló információk az Oroszországban működő kiskertes közösséghez viszonyítva szinte nevetségesnek hatottak.

Tessék, ítéljék meg a dolgot Önök maguk! Előttem egy egész halom írás és mindenféle folyóirat, amelyekben komolyan boncolgatják azt a problémát, hogy hány embernek kell egy ökofaluban élnie. Azt tanácsolják, hogy 150-nél nem többnek. Nagy jelentőséget tulajdonítanak az ökotelepülések irányító szerveinek, ezek szellemi vezetőinek.

A kiskertes szövetkezetek Oroszországban viszont már évek óta léteznek és mindegyikük 300 családot, vagy még ennél is többet tömörít magába. Mindegyiket egy-két, általában nyugdíjas ember vezeti. Vajon lehet-e az orosz kiskertes szövetkezet elnökét vezetőnek hívni? Az ilyen ember inkább valamilyen regisztrációs szervhez vagy egy ügyintézőhöz hasonlít, aki irányítja, megvalósítja a többség akaratát.

Oroszország kiskertes mozgalmának egyáltalán nincsenek központosított irányító szervei, de a Statisztikai Hivatal adatai még 1997-ből arról tudósítanak, hogy 14,7 millió családnak van gyümölcsöse és 7,6 milliónak veteményes kertje. Az általuk megművelt földterület 1 millió 821 ezer hektárt tesz ki. A lakosság 90 %-ban burgonyát, 77 %-ban zöldségféléket és 73 %-ban gyümölcsöt termel önállóan.

Az elméleti szakemberék, akik évek óta ökofalvak tervezésével foglalkoznak, valószínűleg megpróbálnák azzal cáfolni, hogy a kiskertes szövetkezet nem ökotelepülés. Erre én azonnal így válaszolnék: nem az elnevezés a fontos, hanem a lényeg.

Oroszország kiskertes szövetkezeteinek túlnyomó hányada megfelel az ökotelepülések elveinek. Sőt a kiskertesek a szellemi tökéletesedésről, a természethez való körültekintő viszony nélkülözhetetlenségéről tett zengzetes nyilatkozatok nélkül, életvitelükkel és nem szavakkal, hanem tetteikkel tanúsítják szellemi haladásukat is. Ezer és ezer fát ültettek ki. Hála igyekezetüknek, ma hektárok ezerein, úgynevezett parlagon heverő földeken, — amelyek korábban kietlen, kopár pusztaságoknak számítottak — kertek pompáznak.

Azt is hallani, hogy Oroszországban a lakosság egy része majdnem éhezik. Hol a bányászok, hol a tanítók sztrájkolnak,

a politikusok a krízisből kivezető út keresésével vannak elfoglalva. Oroszországot már a peresztrojka időszaka alatt nem egyszer csak egy hajszál választotta el egy hatalmas szociális robbanástól. Ez a robbanás mégsem következett be. Most próbáljuk meg gondolatban elvenni közelmúltunkból az említett 90 % burgonyát, 77 % zöldségfélét és a 73 % gyümölcsöt. Helyettesítsük e százalékokat milliók idegességének a szintjével. Ezt szükségszerűen meg kell tennünk, ha az emberek közelmúltjából kizárjuk a kiskertek tényezőjét. Nem kell pszichológusnak lenni ahhoz, hogy lássuk, mennyire megnyugszanak a kiskerttulajdonosok, amikor kapcsolatot teremtenek veteményes ágyaikkal. Tehát mit kapnánk 1992, 1994 vagy 1997-ben? Bármelyik évben megtörténhetett volna a hatalmas méretet öltő szociális robbanás. Mihez vezette volna a halált hozó fegyverekkel telezsúfolt bolygót?

De katasztrófa nem történt! Anasztázia azt állítja, hogy 1992-ben csak az orosz kiskerteseknek köszönhetően nem történt egy egész bolygóra kiterjedő katasztrófa, és most, hogy megismerkedtem a helyzetet megvilágító információkkal, én ezt neki el is hiszem.

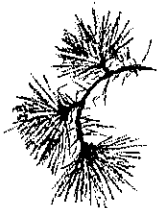
Most már nem is annyira az a fontos, hogy az országunk kormányában helyet foglalók közül kinek a fejében született meg az elhatározás, hogy „zöld utat” adjon Oroszországban – az akkori Szovjetunióban – a kiskertes mozgalomnak. Vagy talán az Isteni Gondviselés találta ezt megfelelőnek, hogy éppen Oroszországban vezesse be? Most valami egészen más a fontos: az, hogy a mozgalom létezik! S ez a legvilágosabb bizonyítéka annak, hogy az emberi társadalomban igenis lehet stabilitást elérni, egy olyan stabilitást, amelynek elérésére különböző kontinensen ugyan sok-sok nemzet törekedett már, mégsem tudta megvalósítani.

Anasztázia azt mondja, hogy a kiskertes mozgalom Oroszországban hatalmas fordulatot jelent az emberi társadalom fejlődésében. Amikor pedig úgy véli, hogy „A kiskertesek egy gyönyörű, mögöttük haladó folyamat hírnökei”, akkor az általa

felvázolt jövőendő települések tervére gondol. Én magam is kedvet kaptam arra, hogy az ilyen gyönyörű települések egyikén éljek, hogy ez a település egy virágzó országban legyen, és hogy ezt az országot Oroszországnak nevezzék.

BIZONYÍTÉKOK KERESÉSE

A jövő Oroszországa... az a gyönyörű ország, amelyben a jelenlegi nemzedékből sokan fog-
nak tudni boldogan élni.

A jövő Oroszországa — az az ország, amely a bolygón élő emberi társadalmat a boldog élet felé fogja vezetni. Én már láttam a gyönyörűen virágzó Oroszországot. Ő, Anasztázia, mutatta meg nekem országunk jövőjét. Egyáltalán nem fontos és nincs jelentősége, hogyan képes e lelkes, fáradhatatlan, a szibériai tajgában élő remetenő más bolygókat meglátogatni, a jövőbe vagy a múltba utazni. Milyen módon, milyen láthatatlan fonalakkal köti össze a különböző országokban élő emberek lelkét és lobbantja bennük lángra az együttes alkotás vágyát. Valami egészen más a fontos: az, hogy az alkotás vágya él és létezik. Ennek fényében ugyan van-e jelentősége annak, hogy honnan van benne annyi sokféle információ és tudás az életünkről, hiszen mérhetetlenül fontosabb e tudás eredménye — az, hogy az emberek a különböző városokban — amikor érintkezésbe kerülnek információival — cédrusligeteket ültetnek, cédrusolajat készítenek, és egyre több dal és vers születik a „Szépről”.

Hát ez hihetetlen! Anasztázia megálmodik valamit, én írok róla, és lám, az egykettőre meg is valósul! Mindez valami fantasztikum! De hiszen éppen ez a fantasztikum válik való életté mindenki szeme láttára. Tessék, most egy gyönyörű országról álmodozott. Vajon ez az álma is valóra válik? Valóra kell válnia! Segíteni kell neki valahogy!

Ahogy számolgattam és elemezgettem mindazt, amit Anasztázia mondott és mutatott, egyre jobban kezdtem meggyőződni a gyönyörű jövő megvalósíthatóságáról, hittem benne.

Hinni kezdtem Anasztázia minden szavában, mégsem tudtam befejezni és megjelentetni az Oroszország jövőjéről szóló fejezetet. Nem került bele az előző „Teremtés” könyvbe. Pedig e könyv kiadása éppen emiatt késlekedett. Azt szerettem volna, hogy minden, amit megírok, elég meggyőzőnek és reálisnak hasson. Hogy ne csak én magam, hanem sok más ember is elhiggye és cselekedni kezdjen, alkossa a gyönyörű jövőt. Ám Anasztázia egyes kijelentései miatt valahogy mégsem sikerült teljes mértékben meggyőzőnek lennem.

A „Teremtés” könyvben közzétettem Anasztázia azon kijelentését, hogy az egész minket körülvevő természet nem más, mint Isten anyaggá testesült gondolatai. Ha az ember képes ezeket legalább részben megérteni, nem kell majd sok erőt pazarolnia arra, hogy táplálékot szerezzen, a földet trágyázza, mert a Föld maga képes felújítani termékenységét, nem kell erőt pazarolnia arra, hogy harcoljon a kártevők ellen és a gyom ellen. Gondolatai felszabadulnak a mindennapi léttel kapcsolatos gondoktól, akkor majd képes lesz olyan művekkel foglalkozni, amelyek méltóbbak létezéséhez, azaz gyönyörű világok teremtésével közösen Istennel, együtt Istennel. Szerettem volna, ha Anasztázia szavaiban sok-sok ember hinne. De hát hogyan tudnának hinni bennük, ha az egész mezőgazdaság, sőt nemcsak hazánkban, nem tud meglenni trágya nélkül?

A világ különböző országában temérdek gyár foglalkozik mindenféle vegyszerek gyártásával, melyeket a talajba visznek. Nem egyszer fordultam már e kérdéssel több agrártudóshoz, de általában mindig ugyanazt a gúnyoros választ kaptam: „Édenkertet, természetesen létre lehet hozni egy hektárnyi telken, de az ilyen kertben látástól vakulásig kell majd dolgozni. Anélkül, hogy az ember a földet ne trágyázná, jó termése nem lesz. Vegyszerek nélkül sem lehet meglenni, mert a termést tönkreteszi a rengeteg kártevő.” Amikor Anasztázia azon érvét vetettem be,

hogy a tajgában az ember segítsége nélkül nő minden, a tudósok így reagáltak: „Tegyük fel, hogy minden megnő. De ha hinni lehet a te remetédek, akkor a tajga programját egyenesen Isten telepítette. Az embernek elkerülhetetlenül szüksége van másra is, nem csak arra, ami a tajgában nő. A tajgában például nincsenek gyümölcsösök. Mégpedig azért nincsenek, mert a gyümölcsös az ember törődését igényli. Maga nem tud nőni.”

Néhányszor olyan üzletekbe is bementem, mint amilyen a „Kiskertés Ezeremester”, „Ültető”, „Kertész”. Álltam és figyeltem, hogy a rengeteg ember mindenféle vegyszerekkel teli zsákokat vásárol. Néztam ezeket az embereket, és arra gondoltam, hogy ők sosem fogják elhinni azt, amit Anasztázia mond, és bizony ez azt jelenti, hogy értelmetlen Oroszország jövőjéről írni. Nem fogják elhinni. Nem fogják elhinni, hogy ez a jövő mindenekelőtt egy új tudatosodással áll összefüggésben, egy másféle Földhöz való kapcsolattal, ahhoz, ami körülvesz bennünket. Nincs senki, egyetlen ma élő ember sem, aki alá tudná támasztani azt, amit ő állít. Nincs egyetlen valódi példa sem, amely bizonyítani tudná szavait. Éppen ellenkezőleg, a valóságban minden ellentmond neki. Az üzemek tovább fognak működni és tovább fogják gyártani a mérgező vegyszereket a különféle kártevők ellen. Létezik egy a Földdel foglalkozó tudományág is, és a tudományos kutatásokkal rengeteg ember foglalkozik. A komoly bizonyítékok hiánya, — amelyek alátámasztották volna Anasztázia állításait — annyira erősen hatott rám, hogy már egyáltalán nem voltam képes írni. Ezért is egyeztem bele, hogy Ausztriába, Innsbruckba utazzam. Felhívott a németországi kiadóm és azt mondta, hogy a bioenergetikai intézet igazgatója, Leonard Hoscheneng, meghívott engem, hogy beszéljek Anasztáziáról Európa vezető természetgyógyászai előtt. Az intézet fizette utamat, napidíjat is adott, ráadásul még ezer márkát is hajlandó volt fizetni a fellépés minden órájáért. Nem a pénz miatt utaztam ki, hanem azért, hogy érveket találjak Anasztázia terve, Oroszország jövőjéről szóló kijelentései „ellen” vagy

„mellett”, amelyek sok ember számára meggyőzőek és érthetőek lehetnek.

Doktor Hoscheneng, aki meghívott a gyógyítók előtt való fellépésre, maga is hivatásos orvos, és neves gyógyító családból származik. Az ő nagyapja gyógyította a japán császárt, és még sok más magas beosztású személyt is. Az intézet épületén kívül az ő személyes tulajdonába tartozott még néhány kisebb hangulatos szálloda, ahol számtalan beteg került elszállásolásra, akik más európai országból érkeztek hozzá. Továbbá egy étterem és egy park is és más, a város központjában található épület. Milliomos volt, de azzal a képpel ellentétben, amely sok orosz emberben a nyugati gazdagok életéről kialakult, Leonard, ahogy megtudtam, minden felelősségteljes, a gyógyítással kapcsolatos munkát egyedül, maga végez. Személyesen fogad minden hozzá érkezőt. Pácienseinek a száma néha naponta eléri az ötvenet is, és bizony van, amikor 16 órát dolgozik. Csak néha bízza rendelőjét másra... egy gyógyítóra Oroszországból.

Úgy léptem fel az Innsbruckban összesereglett gyógyítók előtt, hogy tudatában voltam annak, hogy őket mindenekelőtt Anasztázia érdekli. Róla beszéltem tehát felszólalásomban a legtöbbet. A végén pedig szót ejtettem tervéről is, hiszen titokban abban reménykedtem, hogy Oroszország jövőjéről szóló tervét a jelenlévők majd jóváhagyják vagy elvetik. A jelenlévők azonban semmit nem hagytak jóvá és nem is vetettek el, hanem állandóan pontosító kérdéseket tettek fel.

Este Hoscheneng bankettet rendezett az étteremben. Inkább egyszerűen vacsorának nevezném. Mindenki azt rendelhetett, amire gusztusa volt, de mindenki nagyon szerénynek bizonyult, inkább a salátákat részesítették előnyben, senki sem fogyasztott alkoholt és nem is dohányzott. Én sem rendeltem tehát magamnak semmilyen italt. Nem azért, mintha attól tartottam volna, hogy a többiekhez képest esetleg fehér varjúnak tűnnék, hanem egyszerűen valami miatt nem volt kedvem sem húsrá, sem szeszes italra. A vacsorán ismét Anasztázia került szóba. Ott, akkor született meg a gondolat, magam sem tudom, ki mondta ki

először: „Oroszország gyönyörű jövője a szibériai Anasztáziával áll kapcsolatban.” A szavakat az emberek szájukra kapták, s az Olaszországból, Németországból, Franciaországból érkezett gyógyítók különböző értelmezéssel ismételték...

Valami konkrétumot vártam. Miért, minek eredményeképpen jön létre a gyönyörű jövő? De sajnos senki sem javasolt konkrét bizonyítékot. A gyógyítók saját benső intuíciójukra hagyatkoztak, de nekem bizonyítékokra volt szükségem. Arra, hogy képes-e a Föld táplálni az embert mindenféle különleges ember által kifejtett igyekezet nélkül, csupán annak eredményeképpen, hogy helyesen megérti a senki által nem látható Isten gondolatát?!

Amikor visszatértem Oroszországba, felidéztem magamban az európai gyógyítókat és ismét – jóllehet minden különösebb remény nélkül – megpróbáltam konkrét bizonyítékokat találni, amelyekért képes lettem volna bárhová elmenni. Mennem azonban nem is kellett messzire. A hihetetlen véletlen – mintha valaki szándékosan tálalta volna föl – nem csupán elméleti bizonyítékokkal szolgált, hanem Anasztázia szavainak élő, valóságos bizonyítása volt.

A következő történt.

AZ ÖRÖK ÉLET KERTJE

Az „Anasztázia” Vlagyimiri Kulturális Alapítvány munkatársaival kirándulni mentem a város határába. Egy kisebb halastó festői szépségű partján telepedtünk le. Az asszonyok nekiláttak, hogy salátaféléket készítsenek az ebédhez, a férfiak pedig a tűzrakással foglalatoskodtak. Jómagam a parton álltam, a vizet néztem és gondolkodtam. Kedvetlenül. Ekkor Veronika, a közeli falu lakója, ezt mondta nekem:

– Vlagyimir Nyikolájevics, a réteken olyan hét-nyolc kilométernyire innen, van két régi nagyúri birtok. Az építményeknek már nyoma sincs, csak a gyümölcsösök maradtak meg. A fákkal senki sem törődik, mégis minden évben teremnek. Több termést hoznak, mint a falusi gyümölcsfák, holott azokkal törődnek, trágyázzák őket. Még 1976-ban nagyon erős fagy volt errefelé, és a gyümölcsösök mind tönkrementek, új fákat kellett ültetni, de érdekes módon e két gyümölcsösnek a fagy meg sem kottyant, egyetlen fa sem pusztult el.

– Miért, nem ártott nekik a fagy? – kérdeztem. – Valamilyen különleges, fagyálló fajták?

– Közönségesek, de itt, ezeken a régi uradalmi birtokokon minden úgy van elrendezve, ültetve, mint azon a bizonyos egy hektáron... Érti, ott minden annyira hasonlít arra, amiről az Ön könyveiben Anasztázia beszél. Kétszáz évvel ezelőtt e gyümölcsösök köré szibériai cédrusokat ültettek és a mi itteni tölgyfáinkat... Na és még valami, az itt növő fűből még a széna is sokkal nedvdúsabb. Sokáig nem is megy tönkre... Ha akarja, elmehetünk megnézni akár azon-

nal is. Igaz, hogy csak mezei út vezet arra, de a terepjáró azért eljut oda.

Nem hittem saját fülemnek. Ki? Hogyan? Miért nyújt át nekem ilyen ajándékot a megfelelő időben, a megfelelő helyen? Ugyan véletlenek-e a véletlenek, melyek történnék velünk?

– Gyerünk!

A keréknyom a volt termelészövetkezet földjein át vezetett. Ugyan azt mondtam – földjein, de a földek inkább rétekre hasonlítottak, mert teljesen belepte őket a sűrű, buján növő fű.

– A vetési terület mára jócskán összezsugorodott, mert a jelenlegi agrárcégnak nincs pénze trágyára – kommentálta a látványt Jevgenyij, Veronika férje – ezért hát a föld pihen. És nem csak a föld. Az idén még a madarak is énekelni kezdtek. Korábban nem volt itt ilyen vidám madárcsicsergés. Hogy minek örülnek ennyire? Lehet annak, hogy a földekről mára eltűnt a műtrágya? Még a forradalom előtt – ahogy a nagymám mesélte – ezeken a réteken falvak álltak. Mára viszont nyoma sincs a falvaknak. Ott van a régi uradalmi birtok, ni! Nézze, ott, jobbra az úttól!

A távolban, egy jókora, olyan egy hektárnyi területen sűrűn ültetett magas fák nőttek. A szántóföldek és a rétek között a hely egyszerű, zöld, véletlenszerűen felbukkanó erdős szigetnek tűnt. Amikor közelebb értünk, a sűrűn növő öreg százéves tölgyek és bokrok-cserjék közepén megpillantottam az erdei oázisba vezető bejáratot. E bejáraton léptünk be és... Belül... Csak képzeljék el, belül az almafák érdes kéreggel borított törzsei szerteszét a térbe, az égbe növesztették ágaikat, amelyeket rendkívül sűrűn alma borított, az ágak szinte roskadásig tele voltak almával.

Körülöttük a föld megműveletlenül állt, a fűben nőttek, a kártevők ellen senki sem permetezte őket, de a vén almafák mégis gyümölcsöt hoztak, és a gyümölcsökben nem volt féreg. A fák között voltak valódi matuzsálemek is. Ágaik a hatalmas mennyiségű termés súlyát nem tudták hordozni, imitt-amótt

megroggyantak, megtörték. Nagyon idősök voltak már, s meglehet utolsó termésüket hozták.

Hamarosan elhalnak, elmennek, de mellettük, minden egyes vén almafa mellett már ott ágaskodtak, nőttek a földből az új almafacsemeték. „Ezek a fák nem halnak meg – villant fel bennem a gondolat. – Addig biztosan nem, amíg meg nem látják magjaikból kikelni a friss és új csemetéket.”

Bejártam a gyümölcsöst, megkóstoltam a fák termését, kószáltam a tölgyfák között és mintha annak az embernek a gondolatait láttam volna a valóságban megtestesülve, aki létrehozta ezt a gyönyörű oázist. Mintha hallottam volna, ahogy gondolkodott: „Itt, a kert köré tölgyfaerdőt kell ültetni. A magas fákra a mádarak majd fészket raknak, s nem engedik, hogy a kertben hernyók garázdálkodjanak. Ide, a halastó partjára egy hűs, árnyas sétányt ültetek tölgyekből. A kicsi tölgyfacsemeték, ha majd felnőnek, a magasban összefonják ágaikat, és alattuk tágas, árnyas sétány alakul ki.”

Ekkor, mintha még egy homályos, nem teljesen tiszta gondolat kezdte volna egyre gyorsabban hajtani a vért az ereimben. Mit akar tőlem ez a gondolat? És... mintha égből csapott volna le a villám... Hát persze, természetesen, Anasztázia! Igazad van, Anasztázia, amikor azt mondd, hogy: „Istent úgy lehet megérezni, ha az ember megérinti az Ő teremtményeit, érintkezésbe lép velük, és tovább viszi, folytatja az Ő Teremtését.” Nem az új, divatos gesztusok, ugrálások és rítusok által, hanem közvetlen Hozzá, az Ő gondolataihoz való fordulás által lehet megérteni Őt és az ember saját rendeltetését. Én pedig most itt állok a kézzel kiásott halastó partján, a tölgyfák alatt és szinte olvasom a gondolatait annak az embernek, aki egy élő művet hozott itt létre. És ő, ez az ember, ez az orosz ember, aki kétszáz évvel ezelőtt élt, minden bizonnyal jobban érezte a Teremtő gondolatait, mint bárki más, ezért sikerült neki létrehoznia ezt az édeni alkotást. Saját kertet, saját családi fészket.

Ez az orosz ember meghalt, de a kert megmaradt utána, minden évben meghozza gyümölcsseit, táplálja a szomszéd

falvakból ide sereglő gyerekeket, akik ősszel járnak ide almát falatozni, ám akad olyan is, aki össze is szedegeti őket és eladogatja. De te, orosz ember, minden bizonnyal azt szeretted volna, ha unokáid és dédunokáid élnének itt. Hát persze, hogy azt! Hiszen te nem akármilyen mulandó villát építettél, hanem ennél jóval többet, olyasvalamit, ami örökéletű. Ugyan, hol vannak most ők, az unokáid, dédunokáid? Üres a családi fészkek, birtokod, a tavat benőtte a fű, kiszáradt, de a sétányt — ki tudja miért — nem lepte el gaz, gyom, csak a fű, mely oly dús, mint a legpuhább szőnyeg. A te Családi Birtokod, az Éden általad megteremtett csücske biztosan még várja az unokáid. Évtizedek múlnak el, évszázadok szállnak tova, de a kert csak vár. De hát hol vannak az unokák? Mivé lettek? Kinek szolgálnak, mit imádnak? Ki űzte el őket innen?

Forradalom volt nálunk. Lehet, hogy éppen a forradalom mindennek az oka? Hát, persze hogy az! Csakis forradalmat szítanak az emberek, amikor a többség tudatában valami minőségileg megváltozik. Ugyan mi játszódott le a te kortársaid eszében, te orosz ember, hogy elpusztították a te családi birtokodat?

A helybéli őslakosok mesélik, miként háritotta el a véres háborút családi birtokán az öreg orosz báró.

Amikor az emberek két környékbeli faluból, forradalmi hangulattól fűtve és a lőre erejétől hajtva, csapatostul indultak, hogy szétverjék családi birtokát, az öreg báró kezében egy kosár almával elindult feléjük, hogy fogadja őket, de egy kétlövetűből kilőtt golyó kioltotta életét. Már az előző este tudta, hogy az emberek gyülekeznek, hogy lerombolják házáat, mégis rábeszélte unokáját, egy orosz tisztet, hogy hagyja el a helyet. Elment tehát az unoka, a frontharcos, a Szent György kereszt viselője, elment az ezredével, a katonákkal, vállukon a fronton használt puskákkal és elvitte a szekéren a harcokat megjárt géppuskát. Lehet, hogy emigráns lett belőle, és az ő unokái is nőnek már?!

Nőnek a te unokáid, ó, te orosz ember, valahol egy másik, messze országban, de itt, Oroszthonban, a te családi birtokodon

a szellő lágyan ringatja a gyümölcsösben kiültetett fák leveleit, a vén almafák minden áldott évben hozzák, ontják termésüket, bőséges, áldásos terméssel árasztják el a környék lakóit. Nyoma sem maradt a háznak, a gazdasági épületeknek, de a kert mégis tovább él. Lehet, hogy a remény élteti, hogy unokáid majd visszatérnek, s megízlelik a világ legpompásabb ízű almáit. De unokáid csak nem és nem jönnek.

Miért van mindez így? Ki kényszerít bennünket arra, hogy boldogulásunkat mások, magunkhoz hasonlók kárára keressük? Ki kényszerít bennünket arra, hogy a virágpor és jótékony éter helyett káros gázokkal és porral telített levegőt szívjunk tüdőnkbe? Ki kényszerít bennünket arra, hogy elgázósított, holt vizet igyunk? Ki? Kik is vagyunk most voltaképpen? Miért nem térnek vissza az unokáid, te, orosz ember, vissza a te családi fészkekbe?

* * *

A másik birtok almái még finomabbak voltak, mint az első kertben. A kert köré szép szál, deli szibériai cédrusokat ültettek. „Korábban sokkal több cédrus nőtt itt, de mára már csak huszonhárom maradt meg — mesélték a helybéli lakosok. — A forradalom után, amikor még munkaegységek voltak, az emberek az elvégzett munka után fizetésül cédrusmagokat kaptak. Manapság a magokat szedi bárki, aki akarja. Csakhogy a cédrust erősen, botokkal verik, hogy a földre hulljanak a tobozok.”

Kétszáz évvel ezelőtt emberi kéz ültette őket. Kétszáz évig álltak így sorban végig, mint a katonák, és testükkel védelmezték a gyönyörű kertet a fagyos szelektől, a kártevőktől. Huszonhárom szibériai cédrus. Többen voltak, de egyik a másik után dőlt ki a sorból, mert Szibériában a cédruserdők körül mindig magas erdei fenyők állnak. A cédrus egymaga nem tud ellenállni a szél lökéseinek, gyökérrendszere nem nagy. Nem csupán gyökereivel a földből vesz fel táplálékot, hanem koronájával a környező teret fogadja magába, abból is táplálkozik. Éppen

ezért védelmezik őt az erdei fenyők. Itt egy sorban álltak. Az első százötven évig álltak, tartották magukat, majd amikor koronáik megnőttek, szerteágaztak, a cédrusok hullani kezdtek, egyik a másik után.

Az utolsó ötvenév alatt senki sem jött rá, hogy erdei fenyőket vagy nyírfákat ültessen köréjük, és lám, a szibériai cédrusok, egyetlen sorban felállva, ellenálltak a rossz szeleknek s védelmezték a kertet. Az egyikük, valószínűleg, még a múlt évben majdnem kidőlt, de még mielőtt lezuhant volna, megtámaszkodott a szomszéd fa koronájában. Néztem az erősen megdőlt fa törzsét, melynek koronája a másik mellette álló cédruséba kapaszkodott. Koronáikkal összefonódtak és a kidőlő félben lévő fa nem halt meg. Mindkét fa zöld volt és termett. Huszonhárom maradt meg közülük. Még mindig állnak és egymást társként támogatják, termést hoznak és továbbra is védelmezik a kertet.

Álljatok, kérlek benneteket, még tartsatok ki, szibériai óriások! Megírom...

Ó, Anasztázia, Anasztázia, te megtanítottál engem könyveket írni, de miért nem tanítottál meg engem olyan szavakra, hogy az, amit írok, sok-sok ember számára azonnal érthető legyen? Nagyon, nagyon sok ember számára! Miért nem tudok sok-sok ember számára érthetően írni? Miért kuszálódnak össze a gondolatok? Miért hullanak a cédrusok, miért nem tesznek értük semmit az emberek, csak nézik, csak nézik őket?

Nem messze a volt birtokoktól, melyek mind a mai napig megőrizték gyönyörű gyümölcsöseiket és hús, árnyékos sétatyaikat, faluk állnak. E faluk látványa csúfítja az egész környék kinézetét. Ha az ember távolról figyeli őket, az a benyomása, mintha valamiféle féreg fészkelte volna magát itt be és mindent elrondított volna, feltúrta volna a virágzó réteket. Ezt a látszatot a szürke, omladozó falusi házak, a mellettük álló mindenféle rothadó anyagból összetákolat épület, a gépkocsik kerekei által szétvert szeméttel teleszórt utak keltik. Megkérdeztem a helybéli lakosokat, hogy jártak-e a cédrusokkal és tölgyfákkal

övezett kertekben. Sokuk volt már ott, megkóstolták az almát, a fiatalság piknikezni járt oda. „Gyönyörű ott...” – mondják a fiatalok, de az idősebbek is. A kérdésre: „Akkor miért nem akad senki, aki saját portáját a kertek képére rendezné el?” – általában ugyanaz a válasz: „Nincs nekünk annyi pénzünk, mint az uraknak volt, akik létrehozták ezt a gyönyörűséget!” Az öregek azt mesélik, hogy a báró a cédruscsemetéket egyenesen Szibériából hozta. A kérdésre: „Mennyi pénz kell ahhoz, hogy az ottani cédrusokon termő magokat össze tudják szedni, és azokat a földbe ültessék?” – hallgatás a válasz.

E némaság a következő gondolatot ébreszti bennem. Nem a külső lehetőségek, a pénz hiánya a felelős a mi ellehetetlenülésünkért, hanem a mi saját bensőnk kódoltsága.

Mára a tehetős emberek annyi villát építettek már fel. A föld a házak körül feltúrva, vagy aszfaltba burkolva. A ház húsz-harminc év múlva tatarozásra szorul. A régi limlomra pedig a gyermekeknek már nem lesz szükségük. Nem kell majd nekik az ilyen családi birtok, az ilyen Haza, szét is szélednek, hogy újat keressenek. De magukkal viszik azt a titokzatos kódolást is, amelyet a szüleiktől vesznek át, és ők is az ideiglenességnek élő emberek életét élnek majd és nem az olyanokét, akik az örök életre teremtenek. Hogy tud tőle az ember megszabadulni? A kilátástalanság e titokzatos kódoltságától?

Talán valahogy mégiscsak segíteni fog az, amit Anasztázia mesélt és mutatott Oroszország jövőjéről?! Hogy eloszlassam a borúlátók kételkedését, a borító belső oldalára a csodálatraméltó orosz gyümölcsösök fényképét helyeztem, amelyek a jövőendő Oroszországába nyújtogatják terméssel telehintett ágaikat.

ANASZTÁZIA OROSZORSZÁGA

A mikor Anasztázia a jövő településeiről beszélt, melyek családi birtokokból állnak, megkértem:

– Anasztázia, mutasd meg nekem, kérlek, a jövő Oroszországot! Hiszen te ezt megteheted!

– Igen, megtehetem. Milyen várost szeretnél látni a jövő Oroszországában, Vlagyimir?

– Hát, például, Moszkvát.

– Egyedül szeretnéd meglátogatni a jövőndőt, Vlagyimir, vagy velem együtt?

– Veled jobb, mert majd megmagyarázod, ha valami olyat látok, amit nem értek.

Anasztázia meleg tenyerének az érintésére hirtelen álomba merültem és megpillantottam...

Anasztázia a jövő Oroszországát ugyanolyan módon mutatta meg, ahogy egy másik bolygón az ottani életet. Valamikor majd a tudósok minden bizonnyal megértik, hogy teszi ezt, de az adott esetben magának a módnak nincs egyáltalán semmilyen jelentősége. Szerintem a legfontosabb az az információ, hogy milyen konkrét tettek segítségével lehet e gyönyörű jövőt megvalósítani.

A jövőndő Moszkvája egyáltalán nem olyan volt, ahogy azt én elképzeltem. A város terjedelmét tekintve nem lett nagyobb. Nem voltak itt felhőkarcolók, amiket vártam volna. A régi házak falai vidám színekkel voltak befestve, többjükön képek díszeltek, tájak, virágok. Ahogy az később kiderült, a házak festésével külföldi munkások foglalkoztak. A falakat előbb vala-

milyen szilárdító habarccsal befedték, majd később művészek – szintén külföldiek – befestették. Több ház tetejéről a falakon futónövények futottak lefelé, leveleik a szélben suttogtak és úgy tűnt, mintha az érkezőket üdvözölték volna.

A főváros majdnem minden utcája és sugárútja fákkal és virágokkal volt beültetve. A Kalininszkij Prospekt kellős közepén, amely az Új Arbaton halad át, zöld sáv húzódott. A szélessége talán három-négy méter lehetett. Az aszfalt fölé, kb. fél méterre, betonszegély emelkedett. Ez földdel volt feltöltve, rajta pedig fű és réti virágok nőttek. Nem messze egymástól kiültetve fák váltakoztak: vörös, fürtös gyümölcsű berkenyék, nyírfák, topolyafák, ribiszke- és málnabokrok, de rengeteg másféle növény is, amilyenekkel az ember a természetes erdőkben találkozik.

Ugyanilyen zöldellő sávok szeltek ketté sok más moszkvai sugárutat és széles utcát. Az utcák leszűkített áthaladásra szolgáló részein voltaképpen nem is voltak személygépkocsik. Általában autóbuszok közlekedtek, amelyekben kinézetre nem orosz emberek ültek. A járdákon pedig szintén sok nem orosznak tűnő ember közlekedett. Még az a gondolat is felötlött bennem, hogy talán műszaki lehetőségeiket tekintve fejlettebb országok szállták meg Moszkvát, de Anasztázia megnyugtatóan, hogy nem megszállókat láttam, hanem külföldi turistákat.

– De hát mi vonzza őket annyira Moszkvába?

– A légkör, hogy az emberek itt nagyszerűt alkottak, az élővé vált levegő és víz. Nézd, mennyi ember áll a Moszkva folyó partján és vizet mer belőle! Edényeket engednek le kötélre a magas partról a vízbe. Milyen hatalmas örömmel isszák a folyó vizét.

– De hát hogy lehet egyenesen a folyóból szűrletlen vizet inni?

– Csak nézd meg, Vlagyimir, milyen tiszta, áttetsző a Moszkva folyóban a víz! Benne a víz élő, nem holt, gáz nem öli meg benne az életet úgy, mint az üvegekben, amit az egész világon árulnak.

– Kitaláció az egész! Lehetetlen elhinni!

– Kitaláció? De fiatalkorodban bizony te is és a te kortár-

said is kitalációnak vélhették volna azt, ha valaki azt mondta volna nektek, hogy nemsokára pénzért fogják árulni a vizet.

– Hát az igaz, hogy az én gyermekkoromban nehezen akadt volna valaki, aki ezt elhitte volna. De hát, hogy lehetett egy olyan hatalmas városban, mint Moszkva, ennyire megtisztítani a vizet?

– Nem szennyezték be a folyót, nem dobáltak bele káros hulladékot, nem szemetelték tele a folyó partjait.

– Ilyen egyszerű az egész?

– Pontosan ilyen! Nem kitaláció! Voltaképpen ennyire egyszerű minden. Most a Moszkva folyó még az aszfaltról a csatornába ömlő víztől is el van különítve, de a piszkos hajóknak is tilos ám úszni rajta. Szentnek korábban a Gangesz folyót tartották, amely Indiában folyik, most viszont az egész világ a Moszkva folyó előtt hajtott fejet, annak vize előtt, az emberek előtt, akik visszaadták a víznek az életet és eredeti rendeltetését. Járnak is hozzá az emberek különböző országokból, hogy megnézzék e különös csodát, megkóstolják ízét és meggyógyuljanak tőle.

– De hol vannak maguk a moszkvaiak, miért van ilyen kevés gépkocsi az utakon?

– A fővárosban jelenleg állandó jelleggel körülbelül másfél millió moszkvai él és több mint tízmillió turista jön ide a világ különböző tájáról – válaszolta Anasztázia, és még hozzáfűzte: – Azért van olyan kevés gépkocsi, mert az itt maradt moszkvaiak racionálisabban osztják be napjaikat, nem kell annyit utazniuk. Munkahelyük, rendszerint közel van, oda gyalogszerrel eljutnak. A turisták viszont csak metróval és autóbusszal közlekednek.

– Hová tűnt a maradék moszkvai lakos?

– Gyönyörű családi birtokaikon élnek és dolgoznak.

– Akkor ugyan ki dolgozik a gyárakban, ki szolgálja ki a turistákat?

Erről Anasztázia a következőket mesélte:

– Amikor a Földön elfogadott időszámítás szerint a két-

ezredik év a vége felé közeledett, Oroszország kormánya még mindig azzal foglalkozott, hogy kijelölje az ország további fejlődésének az útját. Az oroszok zömét nem lelkesítette az út, amelyen a sikeresnek számító nyugati országok fejlődése haladt.

Az oroszok már megkóstolták az ezekből az országokból érkező élelmiszereket és nem ízlett nekik. Világossá vált, hogy ezekben az országokban az úgynevezett tudományos műszaki fejlettség előrehaladtával együtt a test és a lélek különböző betegségei is megmutatkoznak. Növekszik a bűnözés és a drogfüggőség, a nők egyre kevésbé érznek vágyat arra, hogy gyermeket szüljenek.

A körülmények, amelyekben az emberek a fejlettnak számító nyugati államokban élnek, az oroszokat nem vonzották, a régi szociális rendszerhez szintén nem akartak visszatérni, az új utat viszont még nem látták. Az országban az emberek között terjedt a depresszió, s az a társadalom egyre nagyobb hányadát kerítette hatalmába. Oroszország lakossága idősödött és kihaltólébelben volt.

Az új évezred kezdetén – Oroszország államelnöke kezdeményezésére – jóváhagyásra került az a rendelet, melynek értelmében minden kérelmező orosz családnak kiutalnak egy hektár földet, hogy azon hozza létre saját családi birtokát. E rendeletben még arról is szó volt, hogy a földet az igénylő élete végéig használhatja, és joga van azt utódaira hagyni. A családi településeken létrehozott termékek teljesen adómentesek voltak.

A törvényhozók elfogadták az elnök kezdeményezését, és az ország alkotmányába beiktattak egy megfelelő kiigazítást. A rendelet alapvető célja – így vélte az elnök és a törvényhozók – javítani a munkanélküliséget az országban, biztosítani a szegény családok létminimumát, megoldani a menekültekkel felmerülő gondokat. De azt, ami ennek következményeként megtörtént, senki közülük még feltételezni sem tudta volna soha.

Amikor az első, több mint 200 család befogadására alkalmas település földkiutalása megtörtént, a családi birtok létrehozá-

talára való telkeket nem csupán a szegények, a munka nélkül maradt emberek, az anyagi gondokkal küszködő menekültek kezdték igényelni. A telkeket mindenekelőtt a középosztályba tartozó családok, és a te olvasóid közé tartozó gazdag vállalkozók kapkodták szét. Ők erre az eseményre már amúgy is készülődtek. Nem csupán egyszerűen vártak rá, hanem lakásaikban cserépedényekbe már el is ültették családi fáikat, s a jövőendő hatalmas cédrusai és tölgyei kikeltek az elültetett magokból, már bontogatták parányi hajtásaikat.

Éppen a vállalkozók kezdeményezésére és költségeire hozták létre azt a közművesített településtervezetet, mely kényelmes és kellemes létezést biztosít, ahogy azt te a „Teremtés” könyvben leírtad. A tervezet boltot, orvosi rendelőt, iskolát, klubbot, utakat és sok egyebet foglalt magába. Az összes pályázónak a fele, akik kifejezték abbeli óhajukat, hogy az első „új településen” éljenek, vállalkozó volt...

Mindegyiküknek megvolt a maga vállalkozása, bevételi forrása. A telek elrendezésére és kiépítésére munkaerőre volt szükségük. Erre a célra ideálisnak mutatkoztak a szegényebb szomszédok. Így a családok egy része hirtelen munkához jutott, ennek következményeképpen anyagi fedezethez saját építkezéséhez. A vállalkozók megértették, hogy annál körültekintőbben és jobb minőségben, mint azok, akik maguk is a településen fognak élni, senki sem tudja a munkát elvégezni, ezért külsősként csak kimondottan szakembereket hívtak meg, ha ilyenek az új, éppen épülő település jövőendő lakosai között nem akadtak.

Csak a jövőendő gyümölcsös telepítését, az erdő, a családi fák, az élő sövény kiültetését igyekezett mindenki önállóan maga elvégezni.

Az emberek zömének nem volt még elég tapasztalata és tudása arról, hogyan lehet jobban elrendezni saját telkét, ezért a jövőendő lakosok között különös tiszteletnek örvendtek az idősebb emberek, akik még birtokában voltak az ilyen tudásnak. Kiténtetett figyelmet szenteltek az időt álló műveknek, kimondottan a telek kertészeti elrendezésének, nem csupán a

házaknak. Hiszen a ház maga, amelyben az emberek élni szerettek volna, csak parányi része volt a hatalmas étellel pulzáló Isteni Ház-Otthonnak.

Ötév alatt minden egyes telken állandó lakhatásra alkalmas ház épült. Nagyságukat és jellegüket tekintve különböztek, de az emberek hamarosan belátták, hogy a legfontosabb érték nem a ház nagysága. A lényeg másban található és ez a másság minden egyes telek egyéni és egyedi – az egész település egészségének, mint olyannak – a gyönyörű kertrendezési sajátágaiban kezdett megmutatkozni.

Még fiatalok voltak a telkekre kiültetett tölgyek és cédrusok. Még csak növé félben volt a birtokok élő sövénye. A fiatal kertekben mégis minden tavasszal nagy buzgalommal virítottak a még kicsi almafák és meggyfák is, az ágyasokban a virágok és a fű is iparkodott gyönyörű élő szőnyeghez hasonlítani. A tavaszi levegő megtelt jótékony hatású illatokkal és virágporral. Élővé vált a levegő. Minden nőnek, aki az új településen élt, kedve támadt gyermekeket szülni. Az ilyen óhaj nem csupán fiatal családokban ébredt, hanem az éltebb emberek is hirtelen gyermekekkel kezdték magukat körülvenni. Az emberek azt szerették volna, hogy ha ők maguk már nem is, de gyermekeik lássák az ő eljövendő, szépséges, általuk, az ő saját kezükkel létrehozott Hazájuk kicsi darabkáját, hogy lássák és örömiük teljék benne, és majd ők, a gyermekek folytassák a szülők által megkezdett Istennel való „Együtttes Teremtést”.

Az új évezred hajnalán minden egyes családi birtokon növekvő bármelyik élő csíra az egész Föld gyönyörű, boldog jövőjének első hajtásává vált. Az emberek, akik az első településeket az eljövendő évszázadokra hozták létre, teljes mértékben még nem érezték át, milyen jelentősége van annak, ami éppen az ő közreműködésükkel született. Egyszerűen csak örömmel teltebben kezdték nézni és látni a környező világot. Még nem tudatosították, milyen hatalmas örömet okoztak tetteikkel az ő Menyébéli Atyjuknak. Az Atya az esőcseppekkel együtt öröme és meghatódottsága könnyeit hullatta a Földre. Mosolygott,

együtt a napocskával, a fiatal fák zsenge ágaival titokban igyekezett cirógatni, megszeretgetni a Hozzá megtért, s az örökkévalóságra hirtelen ráésmélt gyermekeit.

Az orosz sajtó az új településről kezdett írni és rengeteg embernek támadt kedve megnézni a gyönyörűséget, a csodát, hogy ők maguk is hasonlót alkossanak, talán még különbet is.

Az orosz családok millióit kerítette hatalmába e gyönyörűség megteremtése utáni lelkes vágy. Oroszország különböző vidékein időben párhuzamosan kezdtek az elsőtől hasonló településeket építeni. Beindult egy általános, a mai kiskertesekéhez hasonló mozgalom.

Az első rendelet kiadásának pillanatától eltelt kilenc év alatt – mely az embereknek lehetőséget adott saját életük önálló elrendezésére, boldogabbá tételére – több mint harmincmillió család kezdett saját családi birtokának, saját Hazája részének a létrehozatalával foglalkozni. Gyönyörűséges telkeiket művelték s ehhez közben Isten által teremtett élő, örök anyagot használtak. Ezért alkotrak-teremtettek együtt Istennel.

Mindenki édenkerti zuggá változtatta az élethossziglani használatra kapott hektárnyi földet. Oroszország tágas területeit tekintve egészen parányi részecskének tűnt az egyetlen hektár, de sok-sok ilyen parányi részecske akadt. Éppen belőlük állt össze a nagy Haza. Az ilyen jóságos kezek által létrehozott részecskék révén borult édenkerti virágzásba a Nagy Haza. Az ő Oroszországuk!

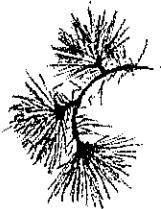
Minden hektárra tűlevelű és lombos fákat ültettek. Az emberek már megértették, hogyan fogják trágyázni a földet, és hogy a körülöttük növekvő fű majd egyensúlyba hozza a talaj összetételét. Senki fejében sem merült fel a gondolat, hogy műtrágyákat és mérgező vegyszereket használjon.

Oroszországban megváltozott a levegő és a víz összetétele. Gyógyhatásúvá váltak. Az élelmiszer gond is teljes egészében megoldódott. Minden család könnyűszerrel és különösebb erőfeszítés nélkül ellátta magát a birtokán megtermelt javakkal, sőt a fölösleget még el is tudta adni.

Minden orosz család, melynek családi birtoka volt, szabad és gazdag lett, ekképpen egész Oroszország is. Más, a világon létező gazdasághoz viszonyítva, Oroszország vált a leghatalmasabb, legerősebb és leggazdagabb országgá.

A LEGGAZDAGABB ORSZÁG

Várj, Anasztázia! Nem értem, minek köszönhetően gazdagodott meg hirtelen az ország. Hiszen te magad mondtad, hogy a családi településeken létrehozott termékeket semmilyen adó nem sújtotta. Ha ez így volt, akkor viszont mitől kezdett az ország gazdagodni?

– Hogyhogy mitől? Te magad gondolkozz egy picit figyelmesebben, Vlagyimir! Hiszen vállalkozó vagy.

– Éppen azért, mert vállalkozó vagyok, pontosan tudom, hogy az állam mindig is igyekezett mindenkitől egyre több adót beszédni. Itt viszont harmincmillió családot teljesen felszabadított az adók alól. Ezek a családok, persze, meggazdagodhattak, de magának a gazdaságnak ilyen feltételek mellett tönkre kellett volna mennie.

– De nem ment tönkre! Előbb teljes mértékben eltűnt a munkanélküliség. Hiszen ha az ember hagyományosan az iparban vagy más üzleti esetleg a közszférában nem talált munkát, akkor teljesen, vagy legalább részben a saját családi birtokán végzendő munkának, vagy pontosabban mondva, birtoka megteremtésének szentelhette magát. A munkanélküliek eltűnése hirtelen felszabadította az azok fenntartására használt pénzügyi forrásokat. Az ilyen családok a maguk előállította élelmiszerekkel mentesítették a ország gazdaságát a mezőgazdasági termelésre költött egyéb kiadásoktól. De nem ez a legfontosabb! Az orosz gazdaság – hála a temérdek családnak, amelyek az Isteni rendeltetéssel teljes összhangban hozták létre birtokaikat – sokkal nagyobb bevételhez jutott, mint amit ma

a kőolaj, gáz és más természeti kincs eladásából nyer, amelyeket hagyományosan a bevétel alapvető forrásának tekintenek.

– Ugyan mi hozhat nagyobb hasznot, mint a kőolaj, gáz, vagy a fegyverek eladása?

– Sok minden, Vlagyimir, például a levegő, a víz, az illó olajak, az alkotás energiájának érintése, a szépnek, a kellemesnek az örömteli figyelése.

– Hát ezt nem nagyon értem, Anasztázia. Fordítsd ezt le konkrétumokra! Honnan lett a pénz?

– Megpróbálom. Az Oroszországban lejátszódó rendkívüli változások sok ember figyelmét felkeltették a világ minden országában. A világsajtó írni kezdett az oroszok többségének életmódját érintő jelentős változásokról. Bebizonyosodott, hogy ez a téma érdekelte a legjobban bolygónk lakosságának a többségét. Turisták hatalmas tömegei özönlöttek Oroszországba. Annyi volt a turista, hogy lehetetlen volt minden látogatót fogadni. Ezért sokaknak évekig is várniuk kellett, míg beutazhattak. Az orosz kormány arra kényszerült, hogy megszabja a külföldiek tartózkodási idejét is az ország területén, mivel sokuk, mindenekelőtt az idősebbek, igyekeztek Oroszországban hónapokat, gyakran éveket tölteni.

Oroszország kormánya magas illetéket szabott ki minden beutazni óhajtó külföldi tartózkodásáért, de ez egyáltalán nem csökkentette a kérelmezők tömegét.

– De hát miért akartak annyira jönni hozzánk, hiszen a televízióban amúgy is mindent megnézhettek volna? Te magad mondtad, hogy az egész világ sajtója tudósított az „új Oroszország” életéről.

– A különböző országokban élő emberek szerették volna magukba szívni Oroszország gyógyhatásúvá vált levegőjét. Inni élő vizét. Meg akarták kóstolni gyümölcsseit, termékeit, melyekhez hasonló sehol sem volt a világon. Maguk akartak találkozni és megismerkedni azokkal az emberekkel, akik az Isteni Évezredbe léptek, így akarták megédesíteni saját lelküket, meggyógyítani nélkülöző testüket.

– Miféle rendkívüli termékek, gyümölcsök tűntek fel? Mi a nevük?

– A nevük a régi, de minőségük teljesen más. Hiszen te, Vlagyimir, már tudod, mennyire különbözik a melegházi paradicsom vagy uborka attól, ami kint, a szabad ég alatt, a napocska sugarai alatt nő és érke be. Még ízletesebbek és hasznosabbak azok a zöldségek és gyümölcsök, amelyek olyan földben nőnek, amelybe nem kerülnek káros vegyszerek. Gyógyhatásuk még nagyobb, amikor együtt nőnek különböző más növényekkel és fákkal. De jelentősége van még a gyümölcsöt termelő lelkiállapotának, az ő gyümölcsöz való belső viszonyának is. Az ember számára nagyon nagy haszonnal bírnak még az éterek is, amelyek a termésben találhatók.

– Mik azok az éterek?

– Az éterek illatok. Az illat bizonyítja az éter jelenlétét, amely nem csak a testet táplálja, hanem azt a láthatatlan valamit is, ami az embert alkotja.

– Nem értem, mit, az agyat?

– Azt is lehet mondani, hogy az éterek növelik a gondolkodás energiáját és táplálják a lelket. Csak az oroszországi településeken teremtek ilyen növények, és akkor voltak a leghatásosabbak, amikor az ember még azon a napon fogyasztotta őket el, amikor leszedte. Ezért utaztak sokan megannyi országból Oroszországba, hogy többek között éppen ilyen termékeket kóstoljanak, ízleljenek meg.

A családi birtokokon, településeken kitermelt növények, gyümölcsök kiszorították nem csupán az import zöldségeket és gyümölcsöket, hanem azokat is, amelyek nagy földtráblákon teremtek. Az emberek kezdték érteni, érezni a különbséget a termékek minősége között. A mai közkedvelt Pepsi-Cola és más italok helyett természetes gyümölcslevek jelentek meg. De a ma még legrangosabb és legdrágább szeszesitalok sem mutatkoztak versenyképesnek a településeken természetes termékekből készült gyümölcslikőrökkel szemben.

Ezek az italok szintén megtartották a jótékony hatású étereket, mivel azok, akik ezeket saját birtokukon előállították, tud-

ták, hogy a gyümölcs, a zöldség leszedése pillanatától befőzése vagy itallá való alakításáig csupán néhány percig állhat.

A birtokaikon élő családok másik nagy bevételi forrását a gyógynövények alkották, amelyeket kis erdeikben, veteményeseikben, és a környező réteken gyűjtögettek.

Az Oroszországból származó és ott gyűjtött gyógynövényeket az emberek előnyben részesítették a legdrágább, más országokban készített gyógyszerekkel szemben is. De csak a speciális gyógynövényeket, melyeket kimondottan a birtokokon gyűjtöttek, nem az erre szakosodott szövetkezeti nagy mezőkön. A hatalmas mezőn a kicsi növényke a magához hasonló más növényvel együtt növekedve nem tudja kivonni a földből és a térből miridaszt a szükséges táp- és gyógyanyagot, ami nélkülözhetetlen, hasznos az ember számára. A birtokról származó termékek ára a többszöröse volt az úgynevezett ipari módon termesztett termékek árának, az emberek szerte a világon mégis éppen ezeket részesítették előnyben.

– De hát, miért emelték így fel az árakat a birtoktulajdonosok?

– Az alsó árhatárt az Orosz Kormány szabta meg.

– A kormány? A kormánynak meg mi köze volt hozzá? Az ilyen termékek előállításából nem is nyert semmilyen adót. Ugyan minek kellett volna még külön azzal is törődni, hogy minden egyes család gazdagodjék?

– De hiszen az állam, Vlagyimir, amúgy is az egyes családokból áll, amelyek – amikor erre szükség volt – maguk finanszírozták saját településeiken és birtokaikon az infrastruktúra, az iskolák, utak építését. Máskor pedig ők fektettek pénzt általános közhasznú tervek megvalósításába. A politikusok, közgazdászok megjelentették programjaikat, de csak azok nyertek zöld utat, amelyekbe az emberek hajlandóak voltak pénzt fektetni.

– És a többség szemében például, milyen programok mutatkoztak a legnépszerűbbeknek?

– Vegyipari konszernnek, fegyverek gyártására szolgáló gyárak, tudományos központok vásárlása Oroszország határain túl.

– Hát ezt nevezem én „nagy” fordulatnak! Nem te magad mondtad, hogy e családokban megmutatkozott az Isteni Jóság? Nekik köszönhetően változott az egész Föld Édenkertté? Lám, tessék! Itt pedig mégis vegyipari termékek, konszernek, fegyvergyárak felvásárlása folyik.

– De az ilyen programok célja nem a káros vegyszerek és fegyverek további gyártása volt, hanem az ezeket termelő vállalkozások megsemmisítése. Az orosz kormány a világ pénzfolyamainak az átirányításával foglalkozott. A pénz energiáját, amely eddig azt táplálta, ami az emberiség számára halált hozott, most éppen e halált hozó dolgok megsemmisítésére irányították.

– Na és Oroszország kormányának volt elég felesleges pénze az ilyen pazarló programokra?

– Volt. Oroszország nem csak egyszerűen a leggazdagabb országgá vált a világon, hanem összehasonlíthatatlanul gazdagabb lett minden más országnál. Az egész világtőke Oroszországban folyt össze. A társadalom középrétege is, a gazdagok is kizárólag orosz bankokban igyekeztek védelmezni tőkéjüket. Végrendeletében sok pénzes ember egyszerűen az oroszországi programok megvalósítására hagyta megtakarított pénzét. Ők voltak azok, akik megértették, hogy az egész emberiség jövője ezek megvalósításától függ. A külföldi turisták, akik Oroszországban tartózkodtak, amikor megismerték az „új oroszokat”, már nem tudtak többé a korábbi értékrendszerük szerint élni. Elragadtatással meséltek ismerőseiknek és barátaiknak a látotokról, és a turisták egyre növekvő áradata az orosz államnak még nagyobb bevételeket biztosított.

– Mondd csak, Anasztázia, azok az emberek, akik Szibériában éltek, mivel tudtak foglalkozni, hogy ők is olyan gazdagok lehessenek, mint a központi területeken élők? Hiszen Szibériában a nyarak rövidebbek, a veteményeskertbe kiültetettekől az ember biztosan nem nagyon tud meggazdagodni.

– Szibériában, Vlagyimir, a családok szintén kezdték létrehozni saját birtokaikat. A szibériaiak az ottani éghajlatnak

megfelelő növényeket ültettek ki, de azokkal szemben, akik délibb körzetekben éltek, volt azért egy nagy előnyük. A szibériai családoknak a kormány a tajgában utalt ki telkeket és minden család saját telkével foglalkozott, annak áldásait gyűjtögette be. Szibériából gyógyhatású gyümölcsök és növények érkeztek. Cédrusmagvából készült olaj...

– Mennyibe került a cédrusolaj dollárban a határon túl?

– Tonnája négy millió dollárba.

– Hát ez igen! Végre tisztességesen kezdték értékelni, az ára a korábbihoz viszonyítva a nyolcszorosára emelkedett. Kíváncsi lennék, mennyi olajat készítettek egyetlen szezonban?

– Abbán az évben, amelyet most látsz, háromezer tonnát.

– Háromezret?! Akkor ez azt jelenti, hogy tizenkét milliárd dollárt kaptak csak a cédrusmagok begyűjtéséért.

– Többet, elfelejtetted, hogy a begyűjtött magból kitűnő liszt is készül.

– Akkor tehát mennyi bevétele volt tevékenységéből évente dollárban tegyük fel egy átlagos szibériai családnak?

– Átlagban úgy három-négy millió dollár.

– Hohó! És adót sem fizettek érte?

– Nem fizettek.

– Akkor ugyan mire tudták azt a temérdek sok pénzt felhasználni? Én magam is, amikor Szibériában dolgoztam, láttam, hogy aki nem volt rest, vadászattal, halászáttal biztosítani tudta megélhetését. Itt meg ennyi pénz!

– Ők is, ugyanúgy, mint más oroszok, pénzüikkel részt vettek az országos programokban. Például a kezdetben, amikor Oroszországban az emberek még nem tanulták meg korrigálni a felhők mozgását, a szibériaiak sok pénzt költöttek repülőgépek vásárlására.

– Repülőgépek vásárlására? Mire kellett nekik a repülőgépek?

– Arra, hogy a káros csapadékot hozó felhőket, borulatok ne engedjék tovább. Ezek a felhők olyan országokban keletkeztek,

ahol még megmaradt a káros hatású termelés. A szibériaiak légi flottája az ilyen felhőket hártotta el.

– Na és ezek az emberek a tajgában csak a nekik kiutalt családi telkeken vadásztak?

– A szibériaiak teljesen felhagytak a vadászattal, az állatok ölésével. A kiutalt telkeken sokan nyári lakokat készítettek, amelyekbe nyárra költöztek ki, a növények, gyümölcsök, gombák és magvak érésének az idejére. A megszületett állatok már kicsi korukban látták az embereket, s mivel az emberek nem bántották őket, úgy megszokták őket, mint saját területük szerves részét. Kontaktust kezdtek teremteni az emberekkel, barátkozni kezdtek velük. A szibériaiak sok állatot megtanítottak segíteni az elvégzendő munkájukban. Például a mókusok az érett cédrustobozokat dobálták a földre, és ezt roppant élvezték is. Egyesek megtanították a medvéket cipelni a magvakkal teli kosarakat, zsákokat, eltakarítani a széldöntött fákat, törmeléket ...

– Ez igen! Még a medvék is segítettek.

– Nincs ebben semmi meghökkentő, Vlagyimir. Azokban az időkben, amelyeket a mai emberek ókorinak vélnék, éppen a medve volt a gazdaságban az ember helyettesíthetetlen segítőinek egyike. Mancsaival kiásta az ehető gyökereket, kosárba rakta őket, és maga húzta a kosarat az ember lakhelyéhez közel kiásott pincébe. Az erdőben növényfákról leszedte a méhkaptárokat, és az ember otthonához hordta azokat, de ingyenfalatkért cserébe a gyerekeket is elkísérte az erdőbe, és elvégzett a gazdaságban még sok egyebet is.

– Hát persze, még az ekét is helyettesítette, de a traktort is, ott volt a fakitermelésnél, sőt dadusnak is jó volt.

– Télen pedig aludt, nem kellett sem javítani sem karbantartani. Tavasszal ismét ellátogatott az ember lakhelyére, az ember az ősz terméseivel vendégelte meg a medvét.

– Értem már, hol a lényeg! A medvékben olyan reflex fejlődött ki, amelynek hatására azt hitték, hogy az ember a készletet csak számukra őrizte meg.

– Lehet, hogy ez egy reflex, ha számodra ez gyűjt világosságot, de lehet, hogy éppen az Arya ötlötte így ki. Én csak annyit mondok, hogy a medve számára nem a rágcásolni való gyökerek voltak tavasszal fontosak.

– Hanem mi?

– Egyedül aludta át barlangjában a medve a telet, s midőn mély téli álmából felébredt, az emberhez indult rögvest, hogy annak szeretetét érezze, kedves, bátorító szavát hallja, hiszen az ember szeretetére szüksége van állatnak, növénynek.

– A kutyákból, a macskákból is ítélve, szüksége. Na és a többi tajgai állat? Azok mit csináltak?

– A tajgában élő többi állat is fokozatosan megtalálta a maga helyét. A szeretetteljes szó, gesztus vagy meleg simogatás a terület megszelídített lakosai számára igazi kitüntetésnek számított, de kimagasló érdemnek tartották a tarkó vakargatását, paskolgatását is. Csak néha féltékenykedtek az állatok, amikor valamelyikük az embertől megkülönböztetett kitüntetésben részesült. Ezért ilyenkor megsértődhetnek.

– Télen mivel foglalkoztak a szibériaiak?

– A magok feldolgozásával. A tobozokból a magvakat nem szedték ki azonnal a begyűjtés után úgy, ahogy ezt ma a szállítás megkönnyítése érdekében teszik, hanem megőrizték őket a gyanús tobozokban. A magokat néhány évig is meg lehet így őrizni. Telente az asszonyok kézimunkázással foglalkoztak. Akkoriban például nagy értéke volt a kézzel varrott, csalánfonálból szőtt, kézzel hímzett ingnek. A szibériaiak télen különböző országokból érkező embereket fogadtak, gyógyították őket.

– Anasztázia, ha Oroszország ilyen áldásos hatással volt az ember létezésére, vagyis, ha ez így volt, akkor sok más országnak vágya támadt arra, hogy leigázzák Oroszországot. Annál is inkább, hiszen te magad mondtad, hogy a fegyvergyártó üzemeket bezárták. Vagyis Oroszország tényleg agrár országgá vált, védtelenné a kívülről érkező betolakodó ellen, nem?

– Oroszország nem agrár országgá, hanem a béke tudományos központjává vált.

Az üzemeket, melyek az ártalmas fegyvereket gyártották, csak azután kezdték felszámolni, miután felfedezték azt az energiát, amely előtt a legmodernebb fegyverfajták nem csak egyszerűen haszontalanoknak mutatkoztak, hanem veszélyt is jelentettek az olyan országok számára, amelyek őrizték azokat.

– Miféle energiát? Miből nyerik, és ki fedezte fel?

– Ezzel az energiával az atlantisziak rendelkeztek. Ezt ők még idő előtt elsajátították, ezért tűnt el Atlantisz a Föld színéről, de „az új Oroszországban” a gyermekek ismét felfedezték azt.

– Gyermekek?! Inkább mesélj el mindent részletesen, Anasztázia.

– Rendben.

LÉGYEN „JÓSÁG” A FÖLDÖN

Az egyik orosz családi településen élt egy boldog, összetartó család. Egy férfi a feleségével és két gyermekével. A fiúcska, Konsztantyin, nyolcéves volt a kislány, Dása, pedig öt. Édesapjukat Oroszország legtehetségesebb programozói között tartották számon. Dolgozószobájában néhány modern számítógép állt, amelyeken katonai szervek részére készített programokat. Néha, munkájába merülve, még este is a számítógép előtt ült.

A családtagok megszokták, hogy estelente összejönnek. Ilyenkor általában dolgozószobájába mentek és ott csendben mindenki saját dolgaival foglalkozott. Felesége a fotelba telepedt le és hímezett. Fia olvasott vagy rajzolt, az új családi települések kertészeti elrendezését vázolgatta. Csak az ötéves Dása nem talált mindig lelkének megfelelő elfoglaltságot és úgy ült a fotelba, hogy lássa a család többi tagját, hosszan, gondosan figyelgette őket. Néha lehunyta szemét, s ilyenkor az arca kifejezésre juttatta az érzések teljes skáláját.

A család azon a látszólag közönséges estén is az édesapa dolgozószobájában ült, ahol mindenki, – mint mindig – saját dolgával volt elfoglalva. A dolgozószoba ajtaja nyitva állt, ezért mindenki hallotta a szomszédos gyerekszobából beszűrődő vén kakukkos falióra kakukkolását. A kakukk általában csak napközben jelezte a múltórákat, de már este volt. Ezért az édesapa abbahagyta foglalatosságát és az ajtóra pillantott, de a család többi tagja is csodálkozva nézett arrafelé, ahonnan a hang érkezett. Csak a kis Dása ült lehunyt szemmel a fotelban, és semmit sem vett észre. Ajkain alig látható, nem titkolt mosoly suhant

át. Az óra kakukkolása hirtelen újra megismétlődött, mintha valaki a gyerekszobában lett volna és az óramutatókat úgy hajtottotta volna, hogy a felhúzható kakukkóra egyfolytában kakukkoljon, jelezve a következő óra beálltát. Ivan Nyikiforovics, így hívták a családfőt, forgószékén fia felé fordult és így szólt:

– Kosztya, menj, kérlek, próbáld már beállítani azt az órát, vagy legalább megállítani! Annyi éven át szolgált bennünket nagypapa ajándéka, de lám hirtelen micsoda furcsa hibája adódott. De furcsa... Nézd csak meg, Kosztya, lehet-e vele valamit tenni!

A gyerekek mindig szót fogadtak szüleiknek. Nem azért, mert esetleg félték volna a fenyítéstől, hiszen a szülők ezt sosem tették. Kosztya is, Dása is szerették és tisztelték szüleiket. Számukra az öröm magasabb forrását jelentette, ha valamit szüleikkel együtt végezhettek, vagy azok óhaját teljesíthették. Azon az estén, amikor Kosztya meghallotta édesapja kérését, azonnal felállt helyéről, de az édesapa és az édesanya meglepetésére mégsem ment a gyerekszobába. Csak állt és nézte a fotelban lehunyt szemmel ülő hűgát. A gyerekszobából – mint korábban, – ismét behallatszott a falióra kakukkolása. Kosztya azonban csak állt és mereven nézte a hűgát. Galina, az édesanya, nyugtalanul tekintett az egyhelyben mereven álló fiára. Hirtelen felállt és ijedten elkiáltotta magát:

– Kosztya... Kosztya, mi bajod van?

A nyolcéves fiú édesanyjához fordult s – csodálkozva annak ijedelmén – így válaszolt:

– Semmi, anyuci, szeretném teljesíteni apuci kérését, de nem tudom.

– Miért? Nem tudsz megmozdulni? Nem tudsz bemenni a szobádba?

– Meg tudok mozdulni, – mondta Kosztya s bizonyításképpen kezével hadonászni kezdett, sőt még lábával is dobbantott, – de főleg a szobába mennem, mert ő itt van és ő az erősebb.

– Ki van itt? Ki az erősebb? – kérdezte egyre jobban aggódva az édesanya.

– Dása! – válaszolta Kosztya, és rámutatott a fotelban lehunyt szemmel ülő és mosolygó hűgára. – Ő hajta az óramutatókat. Megpróbáltam visszahajtani őket eredeti helyükre, de nem sikerül, ha ő...

– Ugyan már, mit beszélsz itt össze-vissza, Kosztyenka? Te is és Dásenyka is itt vagytok előttünk, látlak benneteket, ugyan már, hogy tudnátok itt lenni és ugyanakkor forgatni a másik szobában az óra mutatóit?

– Igen, mi itt vagyunk, – válaszolta Kosztya, – de a gondolatunk ott, ahol az óra van. Csakhogy az ő gondolata erősebb ez enyémnél. Az óra addig fog kakukkolni, amíg a gondolata az óramutatót sietteti. Az utóbbi időben nagyon gyakran szórakozik így. Mondtam már neki, hogy ne tegye. Tudtam, hogy aggódhattok miatta, de Dásának ez mindegy, amikor elgondolkodik, azonnal alkotni kezd valamit...

– Miről gondolkodik Dása? – kérdezte a beszélgetésbe kapcsolódva Ivan Nyikiforovics. – Miért nem mondtál nekünk erről eddig semmit, Kosztya?

– Hogy ti magatok is lássátok, hogy gondolkodik. Nem az óramutató az, ami fontos, Dása egyszerűen így szórakozik. Az óramutatókat én is tudom mozgatni, ha senki sem akadályoz. Csak nem tudok annyira elmélyülni a gondolataimban, mint Dása. Amikor Dása így elmerül gondolataiban, senki sem tud neki ellenállni.

– Miről szokott Dása gondolkodni? Te tudod, Kosztya?

– Nem. Kérdezzétek meg ti magatok! Most megszakítom gondolkodását, nehogy valami mást is kiötljön.

Kosztya a fotelhoz ment, amelyben hűga ült és egy picit erősebben, mint máskor így szólt:

– Dása, hagyd abba! Mert ha nem, akkor egész nap nem fogok veled beszélni. Különben is megijesztetted anyucit.

A kislány szemhéja megrezzent, mérlegelő tekintettel végigpásztázta a dolgozószobában egybegyűlteket, és mintha csak most tért volna magához, kiugrott a fotelból, s bocsánatkérően lehorgasztotta fejét. A kakukkolás abbamaradt és a dolgozó-

szobára egy időre teljes csönd szállt, amelyet a kis Dása halk bocsánatért esedező hangocskája szakított meg. Felemelte fejecskéjét, könnyektől csillogó tekintettel édesanyjára és édesapjára pillantott, majd így szólt:

– Anyuci, apuci, bocsássatok meg, ha megijesztettek benneteket! De hát fontos, nagyon, de nagyon fontos, hogy be tudjam fejezni. Nem tehetem meg, hogy ne fejezzem be. Majd holnap, amikor kipihentem magam, ismét belefogok a gondolkodásba, hogy befejezzem. A kislány ajkai remegtek, úgy tűnt, hogy már-már elsírja magát, de tovább folytatta: – Ha te, Kosztya, nem is fogsz velem beszélni, én akkor is tovább fogok majd gondolkodni egészen addig, míg gondolatban be nem fejezem...

– Gyere hozzám, kislányom! – mondta Ivan Nyikiforovics, igyekezően visszafogottak tűnni. Kislánya felé tárta karjait, hogy megölelje. Dása édesapja karjába vetette magát. Ölébe ugrott és kis karjaival átölelte nyakát, arcával arcához simult, majd lecsúszott öléből, mellé állt és fejecskéjét apja karjának támasztotta.

Ivan Nyikiforovics nagyon nehezen tudta palástolni felindultságát, amikor így szólt kislányához:

– Ne izgulj, Dásenka, anyuci már nem fog félni, ha te a gondolataidba mélyedsz! De azért csak mondd nyugodtan el, hogy miről is szoktál gondolkodni! Mit is kell neked feltétel nélkül gondolatban befejezned, és miért rohannak az óra mutatói oly sebesen, amikor te gondolkodsz?

– Tudod, apuci, én mindent, ami jó, szeretném időben megnagyobbitani, és ami rossz, azt kicsivé és észrevehetetlenné tenni. Azt akarom megcsinálni gondolatban, hogy az óra mutatói átugorják a rosszat, a rossz eltűnjön, ne is legyen.

– De hát mindaz, ami jó, és ami rossz, nem az óra mutatóitól függ, Dásenka.

– Igaz, nem az óra mutatóitól, apuci. Megértettem, hogy nem a mutatóktól, én a mutatókat csak úgy mellékesen mozgatom, hogy érezzem az időt. A kakukk számolja nekem a gon-

dolataim gyorsaságát, mert nagyon fontos, hogy sikerüljön... Ézért mozgatom az óramutatókat.

– Hogy csinálod, Dásenka?

– Egyszerűen. A gondolatom egy szegletével elképzelem az óra mutatóit, aztán arra gondolok, hogy gyorsabban kell mozogniuk s a mutatók gyorsabban haladnak, ha gyorsabban kezdek gondolkodni.

– Mit akarsz elérni kislányom azzal, hogy tolod az időt? Mi nem tetszik neked abban, ami van?

– Nekem tetszik az, ami van. Nemrég megértettem, hogy nem az idő a ludas. Az emberek maguk teszik tönkre az idejüket. Te, apuci, gyakran ülsz a számítógéped előtt, aztán pedig hosszú időre elmész. Te, apuci, tönkre teszed az időt, amikor elmész.

– Én? Tönkre teszem? Hogyan?

– A jó idő az, amikor mi mind együtt vagyunk. Amikor mi együtt vagyunk, akkor a percek és az órák, de még a napok is nagyon, de nagyon jók. Akkor körülöttünk minden örvendezik. Emlékszel, apuci, amikor a kis almafa éppen virágozni kezdett... Te és anyuci megpillantottátok az első pici virágokat, te anyucit ölebe kaptad és forogtál vele. És akkor anyuci olyan csilingelően kacagott, hogy köröskörül minden, de minden örvendezett: a pici levélkék, a madárcák is örvendeztek. Én pedig egyáltalán nem sértődtem meg. Nem bántam, hogy te nem engem, hanem az én anyucimat tartottad az öledben és vele forogtál, mert én a mi anyucinkat annyira szeretem. Én az ilyen időnek mindenki mással együtt úgy örültem! Később azonban más idők jöttek. Most, apuci, már értem, hogy te változtattad meg az időt. Nagyon hosszú időre elmentél tőlünk. A kis almafán már pici almák kezdtek nőni, de csak nem jöttél vissza hozzánk. Anyuci pedig elment ehhez az almafához és ott állt mellette, egyedül. Senki sem kapta ölebe és senki sem forgott vele és anyuci nem kacagott csilingelően és köröskörül már semmi nem tudott örvendezni. Amikor te nem vagy velünk, anyucinak egészen más a mosolya. Szomorú. Hát, látod, ez a rossz idő.

Dása gyorsan és zaklatottan beszélt. Majd hirtelen, mintha gombócot nyomott volna le a torkán, elhallgatott és kitört belőle:

– Nem szabad elrondítanod, amikor jó... Az idő... apuci!

– Dása... Valamiben igazad van... Természetesen... De azért nem tudsz mindent arról az időről, amelyben mi mindnyájan élünk... Mi olyan időben élünk, amikor... kezdte Ivan Nyikiforovics zavartan.

Zaklatott volt. Valahogy el kellett magyaráznia utazásainak szükségességét. Érthetően elmagyaráznia pici leánykájának. Mivel semmi jobb nem jutott az eszébe, elkezdett neki a munkájáról beszélni, s közben megmutatta neki a képernyőn a rakéták modelljeit, vázlatait.

– Próbáld megérteni, Dásenka! Nekünk, természetesen, jó itt. Azoknak is, akik a szomszédban élnek, azoknak is jó. Ám a világban vannak más helyek, más országok is. Ott pedig sokféle fegyver van... Azért, hogy megvédjük a mi gyönyörű kertünket, barátnőid kertjeit és házait, az apukáknak néha el kell menniük. A mi országunknak is sok modern fegyverrel kell rendelkeznie, hogy megvédelmezze lakóit... Nemrégén pedig... Dásenka... érted, nemrégén egy másik országban, nem a miénkben, egy új fegyvert találtak fel... Ameddig ez erősebb, mint a miénk... Nézd, itt van, ni, a képernyőn, látod, Dásenka? Ivan Nyikiforovics a számítógép billentyűzetére ütött és a képernyőn egy rendkívüli alakzatú rakéta ábrája jelent meg.

– Nézd csak, Dásenka! Ez az a hatalmas rakéta... és ennek a testén ötvenhat további kis rakéta van. A nagy rakéta az ember parancsára felrepül és elindul annak a pontnak az irányába, amelyet mutattak neki, hogy ebben a pontban megsemmisítsen mindent, ami él. Ezt a rakétát bizony nagyon nehéz lelőni. Ha bármilyen tárgy megközelíti, beindul a fedélzeti számítógép, a testéről leválik a kis rakéták egyike és megsemmisíti a tárgyat.

A kis rakéta gyorsasága nagyobb, mint a nagyé, mivel ez az indítás kezdetén a nagy tehetetlenségi gyorsaságát használja föl. Ahhoz, hogy egyetlen egy ilyen szörnyet le lehessen lőni,

ötvenhat rakétát kell vele szemben indítani. Abban az országban, ahol ezt az úgynevezett kazettás rakétát előállították, maig csak három mintapéldány van. Különböző helyekre, aknába vannak elrejtve, mélyen a föld felszíne alá, de rádióhullámon leadott parancsra fel tudnak szállni. Terroristák egy kisebb csoportja máris egy sor országot zsarol, s nagy robbantásokkal fenyegetőzik. Nekem meg kell fejtenem a kazettás rakéta fedélzeti számítógépének a programját, Dásenka.

Ivan Nyikiforovics felállt és járkálni kezdett a szobában. Tovább beszélt, egyre jobban elmélyült gondolataiban, s szinte teljesen megfeledkezett a számítógép mellett álló kicsi lányáról. Ivan Nyikiforovics a monitorhoz ugrott, amelyen a rakéta külső képe volt látható, a billentyűkre ütött – és a képernyőn a rakétaegység üzemanyagellátó rendszere jelent meg, majd a lőkátorok berendezéseinek a vázlata, ismét egy összkép. Váltogatta a képeket a képernyőn s már nem is figyelt kicsi leánykájára. Hangosan töprengett:

– A valóságban minden szegmenst lokalizáló felszereléssel látták el. Hát persze, természetesen, mindegyiket. A program viszont nem lehet eltérő. A program egy és ugyanaz...

Ekkor a szomszéd számítógép vészjelző hangon megszólalt, azonnali figyelmet követelve. Ivan Nyikiforovics a szomszéd számítógéphez fordult és szinte elakadt a lélegzete. A képernyőn az alábbi szöveg kezdett villogni: „Riadó X”, „Riadó X”. Ivan Nyikiforovics fűrgén végigfutott ujjaival a billentyűzeten, ekkor a képernyőn egy katonai egyenruhába öltözött férfi képe jelent meg.

– Mi történt? – kérdezte tőle Ivan Nyikiforovics.

– Három különleges robbanást észleltünk – válaszolta a férfi. – Kiadtuk a parancsot az egész védelmi rendszer 1. fokú készütségére. A kisebb erejű robbanások folytatódnak. Afrikában földrengést észleltek. Senki sem tud magyarázattal szolgálni. A legújabb beérkezett adatok szerint a bolygó összes katonai blokkja 1. fokú készütségben van. Támadó ország nincs meghatározva. A robbanások folytatódnak. Igyekszünk

rá magyarázatot találni. Részlegünk minden egyes munkatársa megkapta a parancsot a helyzet elemzésére. A képernyőn megjelent férfi gyorsan és katonásan, precízen fogalmazva beszélt, majd a végén – feszültséggel hangjában – még hozzáfűzte:

– A robbanások folytatódnak, Ivan Nyikiforovics, a robbanások folytatódnak, kikapcsolok...

A képernyőről eltűnt a katonai egyenruhába öltözött férfi képe. Ám Ivan Nyikiforovics továbbra is nézte a kihunytt képernyőt és feszülten gondolkodott. Lassan, gondolataiba mélyülve visszatért karosszékéhez, amely mellett ugyanúgy, mint korábban ott állt a kicsi Dása. Ivan Nyikiforovics megrettent a hihetetlen feltevéstől. Azt látta, hogy pici lánya, mereven, leeresztett, mozdulatlan szemhéjjal nézi a képernyőn megjelenített modern rakéta képét. Dása teste hirtelen megrezzent, majd megkönnyebbülten fellélegzett, lenyomta az „enter” gombot. Amikor egy újabb rakéta ábrája jelent meg, a kislány leeresztette szemhéját, és mereven nézni kezdte azt.

Ivan Nyikiforovics csak állt, teste mintha lebénult volna, képtelen volt elmozdulni helyéről, csak magában ismételte lázasan a kérdést: „Csak nem Dása robbantgatja fel őket? Gondolataival robbantja fel őket, mert nem tetszenek neki? Dása robbantja fel őket? Tényleg? De hogyan?” Meg akarta állítani leánykáját, szólt is hozzá, ám nem volt ereje ahhoz, hogy hangosan ejtse ki a szavakat, csak suttogta: „Dása, Dásenya, kislányom, hagyd abba!” Kosztyik, aki az egész jelenetet oldalról figyelte, hirtelen felpattant, hűgához ugrott, gyengéden popsi-jára ütött és gyorsan elhadarta:

– Na tessék, Dáska, látod, most még a papát is megijesztetted. Ezért én most már veled két napig nem fogok beszélni. Egy napot az anyuci miatt és egyet az apuci miatt. Hallod? Hallod, hogy az apucit,... mondom,... az apucit megijesztetted?

Dása – fokozatosan visszatérve összpontosított lelkiállapotából – bátyjához fordult és rimánkodva, esedezve nézett a szemébe. Kosztyia látta, ahogy Dása szemei könnyel telnek meg. A kislány vállára helyezte kezét és már kevésbé szigorúan, mint

korábban, így szólt: „Jól van, no, azzal, hogy nem beszélek veled egy picit túloztam, de reggelente a cipőfűződet egyedül fogod megkötöni. Nem is vagy már olyan pici!” Majd e szavakkal folytatta: „Azért eszedbe ne jusson sírni!” – és szeretettel megölelte Dását. A kislány arcát Kosztyia mellébe fúrta, vállalai remegtek, amikor keserűen ismételte: „Ismét megijesztettem. Lehetetlen vagyok. Azt akartam, hogy jobb legyen, de megijesztettem.” Galina a gyermekeihez lépett, leguggolt és megsimogatta Dása fejcskékjét. A kislány azonnal az anyja nyakába vetette magát és csendben sírni kezdett:

– Hogy csinálja ezt, Kosztyia? Hogyan? – kérdezte fiától a már magához tért Ivan Nyikiforovics.

– Ugyanúgy, ahogy az óra mutatóival, apuci – válaszolta Kosztyia.

– De hát az óra itt van mellettünk, a rakéták viszont messze vannak és elhelyezési helyüket is a legnagyobb titokban őrzik.

– Apuci, Dásának mindegy, hol vannak. Neki elég, ha látja a tárgy külső alakját.

– De hát a robbanások... Ahhoz, hogy felrobbanjanak, elkerülhetetlen összekapcsolni az érintkezéseket... ráadásul nem is egyetlen egyet. Hiszen biztosító védelem van, kódok...

– Apuci, Dása addig kapcsolgatja az összes érintkezést, amíg be nem indul. Korábban nagyon sokáig tartott neki, eltartott tizenöt percig is, de az utóbbi időben másfél perc is elég.

– Korábban?!

– Igen, apuci, ezt játszottuk. Csakhogy nem rakétákkal. Amikor elkezdte mozgatni az óra mutatóit, megmutattam neki az én régi villanyautómat, amellyel kiskoromban autókázni szoktam. Felnyitottam a motorház fedelét és megkértem Dását, hogy kapcsolja össze a lámpákhoz vezető áramkört, mert nehéz volt hozzáférnem. Össze is kapcsolta. Amikor autókázni akart, azt mondtam neki, hogy még túl kicsi hozzá és nem tudja, hogyan kell beindítani a motort és fékezni, de végül mégis beleegyeztem, mert csak nem hagyta abba a könyörgést. Elmagyaráztam neki, hogy kell a motort beindítani, de Dása

ezt is a maga módján oldotta meg. Képzeld, apuci, Dása beült az autóba, fogta a kormánykereket és elindult, de semmit sem kapcsolt be. Láttam, hogy kézzel semmit sem csinált. Helyesebben mondva, bekapcsolta, de csak gondolatban. Ezen kívül, tudod, apuci, Dása a mikrobákkal is barátkozik. Azok meg hallgatnak rá.

– Mikrobákkal?! Miféle mikrobákkal?

– Azokkal, amelyekből rengeteg van, amelyek mindenhol élnek, körülöttünk és bennünk is. Nem látni őket, de azért mégis léteznek. Emlékszel, apuci, hogy a telkünk szélén, az erdőben, a földből a régi magasfeszültségű vezeték villanyoszlopainak fém támaszai álltak ki?

– Igen, kiálltak, na és, mi van velük?

– Rozsdások voltak, beton talapzaton. Amikor Dásával gombázni mentünk arra és Dása meglátta az oszlopdarabokat, azt mondta, hogy milyen rossz az, amikor nem engedik nőni az epret és a gombákat. Aztán azt mondta: „Meg kell ennetek, szaporán, olyan gyorsan, ahogy csak tudjátok!”

– Na és?

– Két nap alatt semmi sem maradt a rozsdás hulladékból és a beton talapzathoz, csak a puszta föld, fű nélkül... A mikrobák megették a vasat is, a betont is.

– De hát miért, miért nem szóltál nekem, Kosztya, mindarról, ami Dásával történik?

– Féltem, apuci.

– Mitől?

– Olvastam a történelemkönyvekben, hogy még a közel-múltban is a rendkívüli képességekkel rendelkező embereket megpróbálták elkülöníteni. El akartam neked is és anyucinak is mindent mesélni, de nem tudtam, milyen szavakat használnak, hogy megértsétek és elhiggyétek...

– Kosztya, de hát mi mindig hiszünk neked..., egyébként, be is mutathattad volna az egészet... Pontosabban szólva, megkérhetted volna Dását, hogy mutassa be nekünk képességeit valami olyasvalamin, ami veszélytelen.

– Apuci, én nem ettől féltem... Dása bemutathatta volna...

– Kosztya elhallgatott, de amikor ismét beszélni kezdett, hangja felindult volt. – Apuci, én szeretlek benneteket anyucival... Dásenykához néha szigorú vagyok, de én őt is nagyon, de nagyon szeretem. Dása olyan jóságos, mindenkire kedves. Még a legkisebb bogarat sem bánthatná, de a bogarak sem őt. A múltkor is odament a méhkaptárhoz, leült egyenesen a bejáratához és úgy nézte, hogyan repülnek... a méhek... Sok-sok méh mászott a kezén, a lábán, az arcán, de egyik sem csípte meg. Dásenyka odatartotta tenyerét a kaptárba repülő méheknek, a méhek pedig a tenyerére repültek és hagytak is neki valamit rajta. Dásenyka ezután megnyalta a tenyerét és elnevette magát. Ő olyan jóságos, apuci...

– Nyugodj meg, Kosztya! Ne félj! Tudod mit, inkább mérjük fel higgadtan a helyzetet. Igen, igen fontos, hogy mindent nyugodtan átgondoljunk... Dása még gyermek. Felrobbantott néhány modern rakétaegységet. Beindulhatott volna egy világháború. Iszonyatos háború. De háború nélkül is... Ha átlapozná a képeket... nem csak az ellenfél rakétáiról, hanem a mieinkről is... Ha az összes országban a meglévő rakéták mind elkezdene felrobbanni, a világ egy általános katasztrófa szélére sodródna. Millió és millió emberi életet olthatnának ki. Én is nagyon szeretem a mi kis Dásánkat, de hát, itt milliókról van szó... Ezt az egészet meg kell valakivel beszélni. Meg kell találni a kiutat! De most még... Nem tudom, hogyan... Dásenykát el kell valahogy szigetelni. De hogyan...? Igen, igen! Lehet, hogy egy bizonyos időre el kell altatni. Lehet... De hol ebből a kiút? Milyen másféle kiutat lehet ebből találni?

– Apuci, apuci... várj! De hát lehet, hogy csak el kell távolítani a Földről az összes öldöklő rakétát, amelyek nem tetszenek neki!

– Eltávolítani? Nos... Hát ehhez feltétlenül minden ország, minden katonai blokk beleegyezése kell. Igen, ... De ezt nem lehet gyorsan elérni. Ha egyáltalán lehetséges lenne. Ám most, addig is...

Ivan Nyikiforovics gyorsan a számítógépéhez lépett, a monitron még ott világított annak a rakétának az ábrája, amelyet Dásának már nem engedtek megsemmisíteni. Kikapcsolta a monitort a rakéta képével, átült a számítógép billentyűzetéhez és üzenetet kezdett írni:

„A törzskarnak. Ezt a jelentést késedelem nélkül el kell juttatni minden egyes katonai tömbhöz és a nemzetközi tömegtájékoztatási eszközökhöz. A rakétaegységek robbanássorozatának valódi okai a baktériumok, amelyek képesek összekapcsolni az áramköröket. A baktériumok irányíthatók. Meg kell semmisíteni azon hadászati készletek képeit, amelyek felrobbanhatnak. Mindegyiket!!! A legkisebb golyótól a legmodernebb rakétaegységig. A baktériumokat irányítani képes egyénnek nem kell ismernie a robbanásveszélyes objektum helyét, elég ha látja a képen annak alakját!”

Ivan Nyikiforovics — miután rápillantott a már ismét mosolygó Dására, aki vidáman beszélgetett édesanyjával — a sürgönyhöz még hozzárta az alábbi szöveget: „A robbanások irányítójának tartózkodási helye ismeretlen.” Ezt követően Ivan Nyikiforovics egy kódolt jelentést küldött a törzskarnak.

Másnap reggel ülésezett Oroszország katonai tanácsának szakbizottsága. Ennek rendelkezése alapján megszervezték a védelmet a családi település köré, ahol Ivan Nyikiforovics családi birtoka volt. A védelmet biztosítók igyekeztek észrevétlenül jelen lenni, a katonákat közúti munkás egyenruhába öltöztették.

Öt kilométerre a birtoktól, a település szélén, — mintha körgyűrűt építettek volna, — állandóan, éjjel-nappal az út minden méterén dolgoztak. Ipari kamerákat szereltek fel, amelyek figyelemmel kísérték a kis Dása életének minden percét. A képet a központba közvetítették, amely az úrutazások irányítására szolgáló központhoz hasonlított. Tudósok, pszichológusok, katonai szakemberek tucatjai műszakokban váltották egymást a képernyők előtt készenlétben, hogy vészhelyzetben kiadhassák a szükséges parancsokat. A pszichológus-szakem-

berek különleges összeköttetés segítségével folyamatosan tanácsokkal látták el a kis Dása szüleit arról, hogyan lehet figyelmét lekötni, nehogy ismét gondolkodni kezdjen.

Az orosz kormány nemzetközi nyilatkozatot adott ki, amely sokak számára furcsának tűnt. Ebben nyilvánosságra hozta, hogy Oroszországban olyan erők léteznek, amelyek bármilyen fegyverkészletet képesek felrobbantani, bárhol legyen is az. Ezen erők nem állnak teljes mértékben Oroszország kormányának az ellenőrzése alatt, de a velük folytatott megbeszélések folyamatban vannak. A nyilatkozat hihetlensége bizonyítékokat igényelt. A nemzetközi tanács ülésén úgy döntöttek, hogy egy sor különleges alakú lövedéket készítenek. Négyyszögű hüvelyekkel látták őket el. Minden egyes, a kísérletben részvevő ország húsz-húsz ilyen lövedéket kapott és saját területén különböző helyeken elrejtette.

— Miért négyyszögű hüvellyel készítették a lövedékeket, miért nem használhattak közönségeseket? — kérdeztem Anasztáziát.

— Azért, mert attól tartottak, Vlagyimir, hogy nem csak az akkor a világon található összes lövedék robbant volna fel, hanem a rendőrség és katonaság által használt pisztolyok tárában található is, mindenkié, akinél töltény volt.

— Igen, persze... Na, és hogyan végződött a kísérlet a szögletes lövedékekkel?

— Ivan Nyikiforovics dolgozószobájába hívta kicsi leánykáját, Dását, megmutatta neki a négyyszögű lövedék fényképét és megkérte, hogy robbantsa fel az ilyen formájú lövedékeket.

Dása megnézte a fényképeket, majd így szólt:

— Nagyon szeretlek téged apuci, de nem tudom teljesíteni kérésedet.

— Miért? — ámuldozott Ivan Nyikiforovics.

— Mert nem fog sikerülni.

— Hogyhogya nem fog sikerülni, hisz korábban sikerült. Felrobbantottál egy egész sor modern rakétát, miért ne sikerülne éppen most?

— Hát azért, mert én akkor izgultam, apuci. Nem akartam, hogy elmenjél tőlünk, hogy sok-sok órán át a számítógéped

előtt ül. Amikor a számítógéped előtt ülsz, akkor senkivel sem beszélgetsz és semmi érdekeset nem csinálsz. Most pedig itt vagy mindig mellettünk. Nagyon megjavultál, apuci, ezért én már sehogy sem tudnék robbantgatni.

Ivan Nyikiforovics megértette: Dása azért nem tudja felrobbantani a négyszögű lövedékeket, mert nem világos számára a robbantás célja, annak értelme. Ivan Nyikiforovics felindultan járkált dolgozószobájában, s lázasan azon töprengett, hogyan találja meg a kiutat. Nagy hévvel próbálta meggyőzni Dását, de mintha önmagának beszélt volna:

– Nem sikerül... Igen... Kár. A világon már évezredek óta folynak a háborúk. Egyes országok alig fejezik be, mások máris elkezdik azt. Emberek milliói haltak meg és halnak meg továbbra is. Fegyverkezésre hatalmas összegeket pazarolnak. S lám, itt a lehetőség megállítani ezt a soha-véget-nem-érő gyilkolási folyamatot, de... – Ivan Nyikiforovics a fotelben ülő Dására pillantott.

Kislánya arca nyugodt volt. Dáska figyelte, hogyan járkál az ő apucija a dolgozószobában és beszél, de a kislányt az elhangzott szavak értelme nem izgatta. Voltaképpen nem is értette teljesen, mi az a háború, mik azok az összegek és kik, mire pazarolják azokat.

Dása a maga módján gondolkodott: „Miért járkál dolgozószobájában apuci annyit fel s le olyan izgatottan a sem szeretetet, sem semmilyen energiát nem sugárzó számítógépek között? Miért nem akar kimenni inkább a kertbe, ahol virágoznak a fák és énekelnek a madarak, ahol minden egyes fűszál és faág láthatatlanul, gyengéden cirógatja, simogatja az egész testet. Ott kint van most anyuci és Kosztya bátyó is, és ha majd meglátják őt, hogy ő is jön ki a papával, biztosan azonnal megörülnek nekik. Anyuci mosolyogni fog, Kosztya pedig még tegnap megígérte, hogy majd arról fog mesélni, hogy lehet megérinteni egy távoli pici csillagot, úgy, hogy tenyerünket csak egy pici kőre vagy virágra helyezzük. Kosztya mindig teljesíti ígéreteit...”

– Dásenyka, tudsz rám figyelni? Nem érted, amit mondok neked? – fordult leánykájához Ivan Nyikiforovics. – Mire gondolsz most?

– Apuci, én most arra gondolok, hogy miért itt vagyunk mi ketten, s nem a kertben, ahol már minden vár ránk?

Ivan Nyikiforovics megértette, hogy leányával őszintén és konkrét dolgokról kell beszélnie. Ezért így szólt:

– Dásenyka, amikor úgy robbantottad fel a rakétákat, hogy azok képeit nézted, azt gondoltuk, hogy képességeidet még egyszer kipróbáljuk. Magyarán, hogy megmutassuk az egész világnak, hogy Oroszország képes megsemmisíteni a világon fellelhető összes fegyverkészletet. Így majd nem lesz értelme gyártani azokat. Értelmetlen lesz és veszélyes. Azokat pedig, amelyeket már legyártottak, az emberek maguk fogják megsemmisíteni. Beindul az általános leszerelés. A négyszögű lövedékek kimondottan azért készítették, hogy te bemutathasd képességeidet, és hogy közben senki se haljon meg. Robbantsd őket fel Dásenyka!

– Most én ezt nem tudom megtenni, apuci.

– Miért? Korábban meg tudtad tenni, de most nem?

– Megígértem magamnak, hogy többé soha semmit sem fogok felrobbantani. S mivel én már szavamat adtam, ezért nem is vagyok képes semmit sem felrobbantani.

– Nem? De hát miért ígérted ezt meg saját magadnak?

– Kosztya bátyus egy könyvet mutatott nekem, képek voltak a könyvben arról, hogy az emberek testét darabokra szaggatja a robbantás, hogy az emberek mennyire félnek a robbanásoktól, hogy kidőlnek a fák és a robbanásoktól meghalnak – ezért szavamat adtam, hogy soha többé...

– Dásenyka, ez azt jelenti, hogy te most már soha többé nem fogsz tudni robbantani? Legalább egyetlen egyszer még... Csak egyetlen egyszer. Nézd itt ezeket a négyszögű lövedékeket.

Ivan Nyikiforovics átadott lányának egy négyszögű lövedéket ábrázoló fényképet.

– Ezeket kimondottan a kísérletre készítették és különböző országokban titkos helyeken vannak elrejtve. Mellettük, de még

a közelükben sincsenek emberek. Mindenki arra vár, hogy felrobbannak-e vagy sem. Robbantsd föl kislányom, ez nem lesz az adott szavad megszégyesése. Senki sem fog meghalni. Éppen ellenkezőleg...

Dása még egyszer közönyösen a négyszögű lövedék fényképére nézett és nyugodtan így válaszolt:

– Ha még vissza is vonnám a saját magamnak adott szavamat, ezek a lövedékek amúgy sem robbannának fel, apuci.

– De hát miért?

– Azért, mert annyit beszélsz, apuci. Amikor ránéztem a fényképre, úgy megutáltam ezeket a négyszögű akármiket. Olyan utálatosak és most...

– Mi van most?... Dásenyka... Mi?

– Bocsáss meg, kérlek, apuci, de annyit beszéltél, miután megmutattad a képet, hogy ezalatt már majdnem meg is ették.

– Megették? Mit ettek meg?

– Hát ezeket a négyszögűeket, a lövedékeket, majdnem megették. Ahogy észrevették, mennyire nem tetszettek nekem ezek a lövedékek, máris éreztem, hogy azonnal mozgásba jöttem, és gyorsan-gyorsan enni kezdtek.

– Kik azok az ők?

– Hát olyan picikék. Mindenütt vannak körülöttünk és bennünk is. Jóságosak. Kosztya azt mondja, hogy ezek baktériumok, vagy mikroorganizmusok. Én mégis inkább a magam módján hívom őket: „picinykéim, aranyoskáim”. Így jobban szeretik. Néha játszom is velük. Az emberek egyáltalán nem figyelnek rájuk, de közben ők mindig minden embernek a legjobbat igyekeznek tenni. Amikor az ember örül, akkor az örömemergiától nekik is jó, de amikor az ember haragszik, vagy valami éltőt tör-zúz, akkor nagyon sokan közülük meghalnak. Hogy felváltsák a megholtakat, újak sietnek helyükbe. Néha, amikor nem tudják a holtakat helyettesíteni, az emberi test megbetegszik.

– De hát, te, Dásenyka, itt vagy. A lövedékek pedig messze, különböző országokban a föld alatt vannak elrejtve. Hogyan

tudják meg ők, ezek a te „picinykéid”, más országokban olyan gyorsan, hogy mi a te kívánságod?

– Hát úgy, hogy ők a barátaiknak láncban nagyon gyorsan mindent elmondanak, sokkal gyorsabban, mint ahogy a te számítógépedben a pici elektronok furkosnak...

– Számítógép... Kapcsolat... Most... Én most mindent leellenőrzök, a mi területünkön, minden egyes lövedék körül kamerák vannak elhelyezve. Én most azonnal...

Ivan Nyikiforovics a számítógépes kapcsolathoz fordult. A képernyőn egy négyszögű lövedék képe világított. Vagy jobban mondva az, ami a lövedékből még megmaradt. A hüvely teste rozsdás volt, az egész tele lyukakkal, a robbanófej oldalt hevert és méreteiben is jelentősen kisebb lett. Ivan Nyikiforovics átkapcsolta a monitort, de a többi lövedékkal is ugyanaz történt. A képernyőn egy katonai egyenruhás férfi jelent meg.

– Üdvözlöm, Ivan Nyikiforovics, már Ön is látott mindent.

– Milyen következtetésre jutott a Tanács? – kérdezte Ivan Nyikiforovics.

– A tanácstagok csoportokra osztódtak és tanácskoznak. A védelem igyekszik kiegészítő intézkedéseket kidolgozni az objektum biztonságának az érdekében.

– Kérem, ne nevezze a lányomat objektumnak!

– Ne idegeskedjék, Ivan Nyikiforovics, az adott helyzetben ez megengedhetetlen! Tíz percen belül egy szakcsoport jelenik meg Önnél, amely vezető specialistákból, pszichológusokból, biológusokból, rádióelektronikai-mérnökökből áll. Már úton vannak. Biztosítsa számukra a lányával való találkozást! Készítse fel a gyermeket!

– Milyen véleményre jutott a tanácstagok többsége?

– Az Ön családjának a birtokon belüli teljes elszigetelésére. Önnek az a feladata, hogy késedelem nélkül távolítsa el az összes műszaki berendezés ábrázolását. Maradjon a lánya mellett, és állandóan figyelje, mit csinál.

A Katonai Tanács szakcsoportja megérkezett Ivan Nyikiforovics birtokára és másfél óráig beszélgetett a kis Dásával. A kis-

lány türelmesen válaszolt a felnőttek kérdéseire, de az ezután történtek teljesen zavarba hozták mindazokat, akik a Biztonsági Tanács központjában hatalmas monitorokon kísérték figyelemmel az eseményeket. A Dásával való beszélgetés során Ivan Nyikiforovics tágas dolgozószobájának ajtaja kinyílt. A dolgozószobába Dása bátyja lépett. Egy órát tartott a kezében, amely egyfolytában kakukkolt. Kosztya az órát az asztalra helyezte. Az óra mutatója tizenegy órán állt, de amikor a kakukknak be kellett volna fejeznie a meghatározott mennyiségű kakukkolást, a nagyóramutató gyorsan egy újabb kört tett a számtáblán és a kakukk ismét előlről kezdte. A jelenlévők elképedve hol az óra furcsa viselkedését nézték, hol Dását és hallgattak.

– Ó, jaj nekem, – kiáltott fel hirtelen Dása – teljesen elfelejtettem! Most fontos dolgot kell elvégezni. Ez Verunya, a barátnőm, ő hajtja az óra mutatóit. Így egyeztünk meg. Ez az ő jele, ha esetleg elfelejteném. Mennem kell.

Két ór testével elállta a dolgozószoba kijáratát.

– Mit felejtettél el, Dásenya? – kérdezte kislányát Ivan Nyikiforovics.

– Majdnem elfelejtettem elmenni a birtokra, ahol a barátnőm, Verunya lakik, megsimogatni és megöntözni Verunya kicsi virágát. A virág szeretet nélkül pedig hervadni kezd. Úgy tetszik neki, ha szeretettel néznek rá.

– De hát az a virág nem is a tiéd, – jegyezte meg Ivan Nyikiforovics, – miért nem megy a barátnőd maga megsimogatni saját virágát?

– Hát azért, apuci, mert Verunya látogatóba ment a szüleivel.

– Hová mentek?

– Valahová Szibériába.

A jelenlévők elfojtott kiáltása hallatszott mindenfelől: „Nem az egyetlen!” „Milyen képességei vannak a barátnőjének?” „Nem az egyetlen!” „Hányan vannak?” „Hogy lehet őket felismerni?” „Azonnali intézkedéseket kell hozni minden egyes hasonló képességű gyermekkel kapcsolatban!”

Minden kiáltás elnémult, mihelyt a szélen ülő éltebb, ősz hajú férfi felállt helyéről. Ez a férfi az Ivan Nyikiforovics dolgozószobájában jelenlévők között nemcsak pozíciójában volt rangidős. Ő volt Oroszország Biztonsági Tanácsának az elnöke. Mindenki felé fordult és elhallgatott. Az ősz hajú férfi nézte a kis faszékén ülő Dását és arcán egy könnycsepp gördült végig. Az ősz hajú férfi lassan Dásához ment, térdre ereszkedett előtte és felé nyújtotta kezét. Dása felállt, tett egy lépést, megfogta ruháskája fodrát, pukkedlit lejtett s kicsi kezét a férfi tenyerébe helyezte. Az ősz férfi egy pillanatig nézte a kicsi kacsót, lehajtott fejt és hangos kézcsókot lehelt rá, majd így szólt:

– Kérlek, bocsáss meg nekünk, kis istennő!

– A nevem Dása – válaszolta a kislány.

– Hát persze, Dása a neved! Mondd meg nekünk, mi legyen a mi Földünkön!

A kislány csodálkozva nézett az idős férfi arcába, hozzáhajolt, kis kezével gyengéden letörölte a férfi arcáról a könnycseppet és ujjával megérintette bajszát. Ezután bátyjához fordult és így szólt:

– Te, Kosztyenya, megígérted, hogy segítesz nekem beszélgetni a Verunya tavacskájában növő liliomokkal is. Emlékszel, hogy megígérted?

– Emlékszem – válaszolta Kosztya.

– Akkor hát, menjünk!

– Menjünk!

Amikor Dása elhaladt az előtte utat nyitó örök mellett, az ajtóban még megállt, a még mindig térdeplő férfi felé fordult, elmosolyodott és meggyőzően kijelentette:

– A Földön legyen... legyen „JÓSÁG”!

Hat órával később Oroszország Biztonsági Tanácsának kibővített ülésén az ősz hajú elnök ezeket mondta:

– A világon minden viszonylagos. A mi nemzedékünkhöz viszonyítva az új nemzedék tagjai olyanok, mintha istenek volnának. E nemzedéknek nem hozzánk kell igazodnia, hanem nekünk hozzá. Bolygónk összes katonai erői egyedülálló tech-

nikai vívmányaikkal tehetetlennek bizonyultak az új nemzedék egyetlen még pici kislánya előtt. A mi feladatunk, a mi felelősségünk és kötelességünk szemetünket az új nemzedék elöl eltakarítani. Latba kell vetnünk minden igyekezetünket, hogy a Földet megtisztítsuk a fegyverek minden fajtájától. A mi technikai vívmányaink és felfedezéseink, a legmodernebb, és – ahogy ez nekünk tűnt – legegységibb katonai egységekbe tömörített harci eszközeink az új nemzedék szemében hasznavehetetlen kacatnak, szemétnak bizonyultak. Ezt a szemetet nekünk magunknak kell eltakarítanunk.

LEFEGYVERKEZÉSI VERSENY

A különböző országok és kontinensek katonai tömbjeinek védelmi tanácsai nemzetközi konferenciát tartottak. E konferencián dolgozták ki a haditechnika és lőszerkészletek gyorsütemű átalakítására, békés célokra való felhasználására szolgáló terveket. A különböző országokból érkező tudósok eszmecserét folytattak a felhasználás technológiájáról. A tömegtájékoztatási eszközökben folyamatosan pszichológusok próbálták eloszlatni a lakosság azon részében terjedő pánikot, amely különböző típusú lőfegyver birtokában volt. A pánik azután tört ki, hogy az oroszországi jelenségről szóló hír beszivárgott a tömegtájékoztatási eszközökbe. A tényeket bizonyos mértékig torzították.

Több nyugati hírügynökség arról számolt be, hogy Oroszország szükségprogramot dolgozott ki a területén létező lőszerkészlet felhasználására, és arra készülődik, hogy egy bizonyos „x” időben felrobbantja más országok katonai készleteit, megsemmisítve közben a lakosság jelentős részét is. Az emberek a birtokukban lévő lőfegyvereket és lőszerket a folyókba kezdték dobálni, vagy lakatlan helyeken elásni, mert a hivatalos átvételi helyek nem győzték átvenni azokat tulajdonosaiktól, akik meg akartak szabadulni tőlük.

Az önkényes megsemmisítésért büntetéseket szabtak ki. A közvetítő cégek nagy árat kértek minden átvett patronért, de még ez sem hatott akadályként azokra, akik meg akartak szabadulni attól, ami egész családjuk életére jelentett veszélyt. A városban élő emberek, akik katonai bázisok közelében éltek, azt követelték a hivatalos szervektől, hogy késedelem nélkül

likvidálják a katonai objektumokat. De a hadiipar, mely átállt annak a megsemmisítésére, amit korábban előállított, már amúgy is képességei és lehetőségei határán dolgozott. Több nyugati ország sajtójában szándékosan azt a hírt kezdték terjeszteni, hogy a világot Oroszország részéről katasztrófa fenyegeti. A világ nem volt képes gyorsan megszabadulni a felhalmozott fegyverektől, a számtalan cég, amely a katonai létesítmények és lőszerkészletek megsemmisítésével foglalkozott, teljes kapacitással üzemelt, de néhány hónap leforgása alatt nem volt képes megsemmisíteni azt, amit évtizedek alatt gyártott.

Az orosz kormányt azzal vádolták, hogy valószínűleg már régen tudott a rendkívüli képességekkel rendelkező gyermekek létezéséről, és már régen jól felkészült a gyilkoló fegyverek felszámolására. E hírek alátámasztásául szolgált az a tény is, hogy az oroszországi kormány nem csupán saját területén belül foglalkozott a nem környezetbarát vállalkozások felvásárlásával és felszámolásával, hanem más, Oroszország határához közel eső országokban találhatókkal is. Ha pedig Oroszország elsőként képes megtisztítani saját területét a robbanásveszélyes fegyverektől, akkor felmerül számára a lehetőség, hogy megsemmisítse azokat az országokat, amelyek a lefegyverkezési hajzában lemaradnak.

A világkatasztrófáról és annak vélhető következményeiről szándékosan eltúlzott vész hírek terjedtek. Azon cégek számára, amelyek a fegyverkészletek megsemmisítésével foglalkoztak, ez nagyon jövedelmező volt, mivel szolgáltatásaik ára egyre emelkedett. Például a pisztolytöltények beadójának töltényenként 20 dollárt kellett fizetnie. A fegyverek önkényes elföldelése vagy kidobása diverziós cselekedetnek minősült. A pánik azért is növekedett, mert senki sem tudott valós védelmet biztosítani az orosz gyermekeknél megjelent képességekkel szemben. Oroszország elnöke – ahogy az akkor mindenkinek tűnt – egy kétségbeesett és meggondolatlan cselekedetre szánta el magát. Úgy döntött, hogy egyenes, élő adásban lép fel a világ összes TV-csatornáján a különleges képességekkel megáldott gyere-

kek körében. S mivel már előre bejelentették az orosz államelnök egyenes adásban közvetített fellépése napját és idejét, azon a napon a televíziókészülékek elé ült szinte a Föld teljes lakossága. Már a közvetítés előtti napon leállt egy sor üzem, bezártak a boltok, elnéptelenedtek az utcák – az emberek várták a híreket Oroszországból. Az orosz államelnök fellépésével szeretne volna megnyugtatni az embereket, megmutatni az egész világnak, hogy Oroszországban az új nemzedék, a most születő oroszok egyáltalán nem vérszomjas monstrumok, hanem kedves, egyszerű gyermekek, akiktől nem kell félni. Hogy még szavahihetőbb legyen, megkérte asszisztenseit, hogy hozzanak harminc rendkívüli képességekkel rendelkező gyermeket és úgy döntött, hogy e gyermekekkel egyedül marad a dolgozószobájában. Így is történt minden.

– Na és mit mondott az orosz államelnök a világnak?

– Ha akarod, megnézheted és meghallgathatod az elhangzottakat, Vlagyimir.

– Igen, szeretném.

– Tessék, nézd!

Oroszország elnöke egy kisebb tribün előtt, íróasztala mellett állt. A tribün mindkét oldalán kis székeken gyermekek ültek. A gyermekek korban olyan háromtól tízévesekig lehettek. A dolgozószoba szemközti falánál TV-kamerák és újságírók egy csoportja helyezkedett el. Az elnök beszélni kezdett:

– Tisztelt Hölgyeim és Uraim! Tisztelt Polgártársak! Az Önökkel való találkozásra ezeket a gyermekeket hívtam meg. S ahogy majd Önök erről maguk is meggyőződhetnek, a dolgozószobámban egyedül vagyok velük – örök, pszichológusok, szülők nélkül. Ezek a gyermekek nem szörnyek, ahogyan Nyugaton egy egész sor tömegtájékoztatási eszköz igyekszik őket bemutatni. Önök maguk is láthatják, hogy egyszerű, közönséges gyermekek. Arcuk békés és cselekedeteikből hiányzik az erőszak. Mi bizonyos képességeiket rendkívülinek tekintjük. De vajon így van-e ez a valóságban is? Lehet, hogy a képességek, amelyek e felnövekvő nemzedékben kezdtek kitérülkedni, az

emberi lény, mint olyan számára, közönségesek. Ám az emberi létezés számára a mi alkotásaink a rend kívüliek, az elfogadhatatlanok. Az emberi társadalom olyan kommunikációs rendszert és hadi potenciált hozott létre, amely a Földet képes katasztrófába sodorni.

A legnagyobb hadi potenciállal rendelkező államok között évszázadokon át béketárgyalások folytak, a fegyverkezési verseny mégsem szűnt meg. Ma azonban reális lehetőség van arra, hogy a végnélküli, öldöklő folyamatot befejezzük. Most azok az országok kerültek előnyösebb helyzetbe, amelyek területükön nem halmoztak fel gyilkoló fegyvereket. Számunkra ez a helyzet természetellenesnek tűnik. De gondolkodjunk csak el közösen arról, hogy miért vert gyökeret a mi tudatunkban az a meggyőződés, hogy az emberi társadalom számára természetes a gyilkoló, egész népeket fenyegető, az embert megsemmisítő eszközök gyártása?

Az új nemzedék megváltoztatta a prioritásokat, rákényszerített bennünket arra, hogy fordított irányban cselekedjünk – leszereljünk. A félelem, a pánik, a lázas cselekvés kényszere, melyek a folyamat velejárói, sok tekintetben a helytelen információátadásnak köszönhetőek. Az orosz kormányt azzal vádolják, hogy már régen tudott a különleges képességekkel felruházott gyermekek felbukkanásáról. Ezen vádak alaptalanok. Oroszország területén máig hatalmas hadi potenciál található, és mi ugyanúgy, mint más országok, igyekszünk minden lehetőt megenni békés felhasználása érdekében.

Az orosz kormányt azzal is vádolják, hogy nem foglalkozik az összes ilyen gyermek felkutatásával, és nem tesz lépéseket az elszigetelésük érdekében, többek között kényszerű altatásukra egészen a lefegyverkezési folyamat teljes befejezéséig. Az orosz kormány nem hajlandó ilyen lépésekre. A gyermekek Oroszországban országunk teljes jogú állampolgárai. De gondolkodjunk el közösen arról, hogy miért merül fel az óhaj, hogy azok legyenek elszigetelve, akik nem fogadják el az öldöklés eszközeit, nem pedig azok gyártóit? Az orosz kormány intézkedése-

ket foganatosít azon gyermekek véletlen érzelmi kitörései ellen, akik képesek impulzust küldeni és felrobbantani a számukra elfogadhatatlannak látszó fegyvereket.

Az orosz TV-csatornák műsoraiból teljesen kitiltottuk az olyan filmeket, amelyekben a gyilkolás eszközei szerepelnek. Megsemmisítettük azokat a játékokat, melyek fegyverek utánzatai. A szülők állandóan a gyermekeik mellett vannak és igyekeznek kivédeni negatív reakcióikat. Oroszország...

Az elnök megszakította beszédét. Egy ötéves formájú, hirtelenszőke kisfiú felállt helyéről, és a videokamera állványához ment. Előbb csak egyszerűen nézegette az állvány csavarjait, majd amikor kezével tapogatni kezdte azokat, az operátor ott hagyta kameráját, és rémülten az újságírók mögé hátrált. Az elnök gyorsan a kisfiúhoz ment, aki megijesztette az operátort. Kézen fogta őt és kicsi székéhez vezette, amelyen korábban nyugodtan üldögélt, s útközben kedvesen így szólt hozzá:

– Arra kérlek, hogy most szépen ülj le, és maradj is így, amíg be nem fejezem!

A beszédét azonban mégsem sikerült folytatnia. Az asztalnál, amelyen a kommunikációs konzol volt, két – három-négyéves kinézetű – fiúcska kezdett a mikrofonokkal babrálni. A beszéd kezdetekor még csendben ülő gyermekek szétszaladtak a dolgozószobában, és mindegyikük valamivel foglalatostkodni kezdett. Csak a nagyobbacska gyermekek, – belőlük nem volt sok, – ültek a helyükön és nézték az újságírókat és a TV-kamerákat. Volt közöttük egy kislány masnival a copfjaiban. Felismertem. Dása, aki modern rakétakomplexumokat robbantott fel, – felnőtt módjára tudatosítva és figyelemmel kísérve a történéseket – az újságírók reakcióit figyelte.

Az emberek, akik az egész világon szinte rárapadtak a televízió képernyőjére, látták, ahogy az orosz elnök arcára kiül a tanácstalanság. Tekintete végigfutott a dolgozószobában szétszéledt gyermekeken. Észrevette, hogy két fiúcska a kormányvaló kapcsolattartásra szolgáló készülékeket kezdte nézegetni. Az elnök az ajtóra nézett, amely mögött az asszisz-

tensei és a meghívott gyermekek szülei álltak, segítségül mégsem hívott be senkit. Bocsánatot kért a megszakított beszédről, gyorsan a két fiúcskához lépett, akik az egyik készüléket már-már leszerelték, hóna alá kapta mindegyiküket, s így szólt hozzájuk: „Ezek nem játékok”. A kisfiúk egyike, amelyik az elnök hóna alól lógott ki, meglátta barátját, a másik oldalon és csilingelő kacajban tört ki. A másik kisfiú, kapálódzva megragadta az elnök nyakkendőjét, megrángatta azt és elkiáltotta magát: „Játékok!”

– Azt csak te gondolod, de ezek nem játékok – mondta az elnök.

– Játékok – ismételte vidáman a mosolygó fiúcska.

Az elnök megpillantotta, ahogy néhány kisfiú – a színes lámpák villogása és különös hangok által odacsalogatva – a készülékekhez lépett, és a telefonkagylókat kezdte fogdosni. Ekkor a két örökmozgót a földre ültette, gyorsan az asztalhoz ment, megnyomta a gombok egyikét, és így szólt: „Azonnal kapcsoljanak ki minden összeköttetést a dolgozószobámmal!”

Ezután tiszta, fehér lapokat rakott szét az asztalon. Mind-egyikre egy ceruzát vagy tollat helyezett, az asztala köré sereglett gyermekeknek pedig ezt mondta: „Tessék! Rajzolhattok! Ki mit akar. Rajzoltok, aztán majd együtt megnézzük, hogy kié lett a legjobb.”

A gyermekek körülfogták az asztalt, papírt, ceruzát, tollat ragadtak. Amelyek kisebb növésűek voltak és nem tudták elérni az asztalt, azoknak az elnök széket adott, arra állította, vagy ültette őket. Amikor meggyőződött róla, hogy a rajzolással sikerült lekötnie a gyermekek figyelmét, ismét a szónoki emelvényre lépett, a TV-nézőkre mosolygott, levegőt vett és folytatni akarta beszédét, de nem sikerült. Egy picinyke kisfiú lépett hozzá, és nadrágját kezdte huzigálni.

– Mi van? Hát neked, mi bajod?

– Pi... – mondta a kisfiú.

– Micsoda?

– Pi...

– Pi, pi? Vagy úgy, pisilni akarsz? – az elnök ismét a dolgozószobájából kivezető ajtóra pillantott.

Az ajtó kinyílt és belépett rajta az elnök két asszisztense, illetve testőre és az elnök felé tartott. A férfiak egyike szigorú és kissé merev tekintettel lehajlott és kézen fogta a kisfiút. A kisfiú azonban nem engedte el az elnöki nadrág szarát, megragadta azt, kitépte kezét a szigorú tekintetű férfi kezéből, – aki őt ki akarta vinni a dolgozószobából – tiltakozó gesztust tett a többi besereglett férfi felé. A belépő férfiak zavartan megálltak. A kisfiú újra felemelte fejét, majd alulról fölfelé az elnökre tekintve, ismét megrángatta a nadrág szarát. „Pi” – mondta, és nyomatékkal még le is guggolt, hogy megmutassa.

– Hát, nem éppen a legjobbkor érkezett a te „pipid”. Ráadásul még válogatsz is – mondta az elnök. Gyorsan karjára vette a gyermeket, bocsánatot kért az újságíróktól, majd a kijárat felé indult, de kifelé tartva még hátraszólt: „Gyorsan elintézzük.” – és kiment.

A kamerák képet váltottak s a televízió képernyők százmilliói a játszadozó, rajzolható, egymással beszélgető gyerekeket mutatták, de legtöbbet az elnöki emelvényt, amely mögött senki sem állt. Ekkor a kis Dása felállt helyéről. Fogott egy széket, egészen az elnöki emelvényhez tolta azt, majd felmászott rá, az újságírókra s a reá irányított kamerák lencséibe nézett, megigazgatta copfjait és beszélni kezdett:

– Engem Dásának hívnak. A mi elnök bácsink jó ember. Mindjárt visszajön. Visszajön, és majd mindent elmesél. Egy picit izgul, de mindenkinek el fogja mondani, hogy milyen jó lesz mindenhol a világon. És azt is, hogy senkinek sem kell félnie tőlünk. Nekem Kosztya, a tesóm mesélte, hogy mennyire félnek most az emberek a gyerekektől, mert felrobbantottam egy csomó nagyon nagy, új rakétát. De én nem is akartam őket felrobbantani, én csak azt akartam, hogy a papám ne menjen el tőlünk hosszú időre, és hogy a papám ne gondoljon azokra a csúf rakétákra. És ne is nézze őket. Helyettük nézze inkább anyucit. Az anyucim amúgy is sokkal jobb, mint ezek a rakéták

mind együttvéve. Az én anyucim úgy örül, ha az apuci nem a rakétákat nézi, hanem vele beszélget. Amikor pedig az apucim hosszú időre elmegy, vagy a rakétákat nézegeti, anyuci szomorkodik. De én nem akarom, hogy az én anyucim szomorkodjon. A tesóm, Kosztya, nagyon okos és megfontolt, na és ő mondta, hogy sok-sok embert megijesztettem. Többé már nem fogok robbantani. Különben is, ez az egész egyáltalán nem is érdekes! Ennél vannak más, sokkal komolyabb és érdekesebb dolgok, amelyek örömet hoznak mindenkinek. A rakétákat pedig tessenek szétszerelni! Tessenek szétszerelni őket, hogy többé soha senki se robbanthassa fel őket! Tőlünk pedig ne tessenek félni!

Tessenek eljönni hozzánk látogatóba! Mindenki! Mindenkinek élő vizet adunk inni. Nekem az anyucim mesélte, hogy éltek nálunk régen az emberek. Dolgoztak, végezték a dolgukat, mindenféle gyárat és üzemet építettek, és ebbe úgy belefeledkeztek, hogy észre sem vették, hogy eltűnt az élő víz. Piszkos lett. Aztán vizet már csak a boltban, üvegekben árultak. De az üvegekben a víz holt, megromlik, ezért az emberek betegek lettek. Így volt ez régen, de én sehogy sem tudtam elképzelni, hogy lehet az, hogy az emberek előbb bepiszkítják azt a vizet, amit később maguk isznak meg. Apuci azt is mondta nekem, hogy még ma is vannak a Földön olyan országok, ahol nincs tiszta, élő víz és ezekben az országokban az emberek nehéz betegségekben szenvednek és halnak meg. Ezekben az országokban alma sincs, zamatos gyümölcsök sem, mert minden, ami él, az beteg, és az az ember is, aki megeszi azt, ami beteg, szenved.

Tessenek eljönni hozzánk! Jöjjön el hozzánk mindenki! Mi majd mindenkit megvendégelünk olyan almával, amelyik nem beteg és paradicsommal, körtével és bogyókkal is. Majd meg tetszenek mindent kóstolni, és amikor majd haza tetszenek menni, azt tetszenek mondani: nem szabad semmit sem szennyezni, jobb tisztaságban élni. Aztán majd, amikor ott odaát, maguknál is tiszta lesz minden, eljövünk látogatóba mi, és ajándékokat hozunk.

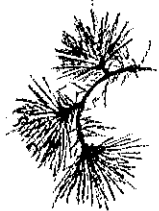
Az elnök közben visszatért a pici fiúcskával a karján, de megállt az ajtóban és hallgatta, amit Dása mondott. Amikor Dása elhallgatott, az elnök a gyermekkel, aki karján kényelembe helyezkedett, az emelvényhez lépett, még hozzátette: „Igen, természetesen... Csak jöjjenek, tényleg, nálunk meg tudjuk gyógyítani az ember testét. De nem ez a legfontosabb. Ennél még fontosabb az, hogy megértsük saját magunkat és rendeltetésünket. Ezt kell megértenünk, hogy ne legyünk leseperve a Föld felszínéről úgy, mint a szemét. Nekünk mindnyájunknak közösen kell eltakarítanunk mindazt a szennyet, amit létrehoztunk. Köszönöm a figyelmüket!

Az elnöki dolgozószoba képe eltűnt. Anasztázia hangja azonban tovább folytatta az elbeszélést:

– Nehéz megmondani, hogy az elnök beszéde-e, avagy a kis Dása szavai hatottak jobban az emberekre, akik látták az egyenes közvetítést Oroszországból. De az emberek többé már nem akarták elhinni az Oroszország agressziójáról szóló mende-mondákat. Az emberek élni akartak, boldogan akartak élni és elhitték, hogy erre lehetőség van. Azok száma, akik szerettek volna ellátogatni Oroszországba, s ott élni, a Kremlből való egyenes közvetítés után megsokszorozódott. Akik viszont Oroszországból visszatértek, már nem tudtak úgy élni, ahogy korábban. A tudatosodás úgy kezdett világosodni mindenkiben, mint derengő hajnalkor a nap első sugara.

TUDOMÁNY ÉS ÁLTUDOMÁNY

Anasztázia, de hát hogyan tudtak az oroszok ilyen hatalmas mennyiségű vendéget fogadni? Biztosan nehéz volt ez számukra. El tudom képzelni, milyen lehet az, ha az ember saját birtokán él a családjával, de a kerítésen át minden percben kíváncsiskodó szemek seregei bámulják.

– A turistákat, külföldieket, akik Oroszországba jöttek gyógyulni, a városokban felszabadult lakásokban helyezték el. A termékeket ugyan a családi településekről szállították a városokba, de a turistákat nem vitték ki. Csak néhányuknak sikerült eljutnia vendégségbe az új orosz emberek állandó lakhelyére. A pszichológusok folyamatosan arról próbálták meggyőzni a birtokok gazdáit, hogy a hozzájuk érkező emberekben – mindenekelőtt azon országokból, amelyek korábban a legfejlettebbeknek számítottak – vendégszeretetüktől lelki törés állt be. A pszichológusok által mondottak megfelelték az igazságnak. A családi településekre látogató külföldiek körülbelül negyven százaléka hazaérkezése után az öngyilkosság határát súroló depressziós állapotba esett.

– Hogy lehet ez? Miért? Hiszen te magad mondtad, Anasztázia, hogy a településeken minden olyan szép, – a birtokok kertépítészete, az étel, a családok egymás általi elfogadása, megértése.

– Ez igaz, ám a sok külföldi vendég számára a látottak túlságosan szépnek tündek. Csak képzelj el, Vlagyimir, egy olyan éltesebb embert, aki élete zömét egy nagyvárosban tölti. Egy olyan embert, aki mindent megtesz annak érdekében, hogy a

lehető legtöbb pénzt keresse, csak azért, mert bensőjében azt látja jónak, hogy ne tűnjön szegényebbnek, mint a többi. A pénzéért cserébe biztosított magának lakást, ruhát, gépkocsit, élelmiszert. S emberünk egy pazarul berendezett lakásban ül, garázsában gépkocsi, hűtőjében étel.

– Elképzeltem, ez az egész teljesen normális, na és, mi van aztán?

– Most, Vlagyimir, te magad válaszolj saját kérdésedre: „Na és, mi van aztán?”

– Aztán... Lehet, hogy ez az ember elutazik valahová, lehet, hogy új bútort vagy kocsit vesz magának.

– Aztán?

– Aztán? Mit tudom én! Mi van aztán?

– Aztán az ilyen ember meghal. Meghal mindörökre, vagy a földi évek millióira. Az ő másik Énje, az ő Lelke képtelen ismét elérni a létezés földi szintjét. Azért nem, mert földi élete során semmi jót sem alkotott a Földön. Intuitív módon ezt mindenki érti, s bizony a halál éppen ezért rettentő az emberek számára. Amikor az emberek többsége ugyanolyan célok felé törekszik és életmódjuk azonos, azt gondolják, hogy valószínűleg csak úgy lehet és kell élni, ahogy mindenki más is él. S lám, ez az ember még itt a Földön egy egészen másféle életet látott. Meglátta a „Földi Paradicsomot”, a „Szeretet Terét”, amelyet az Isteni Kép szerint emberi kezek alkottak. Ám azt gondolja, hogy élete már elmúlt és azt a pokolban élte le, ezért az ilyen ember gyötrelmek között hal meg, és gyötrelmei évmilliókig tartanak.

– És miért nem esik mindenki ilyen depresszióba, amikor megismeri az „új” oroszok életmódját?

– Mások intuitív módon megértik, hogy a Teremtő meghoszszabbítja életüket, ha akár idősebb korokban, akár gyöngülő kezekkel is, de elkezdik létrehozni a Szeretet Terét a Földön. S az idősek, emelt fővel, egyenes derékkal indulnak segíteni a fiataloknak, s közben arcukat beragyogja a mosoly.

– De hát, Anasztázia, azért valahogy mégsem helyénvaló az, hogy a távollól Oroszországba érkezett turisták nem tudtak az

új oroszok településein akár az utcán sétálgatni, tiszta levegőt szívni.

– A városokban élő turisták is érezhették a Föld friss lehetét, lélegzését, ihattak az élő vízből. A városokat szellő járt át, mely szárnyain a zöldben úszó településekről tisztaságot, étereket és virágot hozott. A turisták, amikor kirándultak tisztes távolságból figyelték ezeket a paradicsomi oázisokat, és azon voltak, hogy az ott élő családokat ne háborgassák. Nézd, hogyan történt az egész!

Egy újabb jövőkép keletkezett. Autóutat láttam, mely Vlagyimir várost és a tőle harminc kilométerre lévő Szuzdalt köti össze. Korábban többször jártam ezen az úton. Régen csak ritkán tévedtek ide turistabuszok olyanokkal, akik szerették volna megnézni Szuzdal régi templomait és kolostorait. Az utat erre felé általában helybéli rendszámú gépjárművek töltötték be. A képen azonban, amit láttam ugyanez az út egészen másféle volt. A kétszeresére kiszélesített úttesten gyönyörű autóbuszok siklottak. Valószínűleg elektromos meghajtású járművek lehetnek, mert a mozgásuk hangját egyáltalán nem lehetett hallani, csupán a kerekek sustorgását. Az elektromos buszokban különböző nemzetiségű turisták ültek. Többen közülük távcsővel figyelték a tájat.

Olyan kilométernyire az úttól, a fák csúcsain túl látni lehetett a családi házak tetőit. Ott, az egyenes, élő sövényen túl voltak az oroszok családi birtokai. Az út mindkét oldalán, mintegy két kilométernyi távolságban egymástól gyönyörű kétemeletes boltok és éttermek álltak. Mindegyikük előtt aszfalttal burkolt kisebb tér volt, ahol – ha volt szabad hely – az arra járó elektromobil leparkolhatott. Az elektromobilból kiszállt az éppen megérkezett turisták csoportja, és mindenki igyekezett bevásárolni, vagy helyben megkóstolni azt, amit éppen árultak.

A boltokat és az éttermeket a településeken megtermelt és gyártott termékekkel látták el. A boltokban kaphatóak voltak még hímezett orosz ingek, kendők, törülközők, fafaragások és sok egyéb, amit művészek készítettek. Anasztázia elmagyarázta,

hogy az emberek azért vásárolták meg örömmel ezeket a termékeket, mert tudták, hogy az ingeket boldog nők jószágos kezei hímezték, ami mérhetetlenül értékesebb volt, mint a gyárban készített konfekció.

Ha az ember fölülről nézte mindazt, ami az útról látható erdősáv mögött terült el, akkor hús sétányokat és a birtokokat övező zöld sávokat láthatott. A családi települést, amelyen nagyjából kilencven birtok lehetett, erdő szegélyezte. Majd tágasabb mező következett, és ismét erdősávval körülvett település, így ment ez hosszú kilométereken át. A nagyságra egyforma telkek egyáltalán nem hasonlítottak egymásra. Az egyikken gyümölcsösök voltak túlsúlyban, a másikon vadon növények, sudár, megtermelt fenyők, terebélyes cédrusok, tölgyek és nyírfák.

Minden egyes birtokon szinte „kötelezően” volt egy tavacska vagy medence. A házak, amelyeket virágágyások öveztek, szintén különbözőek voltak: nagy kétemeletes paloták és picike földszintes házikók. Építészeti stílusuk különbözött. Volt, amelyiknek lapos teteje volt, mások csúcsos tetőzetűek voltak. A telkeket egymástól elválasztó utcákon, sétányokon semmilyen járművet nem láttam. De még a gazdaságokban sem figyeltem meg semmilyen különösebb mozgást, munkát. Az embernek az volt a benyomása, hogy mindaz a gyönyörűség, amit láttam, csak úgy valaki által fontról teremődik, és az emberek a megalkotottakat már csak élvezik. Minden egyes település közepén volt egy szép, nagy kétemeletes épület, amely mellett gyermekek nyüzsögtek. Vagyis az iskolák vagy klubok a települések közepén helyezkedtek el. Anasztáziának ezt mondtam:

– Hát itt a település közepén, ahol az iskola vagy klub van, legalább látni valamilyen életet, nyüzsgést, de magukon a birtokokon valószínűleg nagy az unalom. Ha a gazdáknak sikerült úgy elrendezni az ültetvényeket, hogy nem kell a földet trágyázni, szántani, ásózni, a kártevőkkel és gyommal sem vesződni, akkor ugyan mit tudnak még csinálni? Bárhogyan is van, azt gondolom, hogy az embernek több örömet okoz az intenzív munka, az alkotás, felfedezés, de hát itt semmi ilyen nincs.

– Vlagyimir, itt, ezeken a gyönyörű településeken az emberek igen is foglalkoznak mindazzal, amit felsoroltál, és munkájuk jelentős. Ez a munka sokkal több intellektust, tudatosságot és ihletettséget igényel, mint amennyit a művészek és feltalálók munkája a számodra megszokott világban.

– Ha mindegyikük művész és feltaláló, akkor ugyan hol van a munkájuk gyümölcse?

– Vlagyimir, hát te csak azt az embert tartod művésznek, aki ecsetet ragad, és szép tájképet fest a vászonra?

– Természetesen csak azt. Az emberek majd nézik a képeket, és ha tetszik, megveszik, vagy kiakasztyák a képtárban.

– De miért nem tartod művésznek azt az embert, aki vett egy hektár földet, és gyönyörű tájat vagy még valami szebbet varázsolt reá? Hiszen ahhoz, hogy élő anyagból valami gyönyörűt hozzon létre, az kell, hogy az alkotónak ne csupán művészi képzelőereje és ízlése legyen, hanem ismerje temérdek élő agyag természetét is. A megalkotott műnek az első és a második esetben is az a célja, hogy az azt figyelőben pozitív emóciókat váltson ki, gyönyörködtesse a szemet. A vászonra festett képpel ellentétben az élő képnek több funkciója is van. Tisztítja a levegőt, hasznos étereket termel az ember számára, táplálja a testet. Az élő kép változtatja színei árnyalatait, és a végtelenségig lehet tökéletesíteni. Láthatatlan szálakkal van összekapcsolva a Világegyetemmel. Sokkal nagyobb jelentősége van, mint a vászonra festett képnek. Össze sem lehet vele hasonlítani. Ennek következtében sokkal „nagyobb” lesz az ilyet megalkotó művész is.

– Igen, igen, ezzel nehéz lenne nem egyetérteni. De miért tartod e birtokok tulajdonosát felfedezőnek, tudósnak is? Van talán egyáltalán valamilyen köze a tudományhoz?

– A tudományhoz is van köze.

– Ugyan milyen? Például?

– Például, te Vlagyimir, tudósnak tartod az olyan embert, aki a növények szelekciójával, géntechnikával foglalkozik?

– Természetesen. Az ilyen embereket mindenki tudósnak tartja, tudományos kutatóintézetekben dolgoznak. Új fajtájú

zöldséget és gyümölcsöket hoznak létre, és persze még más növényeket is.

– Igen, természetesen, létrehoznak, de a tevékenységük eredménye, annak jelentősége a fontos.

– De eredménye is van, – létrehoztak már fagyálló és hosszú élettartamú zöldséget, krumplit, amit nem fal fel a krumplibogár. A magasan fejlett országokban pedig már sejtéből is előállítottak élő lényt. Most pedig arra készülnek, hogy átültetés céljából – beteg emberek testébe – mindenféle szervet növesztenek, például vesét.

– Igen, ez igaz, de te, Vlagyimir, még soha nem gondolkodtál el azon, hogy miért jelennek meg egyre újabb betegségek ezekben a magasan fejlett országokban? Miért éppen ők állnak a rákos betegségek gyakoriságában az első helyen? Miért van szükségük egyre nagyobb mennyiségű gyógyszerkészítményekre? Miért szenved egyre nagyobb mennyiségű ember meddőségben?

– Miért?

– Azért, mert sokan közülük, akiket te tudósnak nevezel, egyáltalán nem okos lények. Emberi lényük lebévult, csak külsőleg emberi ábrázatuk által a pusztítás erői cselekszenek. Csak gondolkozz el magad, Vlagyimir, ezek az úgynevezett tudósok módosítani kezdték a természetben létező növényeket, és ennek következményeként az e növények által hozott termést is. Anélkül kezdték ezt tenni, hogy közben meghatározták volna e növények termésének a rendeltetését. Hiszen a természetben és a Világegyetemben egymással minden nagyon szoros kölcsönös kapcsolatban áll. Ha teszem azt, a kocsidból a szerelő eltávolítja annak valamelyik részét, mondjuk a szűrőt, a kocsu ugyan ideig-óráig még tovább fog működni, de mi történik hamarosan?

– Tönkremegy az egész üzemanyagellátó-rendszer, lefullad a motor.

– Vagyis, a gépkocsi minden egyes részének megvan a maga funkciója, és mielőtt még bárki is hozzányúlna, meg kell határozni annak rendeltetését.

– Természetesen! Ehhez nem kell feltétlenül szerelőnek lenni.

– A természet tökéletes mechanizmus, és teljes egészében máig senki sem ismeri. E hatalmas élő mechanizmus minden egyes részletének megvan a maga rendeltetése, szoros kölcsönös kapcsolata az egész Világmindenséggel, de egyetlen részlet tulajdonságainak a megváltoztatása vagy eltávolítása megmásíthatatlanul és szükségszerűen kihat az egész természetes mechanizmus működésére. A természetnek sok védelmi funkciója van. Előbb csak jelezni fogja a megengedhetetlen tetteket. Ha ez nem használ, sajnos arra fog kényszerülni, hogy éppen a szerelőt semmisítse meg. A növények termését az ember táplálékként fogyasztja, de ha mutáns termést kezd fogyasztani, akkor ő maga is fokozatosan mutánsná válik. Az ilyen fajbéli változás a fajokban megváltozott termések fogyasztása miatt elkerülhetetlen. Ez már zajlik is. Az ember immunrendszere, intellektusa és érzései gyengülnek. Kezdi elveszíteni a csupán reá jellemző képességeket, egy könnyen irányítható biorobottá válik, elveszíti függetlenségét. Ennek bizonyítéka az új betegségek megjelenése, ez a jele annak, hogy az ember cselekvései megengedhetetlenek.

– Tegyük fel, hogy igazad van. Nekem magamnak sem tetszenek ezek a hibrid növények. Kezdetben reklámozták őket, de mára sok országban a kormányok törvényeket hoztak arra, hogy a boltokban árusított termékeket, amelyek géntechnika eredményeképpen jöttek létre, speciális címkéssel lássák el. Nálunk is kiadtak már ilyen rendeletet. Sokan vannak, akik vigyáznak arra, hogy ne mutáns termékeket vásároljanak. De teljes egészében – így mondják – már meg sem lehet tőlük szabadulni, mert túl sok van belőlük. A valódi, eredeti, fajtiszta termékekből viszont már kevés van, és drágábbak is.

– Hát, látod, a pusztító erőknek sikerült az emberi társadalmat gazdasági függőségbe juttatniuk. Sikerült nekik elhitetniük az emberekkel: „Ha nem eszitek a termékeinket – éhen haltok”. De ez nem így van, Vlagyimir. Az ember akkor pusztul el, ha ezeket fogja enni.

– Lehet, Anasztázia, hogy azért nem mindenki fog elpusztulni. Sokan már tudnak róla, és nem esznek mutánsokat.

– Ugyan milyen módon tudod ezeket felismerni, Vlagyimir?

– Nem vásárolok import zöldséget... Sokkal finomabb az, amit az emberek abból árulnak a piacon, ami kertjükben megtermett.

– És a magokat honnan szerzik be?

– Mi az, hogy honnan szerzik be? Megveszik. Manapság annyi cég foglalkozik vetőmagok eladásával. Gyönyörű színes csomagokban árulják őket.

– Vagyis ez azt jelenti, hogy az emberek megvásárolják a magokat, és a csomagoláson feltüntetett használati utasítás szerint járnak el, ugye? S közben egyáltalán nem tudják, mennyire felel meg a csomagban található mag a csomagoláson feltüntetett információknak.

– Azt akarod ezzel mondani, hogy a magok is lehetnek mutánsok?

– Igen. Manapság, például, a Földön mindössze kilenc almafa maradt, amely eredeti, ősi minőségű termést hoz. Az alma az ember számára Isten legkedvezőbb és legizletesebb teremtményeinek egyike, ugyanakkor elsőként lett megváltoztatva. Már az Ószövetség figyelmeztet erre: „Ne végezzetek oltásokat...” Mégis csökönnyösen tovább oltották a fákat, végül nem is maradt igazi almafa. Az az alma, amit manapság a kertekben vagy boltokban láthatsz, nem felel meg az „Isteni Gyümölcsnek”. Te azokat nevezed tudósoknak, akik összetörik, tönkreteszik az Isteni teremtmények eredetiségét, ősiségét. De akkor vajon hogyan lehetne nevezni azokat, akik azzal foglalkoznak, hogy helyreállítsák a természet mechanizmusa minden részének a funkcióját?

– Szintén tudósoknak, de valószínűleg szakavatottabb, igaz tudással rendelkező tudósoknak.

– Az orosz családok, amelyek azokon a településeken élnek, amelyeket most látsz, éppen azt teszik rendbe, amit előttről elrontottak.

– Honnan jutottak nagyobb tudáshoz, mint a szelekció tudorai, a géntechnikusok?

– Ez a tudás már a kezdettől fogva meg van minden emberben. A cél, a szándékok, az ember rendeltetésének tudatosítása lehetőséget teremt arra, hogy ez a tudás kibontakozzék.

– Ez igen! Kiderült, hogy a településeken élő emberek egyben művészek és tudósok is, de hát akkor mi a Földön ma élő emberek, mi kik vagyunk?

– Mindenki saját maga meg tudja határozni önön maga számára élet- és létfeladatát, ha legalább kilenc napra fel tudja gondolatait szabadítani.

SZABADOK A GONDOLATAINK?

Mit jelent „felszabadítani”? Hiszen minden ember gondolata szabad.

– A technokrata társadalomban való létezés feltételei között, Vlagyimir, az emberi gondolkodást e technokrata világ keretei és feltételrendszere tartja rabságban. A technokrata világ csak akkor tud létezni, ha likvidálja, rabi-gába hajtja az emberi gondolkodás szabadságát, felszippantja, elnyeli annak energiáját.

– Hát ezt nem nagyon értem. Minden ember sok mindenről tud élete folyamán gondolkodni. Az is igaz, például, hogy nem lehet mindent megmondani. Vannak országok, ahol nagy a szólásszabadság, máshol kisebb, de gondolni az ember azért gondolhat bármit, ami tetszik neki.

– Ez illúzió, Vlagyimir! Az emberek zöme egész életén át mindig ugyanarra kényszerül gondolni. Ezt könnyen láthatjuk, ha egy átlagos, tipikus, a jelenkorban élő mai ember gondolatait jellegük szerint csoportosítjuk, és az így kapott önálló időbeli részegységeket összeadjuk. Ilyen – egyáltalán nem bonyolult – módon meg tudod határozni, milyen a saját korodban élő emberi társadalom fő gondolata.

– Érdekes. Próbáljuk ezt a gondolatot közösen meghatározni!

– Rendben. Akkor mondd meg nekem, hogy milyen az emberi élet átlagos hosszúsága?

– Fontos?

– Nem nagyon, mert az emberek egyformán gondolkodnak, de a szám a további számítások végett szükséges.

– Hát jó, akkor korunkban az emberi élet átlagos hossza mondjuk nyolcvan év.

– Tehát az ember megszületik. Pontosabban – létezése anyagi szintjére lép...

– Jobb, ha inkább egyszerűen azt mondjuk, hogy megszületett. Így érthetőbb.

– Jó, mondjuk így. Még, mint pici gyermek, nézi a világot, amelyet meg kell ismernie. Ruházatot, otthont, élelmet szülei biztosítanak számára. Ugyanakkor szülei a hozzá kialakított viszonyukkal, kapcsolatukkal akarva-akaratlanul igyekeznek neki átadni saját gondolataikat és a környező világgal létrehozott kapcsolatukat. A világ megismerésének látható folyamata körülbelül tizennyolc évig tart és ezalatt az évek alatt a technokrata világ szüntelen azon van, hogy a fiatal emberre ráerőszakolja saját fontosságát. Továbbá feltételezhető, hogy ezután, a fennmaradó hatvankét évben az ember maga dönthet arról, hogy gondolatai munkálkodásának milyen irányt adjon.

– Igen, feltételezhető, de te magad mondtad, hogy valaki rabságban tartja.

– Mondtam. Akkor most számoljuk ki, mennyi ideje van arra, hogy szabadon, gondolkodjon.

– Számoljunk!

– Az ember minden nap egy bizonyos időt alszik, pihen. Mennyi időt tölt az ember minden nap alvással?

– Általában nyolc órát.

– Alapul az ember életének 62 évét vettük, ha ezt beszorozzuk nyolccal, vagyis a napi alvással töltött idővel, akkor az eredmény azt mutatja, hogy az ember 587.928 órát alszik. A mindennapi alvás együttesen 22 év folyamatos alvást tesz ki. Most ha ezt a 22 évet elvesszük a 62 éves átlagéletkortől, akkor 40 év ébrenléte kapunk. Az emberek zöme ébrenlétük alatt főzéssel, ételkészítéssel foglalkozik. Szerinted mennyi időt tölt az ember az étel elkészítésével és fogyasztásával?

– Általában az asszonyok készítik az ételt, ők főznek, bár az

is igaz, hogy a férfiak több időt töltenek azzal, hogy megkeressék a termékek megvásárlására való pénzt.

– Na, és véleményed szerint, Vlagyimir, mennyi idő szükséges minden nap az étel elkészítésére?

– Nos, ha számításba vesszük a bevásárlást, a reggeli, ebéd és vacsora készítését, akkor hétköznap ez lehet három óra is. Csakhogy a családban nem mindenki foglalkozik főzéssel, a többiek esznek, esetleg segítenek a bevásárlásnál, a mosogatásnál, ezért olyan két és fél órát mindenkire lehet számolni.

– Valójában ez jóval több, de legyen igazad, vegyünk csak két és fél órát naponta, majd beszorozzuk az átélt napok mennyiségével, így kapunk 61.242,5 órát, vagyis 25.517 napot, azaz 7 évet. Ha ezt elvesszük a 40 évből, marad 33 év. Ahhoz azonban, hogy az embernek lehetősége legyen enni, öltözködni, és legyen fedél a feje fölött, a technokrata világban egy elkerülhetetlen feltételt kell teljesítenie – dolgoznia kell. Szeretném, Vlagyimir, ha tudatosítanád, hogy az embernek nem azért kell dolgoznia, foglalkoznia valamivel, mert az, amit tesz, végez, annyira tesz neki, hanem azért, mert ez a technokrata világ javát szolgálja, különben megfosztatik attól, ami számára életbevágóan fontos. Tehát mennyi időt kell az emberek zömének munkával töltenie?

– Nálunk ez nyolc óra, de eljutni a munkába és haza is, az bizony még két óra, bár minden héten van két szabad nap is.

– Akkor most próbáld meg kiszámolni te magad, hány évet tölt az ember azzal, hogy a számára nem minden tekintetben elfogadható munkáját végzi.

– Hát ez hosszadalmas számológép nélkül kiszámolni. Te mondd meg!

– Általában véve a harminc év munkával – valakinek, pontosabban mondva a technokrata világnak dolgozva – 10 évet tölt el. Most a 33 évből el kell vennünk ezt a 10 évet, marad 23.

– Mi mással foglalkozik még az ember naponta egész életében?

– TV-t néz.

– Naponta mennyit?

– Három óránál kevesebbet biztosan nem.

– Ez a három óra nyolc év folytonos TV-előtt való ülést jelent. Ha ezt elveszük a 23-ból, marad 15. Sajnos, ez az idő sem szabad még csak az emberhez méltó cselekedetekre. Az emberi gondolkodás ugyanis inert. Nem tud gyorsan egyik dologról a másikra váltani. Egy bizonyos ideig elemzi a kapott információt. Az átlagember a létezésről, a Világegyetemről való gondolkodásra élete során mindössze 15-20 percet szán. Van olyan is, aki egyetlenegyszer sem gondol rá. Van, aki néhány évet áldoz rá. Mindenki maga meg tudja határozni, hogy saját életében mennyi időt szentelt rá, ha végiggondolja az általa átélt éveket. Minden ember egy önálló individuum – sokkal jelentősebb és fontosabb, mint az összes galaxis együttvéve, mert ő galaxisokat volna képes teremteni. Ugyanakkor minden ember az emberi társadalom része is, amelyet egyetlen szervnek, egyetlen lénynek is lehet tekinteni. S mégis, e hatalmas világegyetemi lény, ha a technokrata függőség csapdájába esik, önmagába zárkózik, elveszíti valódi szabadságát, függővé válik és beindítja az öpusztítás mechanizmusát.

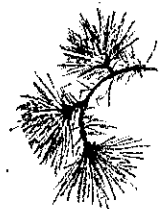
Másféle, a köznapitól eltérő életmódot folytatnak azok az emberek, akik a jövő telepedésein élnek. Gondolataik szabadok és emberhez méltóak, egyetlen célirányos folyamba tömörülnek: hogy kivezessék az emberi társadalmat a zsákutcából. A galaxisok beleremegnek a boldog sejtelemben, mert már előre érzik, hogy az emberek vágyai egyetlen folyamba fognak olvadni. A Világegyetem hamarosan megpillantja az „Újnak a Megszületését és Együtt-Teremtését”. Az ő, emberekhez méltó gondolataik egy gyönyörű, „Új Bolygót” lényegítenek anyaggá.

– Hát ez igen, micsoda fennkölt módon beszélsz a település lakóiról, holott külsőleg csak egyszerű emberek.

– Még a kinézetük is eltérő. Hatalmas energia sugárzik belőlük. Csak nézd meg figyelmesebben, íme egy nagymama és unokája...

EGY LOVAS A JÖVŐBŐL

Egy szekeret, vagy jobban mondva lehajtható tetejű kocsit láttam kihajtani egyik településről, melyet egy sárga lovacska húzott. A kocsi puha ülésén egy idősebb asszony ült, előtte almával és zöldséggel megrakott kosarak álltak. A bakon – derékig meztelenül – egy hétéves körüli kisfiú tartotta a gyeplőt, de a lovat nem irányította. Valószínűleg nem először tették meg az utat, és a lovacska nyugodtan, nem sietősen ügetett a már ismert útvonalon.

A kisfiú hátrafordult a nőhöz és mondott neki valamit. A nagymama elmosolyodott és dalolni kezdett. A fiú csatlakozott a dalhoz, a refrént dúdolgatta. Az elektromos autóbuszban utazó turisták aligha hallották dalukat. A lovacska talán egy kilométerre futhatott az autópályától, azzal párhuzamosan.

Szinte az összes turista, mint valamilyen földöntúli csodát, lélegzetviSSzafojtva távcsővel figyelte a kocsiban haladókat. Én ismét arra gondoltam, hogy mindez valahogy mégsem helyénvaló. Messze országokból érkeznek ide az emberek, de azokkal rendszeren beszélgetni, találkozni, akik miatt ide jönnek, mégsem tudnak, csak a távolból figyelik őket. Ráadásul a kocsiban ülők még csak nem is néztek a turisták felé. Az autóbuszok egyike lassított és a lovacska ügetésének tempójában haladt a kocsival. Az autóbuszban külföldi gyermekek csoportja ült, a távolban futó gyönyörű lovas kocsiban ülő nagymamának és unokájának – mindenekelőtt a kisfiúnak – integettek, de az még feléjük sem pillantott. Egyszerre csak az egyik birtok élő sövényéből kialakított kapuban egy fiatal nő jelent meg lóháton. Barna

versenylova gyors vágásban próbálta beérni a kocsit. Amikor a kocsi mellé ért, a felhevült ló táncolni kezdett. Az idős asszony mosolygott, s hallgatta, amit a fiatal lovas mondott neki.

A fiúcska, valószínűleg nem örült annak, hogy meg kellett szakítania a dalolást, mégis titkolt örömmel okítóan mondta: „Olyan vagy, mint a szélvész, édesanya, egy pillanatra sem tudsz nyugton maradni.” A fiatal nő elnevette magát, a nyereghez erősített vászontáskából elővett egy pirogot és a gyermeknek nyújtotta. A fiú elvette, beleharapott, majd e szavak kíséretében: „Kóstold meg, nagy, még meleg!” – átnyújtotta azt az idősebb asszonynak, megrántotta a gyeplőt, majd megállította a kocsit. A legényke lehajolt, két kézzel felemelte a gyönyörű almával telerakott kosarat, a lovasnak nyújtotta azt és így szólt: „Tessék, édesanya, vidd el nekik!”, – és pillantásával a külföldi gyermekekkel teli, éppen megálló autóbusz felé mutatott.

A fiatal lovas könnyedén, fél kézzel felkapta a nehéz, almával teli kosarat, másik kezével megpaskolta táncoló-viháncoló barna ló nyakát, és sebesen az autóbusz felé száguldott. Ebben a pillanatban még néhány további autóbusz állt meg a gyermekeket szállító busz mellett. Ezek utasai nagy lelkesedéssel nézték a réten át feléjük röpködő lovas, aki egy kosár almát tartott a kezében. A lovas az autóbuszból kiugrázó gyerekekhez röppent, lefékezte lovát, s le sem szállva a nyeregből ügyesen lehajolt, és a fellelkesült gyermekcsoport elé állította az almával megrakott kosarat.

Még sikerült megsimogatnia egy barna bőrű kisfiú buksi fejét is, szívélyesen intett mindenkinek, és versenylovát egyenesen a széles autószeráda közepén futtatta. A gyermekeket szállító autóbusz vezetője rádióadóján ezt az üzenetet továbbította: „A nő egyenesen a válaszvonalon röpköd. Gyönyörű!”

A turistákat szállító buszok az autószeráda szélére húzódtak és megálltak. A turisták gyorsan kiszálltak, az út szélére sorakoztak fel, és lélegzetviesszafojtva figyelték a sebes vágásban röpködő gyönyörű, fiatal nőt. Nem hangos kiáltások, hanem inkább a csodálat suttogása hagyta el sok ember ajkát. És volt is

mit csodálni. A gyorsan száguldó tüzes versenylova szikrákat csiholt patkóival. Senki sem hajtotta, a hátán ülőnek sem ostora, de még vesszője sem volt, a ló mégis egyre gyorsította sebes iramát, patkói alig értek az úthoz, sörényét a szél lobogtatta. A ló bizonyára nagyon büszke volt az őt megülő lovasra, de az is lehet, hogy csak méltó akart lenni a hátán lovagló szépséges nőhöz.

A nő külső szépsége rendkívüli volt. Természetesen lehetett volna ámuldozni arra szabályos vonásain, ahogy aranyló színű vastag copfján vagy sűrű szempillán is. A hímezett fehér blúzban át és a kamilla virágával teleszórt szoknya alatt világosan érzékelni lehetett pompásan megformázott testét. Úgy tűnt, mintha egész alakja, lágy nőies vonalai valamilyen elfojthatatlan energia forrásának szolgálnának keretül. Az arcán játszadozó pír ezen ismeretlen energia fennköltségéről és határtalan lehetőségeiről árulkodott. Az arcából és tekintetéből ítélve szinte kislányos alkatú fiatal lovas nő az út szélén álló emberekkel rendkívüli, kicsattanó egészségével különbözött. Tüzes lovát mindenféle feszültség nélkül ulti meg, pedig nem fogta a nyeret, s a gyeplőt sem tartotta. A ló törzsének egyik oldalára vetett lábait még a kengyelbe sem tette. Lesütötte szemét és a lovon ülve, lágy mozdulatokkal vastag farkocsa fonta össze a szélben kissé szétborzolt haját. A szépséges nő néha felemelte tekintetét. Ilyenkor pillantása valakit a tömegben állók közül mintha láthatatlan, kellemes melegséggel borított volna el. Az ember, aki fogadta ezt a pillantást, külsőleg mintha kiegyenesedett volna, szinte megnőtt.

Úgy tűnt, mintha az emberek érzéseikkel a lovas nőből kiáradó fényt és energiát próbálták volna magukba fogadni, és igyekeztek legalább részben feltöltődni általa. A nő megértette vágyukat és bőkezűen osztogatott fényt is, energiát is az embereknek, közben röpködött, röpködött előre. Csodaszép volt. Ekkor az útra hirtelen egy temperamentumos olasz szaladt ki, egyenesen a száguldó ló elé, szétárta karjait és elragadtatással így kiáltott fel: „Rosszija! I love you, Rosszija!” A lovas nem ijedt meg,

nem rémült meg, hogy lova megtorpant és hátsó lábaira állt. Egyik kezével csak a nyereg magasított részét fogta meg, másikkal leszakított egy virágot a fejét díszítő koszorúból és az olasznak dobta azt. A férfi elkapta az ajándékot, s azonnal a mellére szorította, mint valami becses kincset, egyre ezt ismételve: „Mamma mia, mamma mia!”

De a szépséges nő nem nézett a sugárzó olaszra, megfogta szilaj lova gyeplőjét, a ló könnyed tánclépésben az út szélén állókhoz ment. A tömeg szétvált, a fiatal nő könnyedén leugrott a ló hátáról, és — arcából ítélve — egy európai nővel szemben állt meg, aki kicsi kislányát tartotta karján. A kislány aludt.

Az anya kissé meggömbülve, sápadt arccal és fáradt tekintettel nehezen tartotta gyermekét azon igyekezvén, nehogy megzavarja annak álmát. A lovas nő megállt e gyermekét karján tartó nő előtt és rámosolygott. A két nő, két anya tekintete találkozott. Lehetett látni, mennyire különbözik a két nő benső lelki állapota. A nő, gyermekkel a karján, csüggedt volt s ez a csüggedtség egy múltfélben lévő, hervadt virág látszatát keltette, míg a hozzá érkezett fiatal nő látványa a kertek ezreinek kiapadhatatlan buja virágzását hordozta magában.

A két nő némán nézett egymás szemébe, majd a kislányát karjaiban tartó édesanya hirtelen, mintha összerезzent volna, kihúzta magát s arcára mosoly ült, mert tudatosított valamit. Az orosz nő lágy, rendkívül bájos, nőies mozdulatokkal leemelte fejéről a gyönyörű koszorút és a gyermekét tartó édesanya fejére helyezte azt. Egyetlen szót sem váltottak. A gyönyörű lovas nő könnyedén felugrott a békésen mellette álló versenyló nyergébe, majd ismét vágatni kezdett. Az emberek valamiért megtapsolták, s az immár mosolygó, karcsú nő — karján a közben felébredt, s szintén mosolygó kicsi kislányával — nézte a távolodó lovas. Az elragadtatott olasz letépte karjáról drága óráját, a lovas után futott s így kiáltozott: „Szuvenir! Mamma mia!” De a szépséges nő már messze járt.

A bátor versenyló az útról egy kis térre tért le, ahol hosszú asztalok mellett turisták ültek, kvaszt, mustot ittak, s valami-

lyen ételféleségeket kóstolgattak, amit a felszolgálók egy szép fából épített, faragásokkal díszített házból hoztak nekik ki. E ház mellett még egy másik épületet építettek. Az új ház ablakára, amely minden biztonnyal boltnak vagy vendégfogadónak készült, két férfi gyönyörű keretet erősített fel. Amikor a férfiak egyike lópatkók kopogását hallotta, a közeledő lovas felé fordult, valamit mondott társának és leugrott az állványról. Az energikus, szépséges lovas megállította lovát, a földre ugrott, vászon táskáját gyorsan leoldozta a nyeregről, a férfihoz futott és zavartan átadta neki azt.

— Pirozskák... Almával töltöttem meg őket, ahogy te szeretted. Még melegek.

— Óh, olyan ügyes, gyors az én kedves Jekaterinkám, mint a szélvész, — mondta szeretettel a férfi, kivett a táskából egy pirozskát, megkóstolta, s az örömtől lehunyta szemét.

Az asztal körül ülő turisták abbahagyták az evést, ivást, úgy gyönyörködtek a szerelmespárban. Ahogy egymás előtt álltak — a férfi és a tüzes táltosáról leugrott fiatal gyönyörűszép nő — úgy néztek ki, mintha egyáltalán nem is férj és feleség volnának, akiknek már gyermekeik vannak, hanem lángoló szerelmesek. A szép nő, aki az imént tett meg tizenöt kilométert a turisták csodáló tekintete által kísérve, mindenhatónak tűnt és szabadnak, mint a szél. Békésen állt szerelmese előtt, hol reá emelve pillantását, hol szemérmesen lesütve szemét. A férfi abbahagyta az evést és így szólt:

— Jekatyerinuska, nézd csak, kedvesem, egy nedves folt lett a blúzodon, itt a szoptatás ideje, Ványecska vár.

A nő tenyerével eltakarta tejtől duzzadó mellén a kicsi foltot és zavartan válaszolta:

— Addigra visszaérek. Még alszik. Mindent elrendezek.

— Siess hát! Hamarosan én is otthon leszek. Már befejezzük itt a munkát. Nézd! Tetszik?

A nő az ablakokra pillantott, amelyeket faragott keretek díszítettek.

— Igen, nagyon. De még akartam valamit mondani.

– Mondd!

A nő férjéhez lépett, lábujjhegyre állt, hogy elérje annak fülét. A férfi nőjéhez hajolt, de a feleség csak egy csókot cuppantott férje arcára, s gyorsan, meg sem fordulva, felugrott a melllette álló ló nyergébe. A nő boldog, csilingelő kacagása összeolvadt a ló patkóinak kopogásával. Nem az aszfalton borított úton, hanem a rét fűvén át röpdült hazafelé. A turisták, ahogy korábban is, figyelték, ahogy távolodott. S ugyan miféle rendkívüli dolog volt ebben a barna táltosán, a réten át száguldó nőben, két gyermek édesanyjában? Igen, az hogy szép! Igen, az, hogy lény csordultig tele erővel, energiával. Igen, az, hogy jószágos. De vajon nem tudta senki sem levenni róla tekintetét? Azért talán, mert itt nem csupán egy nő száguld a lován? Lehet, hogy itt az anyaggá testesült boldogság sietett haza, otthonába, hogy megszoptassa kisdédét, és fogadja szeretett férjurát is? Az emberek pedig gyönyörködtek a hazájába-otthonába igyekvő boldogságban.

VÁROS A NÉVA PARTJÁN

Na és Szentpétervárott ugyanolyan változások történtek, mint Moszkvában? – kérdeztem Anasztáziát.

– A Néva folyó partján elterülő városban az események egy picit másképpen történtek. Itt a gyermekek a felnőtteknél korábban megéreztek a szükségét annak, hogy maguk építsék jövőjüket. A gyermekek nem vártak a hatóságok parancsára, maguk láttak hozzá, hogy megváltoztassák a várost.

– Hát tessék, ismét gyermekek! Hogyan indult az egész?

– A sarkon, ahol a Nyevszkij Proszpekt átszeli a Fontanka folyót az építőmunkások árkot ástak, s ebbe az árokba véletlenül beesett egy tizenegy éves fiúcska és megsebesítette a lábát. Amíg nem tudott járni, sokat üldögélt otthon a 25. számú ház lakásának az ablakánál. A lakás ablakai nem a folyóra néztek, hanem a belső udvarra. Az ablakból egy ócska, repedezett téglafalat lehetett látni, amelyikhez a házat hozzáépítették és a tetőt, amelyen foltok éktelenkedtek.

A kisfiú egyszer megkérdezte édesapját:

– Papa, a mi városunkat tartják a legszebbnek az országban?

– Természetesen, – válaszolta fia kérdésére az apa, – de még világviszonylatban sem számít utolsónak.

– És miért a legszebb?

– Hogyhogy miért? Rengeteg műemléke, múzeuma van, a város központjában az épületek mindenkit ámulatba ejtenek.

– De hát mi is a város központjában élünk, a mi ablakunkból mégis csak egy koszorú repedezett fal látható, csak a ház rozsdásodó teteje.

– Hát igen, a fal... Nekünk az ablakból nyíló kilátással bizony nem volt szerencsénk.

– Csak nekünk?

– Hát, meglehet, hogy másnak sem, de úgy általában...

A kisfiú lefényképezte a kilátást a lakás ablakából, és amikor már ismét iskolába tudott járni, megmutatta a fényképeit a barátainak.

Az osztályban az összes gyermek lefényképezte a kilátást saját otthonából, a fényképeket összehasonlították. Az általános kép nem volt szemet gyönyörködtető látvány. Ezért a fiúcska a kérdéssel, amelyet feltett édesapjának is, elment barátaival egy újság szerkesztőségébe:

– Miért tartják városunkat szebbnek, mint más városokat?

A tényt I. Sándor cár oszlopával, az Ermitázzsal próbálták neki megmagyarázni, a Kazanyi székesegyházról, a legendás hírű Nyevszkij Proszpektről beszéltek neki...

– Mitől szép a Nyevszkij Proszpekt? – kérdezősködött tovább a kisfiú. Nekem úgy tűnik, hogy egy kőből épített, mála-dozó szélű árokhoz hasonlít.

Megpróbálták neki megmagyarázni, miben rejlenek az építészet értékei, beszéltek neki az épületek homlokzatain található plasztikákról. Arról, hogy a városnak jelenleg nincs elég anyagi fedezete arra, hogy egyidejűleg tudja restauráltatni az összes épületet, de hamarosan lesz, és akkor majd mindenki látni fogja, milyen gyönyörű a Nyevszkij.

– Ugyan, hogy lehetne szép egy kőből készült árok, még ha a háznak felújított homlokzata is volna? Az majd ráadásul hamarosan ismét megkopik, és valaki újra csak a lyukakat fogja tapasztgatni, a lehullott részeket fel-felerősítgetni.

A kisfiú bejárta barátaival a szerkesztőségeket, az ablakokból nyíló kilátások hatalmas gyűjteményével, és közben mindig ugyanazt a kérdést tette föl. Álhatossága kezdetben idegesítette az újságírókat. Egyszer egy ifjúsági magazin szerkesztője ezt mondta neki:

– Már megint itt vagy? Még híveid egyre növekvő táborát is magaddal cipeled! Nem tetszik nektek a város, az ablakokból

a kilátás, de vajon ti magatok tudtok-e tenni ellene valamit? A kritikából nélkületek is van épp elég. Mars haza! Ne tartsátok fel a munkát!

Egy vén rókának számító újságíró is meghallotta a szigorú fogadtatást. Ez az újságíró nézte a kijárat felé tartó gyerekcsoportot és elgondolkodva így szólt fiatal riporter kollégájához:

– Tudod, szemtelen tolakodásuk egy mesét juttat az eszembe. -

– Mesét? Milyet? – kérdezte a riporter kolléga.

– A császár új ruháját! „Hisz a császár meztelen! – mondják a mesében.

A kisfiú nem zaklatta többé kérdéseivel a szerkesztőségeket, és nem is mutogatta többé a táskájából előszedett hatalmas mennyiségű fényképet. Befejeződött az iskolai év, egy újabb kezdődött. A szerkesztőségekben elterjedt a hír, hogy ismét felbukkant a fiú társai kíséretében. Ki tudja hányadszor mesélte már nagy elragadtatással kollégáinak az Újságírók házában az idős szerkesztő:

– Feltűnt... igen, még hozzá, hogy... Képzeljétek, még azt is sikerült kiverednie, hogy fogadjam. Nem csak őt egyedül. Órákig ültek a fogadóterem előtt csendben. Fogadtam őket. Rögtön figyelmeztettem őket, hogy beszéljenek gyorsan és minden, amit akarnak, két percbe férjen bele. Amint bejöttek, széttártak előttem egy hatalmas rajzlapot. Egy komoly, elképesztő művet pillantottam meg és szinte megnémultam. Csak néztem, néztem, el sem tudtam szakadni a látványtól, és hallgattam. Így múlt el valószínűleg két perc, mert a fiú hirtelen mindenkihez így szólt:

– Mennünk kell! Ez az idő már nem a miénk.

– Mi van? Mi van? – kiáltottam el magam, amikor kifelé mentek az ajtón. A fiú visszafordult és egy másféle idő pillantását éreztem magamon. – Hisz... annyi mindent kell még végig-gondolnunk... Hisz...

– Erre mit válaszolt neked?

– Ne csigázz! Eljön még? – kérdezték az egybegyűltek és az öreg szerkesztő így válaszolt:

– Kérdésemre visszafordult és ezt mondta: „Ön előtt fekszik a mi Nyevszkijünk. Most még csak rajzlapon. Később majd az egész város ilyen lesz!” – és bezárta maga után az ajtót.

Ki tudja hányadszor hajlottak az újságírók a tervrajz fölé és ámuldoztak a különleges szépség láttán.

A Nyevszkij Proszpekten a házak többé nem tapadtak egymáshoz, így hozva létre egy áthatolhatatlan kőfalat. A régi épületek egy része megmaradt, de minden második épület le volt bontva. A házak között létrejött tereken pompás zöld oázisok jöttek létre. A nyírfákon, a fenyőkön és cédrusokon madarak fészkeltek és a tervet csodálóknak úgy tűnt, hogy hallják a madarak dalolását. A fák koronái alatt a padokon ülő embereket gyönyörű virágágyasok, málna és szederbokrok vettek körül. A zöld oázisok egy picit kiérték a Proszpektre, így a Nyevszkij immár nem kövel kirakott árokra hasonlított, hanem egy csodálatosan szép, élő, zöld sétánnyá változott.

A házak homlokzatába rengeteg tükröt helyeztek el. Ezer meg ezer napsugár tükröződött bennük vissza, s a napsugarak játszadoztak az arra járókkal, simogatták a virágok szirmait, incselkedtek a kis szökőkutak vízsugaraival, amelyek ott ragyogtak minden egyes zöld oázisban. Az emberek a napsugárral teli vizet itták és mosolyogtak...

– Anasztázia, és a fiú már soha többé nem bukkant ott fel? – kérdeztem.

– Milyen fiú?

– Hát tudod, az, amelyik a szerkesztőségekben kérdésével válaszáért kilincsel.

– A fiú mindörökké eltűnt. Nagy építész lett belőle. Barátai-val, követőivel együtt megalkotta a jövő gyönyörű városait. Az ő első gyönyörű alkotása a Földön a Néva parti város lett.

– Anasztázia, mondd, melyik évben válik valóra Oroszország gyönyörű jövője?

– Az évet, Vlagyimir, te magad határozhatod meg.

– Hogyhogy, te magad? Talán az idő az ember akarata alá van rendelve?

– A történések ideje az ember akaratának van alárendelve. Minden, amit a „Vágy” megteremtett, a térben már létezik. Sok-sok emberi lélek Vágya – a te olvasóid Vágyai – az anyagi világban valósítják meg az Isteni Vágyat. Az, amit láttál, megvalósulhat háromszáz év múlva, de megeshet, hogy éppen most, már ebben a pillanatban is.

– Ebben a pillanatban?... Hát egy pillanat alatt lehetetlenség házat építeni, a kert sem nő meg egy év alatt.

– De ha ott, ahol most laksz, pici lakáskádban, egy kis virágcserepbe magot ültetsz, s e magból kicsírázik a te saját családi fád, akkor ez a pici csíra a te jövődöbeli családi birtokodon fává cseperedve nőhet majd az egekbe...

– Hiszen te magad mondod, hogy ott nőhet majd és nem azt, hogy már ott nő. Vagyis a vágy mégsem tud anyaggá válni egyetlen pillanat műveként.

– Hogyhogy nem tud, hiszen az általad elültetett magocska anyagi, az anyaggá válás kezdete éppen e magocska. A csíra az egész térrel kölcsönös viszonyban állva ténykedik, anyagba öltözteti Vágyadat, s köréd gyönyörű és fényes energiák fonódnak, szövődnek. Úgy állasz majd az Atya előtt, mint az Ő testbe öltözött Vágya.

– Nagyon érdekes! Vagyis ez azt jelenti, hogy azonnal kell cselekedni!

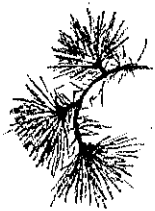
– Természetesen!

– De hol találjak szavakat arra, hogy az embereknek mindent érthetően elmagyarázzak?

– Ha az emberek előtt képes leszel őszinte, igaz lenni, akkor majd akadnak szavak is.

– Bárhogy is lesz, biztosan cselekedni fogok. A te Vágyad, Anasztázia, lángra lobbantotta a szívemet. A lehető legrövidebb időn belül szeretném valósággá változtatni azt a jövőt, amit láttam.

HOGY MEGVALÓSULHASSON...

Mindenekelőtt azt kellett megállapítanom, hogy akadnak-e olyanok, akik szeretnének ökotelepüléseket létrehozni, ilyeneken élni és dolgozni. Megkértem a Vlagyimirben székelő „ANASZTÁZIA” Művelődést és Alkotást Támogató Alapítványt, hogy terjessze az Anasztázia terve szerint létrehozandó ökotelepülések építéséről szóló információt. Alig két hónap leforgása alatt 139 ember jelentkezett és fejezte ki abbéli óhaját, hogy a jövőbeni települések építésével szeretne foglalkozni. Voltak közöttük külföldre távozott oroszok is. Amikor majd e könyv megjelenik, amely Oroszország jövőjéről szól, információkat közöl az oroszok új, majdani életmódjáról, a településeken élni óhajtók száma – akik különböző régiókból érkehetnek – százakkal, de ezekkel is megnövekedhet. Ebből kifolyólag a települések építése körüli szerveződésnek az egyes régiókban egyidejűleg kell beindulnia. Ezzel kapcsolatban a vlagyimiri alapítvány, amely gyűjti és összegzi az adott problémakörhöz kapcsolódó, jelenleg érvényes jogi alapokról szóló információkat, azt javasolta az Anasztázia nézeteit valló olvasóknak, hogy az alábbi módon lássanak munkához:

Első pont: Kezdjék meg saját régiójukban egy kezdeményező csoport szervezését, amely a későbbiek folyamán a létező törvényeknek megfelelően jogi státuszt nyer.

Valószínű, hogy bizonyos régiókban már léteznek olvasóklubok vagy társadalmi szervezetek, amelyek Anasztázia olvasóit tömörítik egybe, ők fővállalhatnák a szerveződés beindítását. Ha azonban Önök saját régiójukban ilyeneket nem ismernek,

akkor forduljanak az „ANASZTÁZIA” Vlagyimiri Alapítványhoz, amely rengeteg levelet kap, és itt majd adnak Önöknek címekeket. Én úgy általában nagyon bízom a vállalkozókban. Nekik szervezési kérdésekben bőséges tapasztalataik vannak, ezért még akkor is próbálkozzanak kapcsolatba lépni velük, ha esetleg valahol léteznek is társadalmi szervezetek.

Még ha ideiglenesen is, próbaidőre, egy teljes joggal meghatalmazott képviselőt, elnököt kell választani, aki a hivatalos szervek előtt az Önök nevében fog fellépni és Önöket fogja képviselni (földkiutalási kérvények beterjesztése, szükség esetén gyűlések összehívása, stb.). Az elnök kapjon kisebb összegű tiszteletdíjat. A képviselő szerepét betöltheti úgy természetes, mint jogi személy is.

Jogi személy minőségében meg lehet bízni valamilyen neves építkezési vállalatot, amely a későbbiek folyamán elsőbbségi jogot élvezne az építkezés megrendeléseivel úgy az egyes családi házak, mint az infrastruktúra objektumainak az építésére. Egy építkezési vállalat számára az ilyen nagyobb volumenű vállalkozói szerződés minden bizonnyal előnyös volna, ezért beleegyezhetne abba, hogy vállalja a telkek kiutalásának elintézését, az építkezési és költségvetési tervdokumentáció kidolgozását is.

Második pont: Forduljanak hivatalos kérvényükkel a helyi közigazgatási szervekhez, mindenekelőtt saját régiójuk közigazgatásának vezetőjéhez és igényeljék egyszeri kiutaltatással legalább 150 hektár területet. A földtelek nagysága a földet igénylők számától és az adott régió lehetőségeitől függ.

Figyelembe kell venni azt a tényt is, hogy a jövőbeni település sok családnak lesz állandó lakhelye, következésképpen itt lennie kell általános iskolának, orvosi rendelőnek, klubnak, amelyek megépítését könnyebb egy nagyobb csoportnak felvállalnia. A kis települések nem lesznek képesek megépíteni a szükséges infrastruktúrát.

Harmadik pont: A telkek kiutalása után földmérőkhöz, építészekhez és tervezőkhöz kell fordulni, hogy a település megépítéséhez tervet készítsenek. De fontos információval ren-

delkezzünk arról is, hogy a kiutalt telken milyen mélységben található víz; lehet-e kutat fúrni minden telken, hogy minden háznak legyen vize; milyen mélységbe kell elhelyezni a ház alapjait; van-e lehetőség minden egyes telken egy kis tavacskát létrehozni, stb. A komplex tervrajz azért is fontos, hogy ki legyen jelölve a jövőbeni iskolának, a közös kikapcsolódásnak a helye, valamint a településhez vezető utak is biztosítva legyenek.

A kompetens szakemberek a vlagyimiri alapítvány felkérésére máris egy típusterv kidolgozásán fáradoznak. Ha ez addigra kész lesz, amíg megszerveződik az Önök kezdeményező csoportja is, az alapítványtól e tervet igényelhetik, így olcsóbb lesz. Ezután e típustervet saját körülményeikhez kell idomítaniuk, elvégezniük rajta a szükséges változtatásokat, s tapasztalataikat megosztaniuk más kezdeményező csoportokkal is. A sikeres, másoknak a tetszését elnyerő javaslatokat az emberek elfogadják és végül így születik meg egy általános, közös terv.

Negyedik pont: A település tervezetének kidolgozása után, amelyben nem csupán szakemberek vehetnek részt, hanem annak jövőző lakói is, Önök kapnak egy részletes tervrajzcsoportot, amelyben lesz egy komplex rajz is. Ez a rajz majd bemutatja az egy hektár nagyságú telkek elhelyezkedését. Mindenkinek hivatalosan ki kell utalni a telket, ami történhet sorsolás útján is. A telkek használatát a megfelelő, törvényszerűen előírt jogi okmányokkal biztosítani kell, tulajdonosa nevére bejegyeztetni és nem a szervezet nevére, ahogy ez az indiai Auroville-ben történt.

Tehát képzelje el, Ön a saját telke földjén áll, saját egy hektárján. Ez az Ön Családi Birtoka – ez az a hely, ahol megszületnek és élni fognak utódai, akik majd a birtok, a család alapítójára szíves szóval fognak emlékezni, de az is lehet, hogy elégedetlenkedni a hely elrendezésének esetleges hibái miatt. Most mindennek a megtervezése, ami az adott telken lesz, csakis Öntől függ. Hová ülteti el a családi fát, például, a tölgyet vagy a cédrust, amely 550 évig nő, amelyre – lehet – kilenc nemzedék fog nézni és Önre emlékezni?

Hol szeretné kiásni a tavacskát? Hová óhajtja ültetni a gyümölcsöst, a kis erdei fákból létrehozandó ligetet? Hová szeretné felépíteni a házat és elhelyezni a virágágyásokat? Milyen élő sövényt alkot majd családi birtoka köré? Lehet, hogy olyat, amelyet Anasztázia írt le, de lehet, hogy az Öné még csodásabb lesz, és funkcionalitását tekintve még hasznosabb, mint az, amit az utóbbi könyvemben én leírtam. Már most elkezdheti építeni birtokát. Még mielőtt kézhez kapja a föld dokumentumait, még mielőtt hasonló gondolkodásúakból megszerveződik a kezdeményező csoport. Gondolataiban már most megkezdheti az építést azzal, hogy alaposan átgondolja, megalkotja jövőző családi birtokának minden egyes szegletét.

Nem szabad megfeledkezni arról, hogy a felépítendő ház, még ha elég erős is, fennmarad akár száz évig is, egyszer mégis elévül. A birtok élő elrendezése, amelyet Ön hoz létre, századokon át fog tökéletesedni, erősödni, növekedni. Századokon át, de lehet, hogy évezredekken át adja majd egyre tovább az Ön élő gondolatát az Ön utódainak.

Építeni ténylegesen is lehet, már most is, és nem csupán gondolatban. Virágcserepekbe már most is el lehet ültetni s az ablakpárkányra helyezni az Ön jövőbeni családi birtoka hatalmas családi fáinak magocskáit. Természetesen, speciális csemetekertekben kész csemetéket is lehet venni, vagy az erdőben is – ahol a túl sűrűn növő fákat meg kell ritkítani – ki lehet ásni fiatal fácskákat anélkül, hogy károsulna az erdő. Természetesen, lehet, de úgy gondolom, hogy Anasztáziának igaza van – jobb általunk szedett magokat ültetnünk, mindenekelőtt akkor, ha a kiültetendő fa a mi saját, jövőző Családi Fánk lesz. A csemetekertből hozott facsemete olyan, mint gyermek a gyermekotthonból. Ráadásul nem is egyetlen facsemetét kell kinevelnünk, hanem többet és különbözőeket. De mielőtt az ember a parányi magocskát a virágcserepbe helyezett földbe kiültetné, el kell a látnia saját magáról szóló információkkal.

Tudatában vagyok annak, hogy a bürokrácia bizonyos régiókban adódható akadályainak a leküzdésére, feltétlen szükség

van az elképzelés állami szinten történő támogatására. Ha nem is éppen támogatására, akkor legalább arra, hogy a folyamatot elfogadják és ne pedig akadályozzák. Elkerülhetetlen a törvényhozó testületek megfelelő politikája. Hogy addig se üljünk ölbe tett kézzel arra várva, hogy a dolgok maguktól megoldódjanak, a jelenlegi politikai erők valamelyike megérjen arra, hogy az adott tervezetet támogassa, kérésemre az „ANASZTÁZIA” Vlagyimiri Alapítvány kidolgozta egy új pártnak, a földhasználók pártjának az alkotmányát. Ez az új, most születendő társadalmi csoportosulás az „Együtt-Teremtés” nevet kapta. Az alapító alkotmánynak, amely még megvitatásra és befejezésre vár, nézetem szerint ez a legfontosabb pontja: *„Az állam köteles kiutalni minden kérvényező családnak élete végéig tartó használatra egy hektár földet, hogy azon létrehozza saját családi birtokát.”*

Bár e mozgalom még fiatal, senki sem irányítja, mégis remélem, hogy idővel akadnak olyan tehetséges politikusok, akik képesek lesznek az új mozgalommal a politika állami szintjén egy megfelelő viszonyt kialakítani. Az „Együtt-Teremtés” jelenlegi feladata egy információs központ megszervezése. Az anyagi lehetőségek megteremtésével összhangban megkezdte munkáját a mozgalom jogi részlege is. Az „Együtt-Teremtés” pártjának adminisztrációs munkáját jelenleg az „ANASZTÁZIA” Művelődést és Alkotást Támogató Alapítványának a titkársága végzi.

A regionális kezdeményező csoportok nagy sikereket érhetnek el az új települések megszervezésében, ha a helyi önkormányzatoktól támogatást kapnának. Ez akkor történhetne meg, ha a helyi önkormányzat jelentős előnyöket fedezne fel bennük a régió számára. Éppen ezért ezeket az előnyöket már most meg kell nekik mutatni. Előnyök vannak, sőt ezek az előnyök jelentősek. Próbálják megszervezni a terv megvitatását a helyi sajtóban, kedves olvasók, hogy a szakemberek – környezetvédők, közgazdászok, szociológusok – mondják el a véleményüket arról, hogy konkrétan milyen módon tud a terv megvalósítása befolyást gyakorolni a régióra.

Annak érdekében, hogy magam is valahogy hozzájáruljak a családi települések számára való föld kiutalásához, úgy döntöttem, hogy e könyvben nyílt levéllel fordulok Oroszország elnökéhez.

NYÍLT LEVÉL

Vlagyimir Vlagyimirovics Putyinnak
Az Orosz Államszövetség Elnökének

Vlagyimir Nyikolajevics Megretől
Az Orosz Államszövetség Állampolgárától

Tisztelt Vlagyimir Vlagyimirovics! Kétségtelen, hogy éppen a mi nemzedékünknek nagyon nagy szerencséje van. Hiszen reális lehetőségünk volna arra, hogy olyan boldog, virágzó országot kezdjünk építeni, amelynek szilárd védelmi rendszere van a külső támadások, a belső konfliktusok és a bűnözés ellen. Egy olyan országot, amelyben boldog családok jólétben fognak élni. A mi nemzedékünk nem csupán elkezdheti egy ilyen gyönyörű ország építését, hanem maga is élhet benne, ha törvényhozó szinten a hatalom birtokosaiban meglesz a jóakarát arra, hogy minden egyes kérvényező családnak családi birtokuk létrehozása céljából egy hektár területet utaljanak ki. Ez a nagyon egyszerű tett a társadalom különböző rétegeiben élő emberekben az építés, az alkotás iránti lelkesedést fogja kiváltani.

A földet térítés nélkül kell kiutalni életfogytiglani használatra, az utódokra való öröklés jogával. A családi birtokokon megtermelt javakat ne sújtsa semmilyen adó terhe.

Őn, Vlagyimir Vlagyimirovics, minden bizonnyal egyet fog velem érteni abban, hogy jelenleg egy nem normális, logikát nélkülöző helyzet alakult ki: minden egyes orosz embernek ugyan van Hazája, de hogy hol van az ő személyes Hazájának

a szeglete, azt senki sem tudja neki megmutatni. Ha minden egyes család kap egy ilyen darabkát és azt virágzó édenkertté változtatja, akkor a nagy Haza is gyönyörű lesz.

Az ország fejlesztésére született jelenlegi tervek nem lelkesítik a népet, nem serkentik építésre, mert nem világos, hová, miféle jövő felé vezetnek. A nyugati modell szerint létrehozandó demokratikus, gazdaságilag fejlett ország építését a lakosság többsége – valószínűleg intuitív módon – visszautasítja. Én azt gondolom, hogy nem alaptalanul. A józanész azt mondja, hogy ugyan minek mindegyikünknek külön-külön és együttesen is fölöslegesen erőt pazarolnunk arra, hogy egy olyan országot építsünk, amelyben a kábítószer-fogyasztás, a prostitúció, a banditizmus fog virágozni? Hiszen Nyugaton mindez jelen van.

Korábban úgy véltük, hogy az úgynevezett magasan fejlett országokban élelmiszer-túlermelés van, de mára kiderült, hogy ezt a túlermelést mindenféle vegyi adalékok, mérgező vegyszerek földbevitelle, sőt a géntechnika révén sikerült elérni. Megtapasztaltuk, hogy az importált élelmiszerek ízüket, minőségüket tekintve messze elmaradnak a mi termékeink mögött. Például Németországban előszeretettel vásárolják az Oroszországból behozott burgonyát.

A kormányokat számtalan országban aggodalom tölti el a termékek ilyen állapota, és már rendeleteket is hoztak azok külön megjelölésére. A géntechnika eredményeképpen született élelmiszerek felhasználását egyre éberebben figyelik a tudósok is. Az egy főre jutó rákbetegségekben Amerika és Németország került az élre. Az ő útjukon kell nekünk is haladnunk? Úgy vélem, hogy az ilyen út kevés embert tud lelkesíteni. De már beletörődtünk abba, hogy az importtermékeknek és a nyugati életmódnak nagy a propagandája. Beletörődtünk abba, hogy egyre újabb és újabb betegségek bukkannak fel, abba, hogy már csak boltban vásárolt, palackozott vizet ihatunk, abba, hogy Oroszország népessége minden évben 750000 emberrel csökken. Nálunk is olyan már minden, mint náluk. Hiszen a születés

aránya a magasan fejlett országokban csökken. Sok mindenben igyekszünk hozzájuk hasonlítani. Ennek ellenére nem egyszer hozta úgy a sors, hogy éppen az ilyen országokban élő emberektől hallottam, hogy él bennük a remény. Annak a reménye, hogy Oroszország keresi saját fejlődésének az útját, azt feltétlenül meg is kell találnia, és egy sokkal boldogabb és örömtelibb élet képét kell az egész világnak megmutatnia.

Elnök úr, áttanulmányozás céljából Önnek minden bizonynyal országunk jövőbeli fejlesztésének számtalan programját nyújtották már be. Ha a többihez viszonyítva e javaslat kétésségekkel tölti el, kérem, hagyja azt jóvá kísérleti szinten azon régiókban, ahol a vezetők meg tudják benne látni a racionalitás magvát...

A javaslatot részletesebben az „Oroszország Zengő Cédru-sai” sorozat könyvei taglalják, melyeknek én vagyok a szerzője. Nehéz számomra elképzelni, hogy az ország javát szolgáló rengeteg ügyes-bajos dolgai mellett Ön személyesen is el tudná a könyveket olvasni. Ennek ellenére az illetékes közigazgatási szervek már megismerkedtek velük, és máris kimondták ítéletüket. Megállapították, hogy ezek a könyvek Oroszországban egy új vallást hoztak létre, amely úgy terjed, mint tűz a száraz tarlón. Ez a vélemény temérdek cikkben, a sajtóban is megjelent. Az adott következtetés engem teljesen váratlanul ért. A könyvekben ugyan beszéltem Istenhez fűződő kapcsolatomról, de egyáltalán nem állt szándékomban semmilyen vallást létrehozni. Egyszerűen könyveket írtam egy rendkívül szép, a szibériai tajgában élő remetenőről és az ő heves Vágyáról, mely a Szépnek, a Jónak a megvalósításáról szól. Lehet, hogy a társadalom különböző szociális rétegeiben heves reakciót kiváltó könyvek közkedveltsége Oroszországban és külföldön egyaránt, hasonlít is egyfajta vallásosságra. Én azonban úgy gondolom, hogy a lényeg egészen máshol keresendő. E szibériai remetenő gondolatai, filozófiája, tájékozottsága, nyelvezete, amellyel kapcsolatot teremt, felkavarja és mozgósítja az emberi lelkeket.

Az analitikusok valószínűleg még sokáig nem fognak tudni egységes véleményre jutni azt illetően, hogy ki is voltaképpen Anasztázia, mit jelentenek az ő kijelentéseivel megjelent könyvek, s hogyan lehetne értelmezni a közvélemény reakcióit azokra. De csak nyugodtan értelmezzék tovább. Az egyedüli, ami fontos számomra az, hogy Anasztázia konkrét javaslati az értelmezések között el ne vesszenek.

Vlagyimir Vlagyimirovics, annak érdekében, hogy Ön személyesen megbizonyosodjék Anasztázia – földdel kapcsolatos – javaslatának a hatékonyságáról, arra kérem, hogy tegyen kísérletet, tekintet nélkül arra, hogy ki is voltaképpen Anasztázia vagy Vlagyimir Megre. Vizsgálta meg Anasztázia kevésbé jelentős állításait.

Az első: Gondolom, hogy az Ön apparátusa munkatársainak nem okoz nagy gondot megbízni egy megfelelő tudományos kutató intézetet azzal, hogy elemezze Anasztázia javaslatának hatékonyságát, amely a nagyvárosokban a levegőbe kerülő káros pornak a begyűjtéséről szól. E javaslatnak a lényege még az első könyvben van leírva.

A második: Végeztesse el a szibériai cédrusmagokból nyert olajnak, mint általános, erősítő gyógyhatással bíró eszköznek az elemzését. A régi forrásokból származó információk, a Tomszki Egyetem tudósainak most végzett kutatásai alátámasztják Anasztázia állításait, hogy ez a természetes termék – az előállítására meghatározott technológiai folyamat betartása mellett – a betegségek egy széles spektrumának a gyógyítására szolgáló leghatékonyabb készítmény a világon. Sehol sincsenek a világon a Szibériában található ültetvényeknél terjedelmesebbek, amelyeken cédrus nő.

Oroszország költségvetésének jelentős jövedelme származhatna abból, ha e termék a nemzetközi piacra kerülne, és ha az az országon belül is felhasználásra találna. Feltétlenül ki kellene dolgozni egy állami tervet a szibériai vadonban növő fák termésének a feldolgozására. E terv nem nagy termelő cégek létrehozatalát tenné lehetővé, hanem egy kis cégekből álló háló-

zat kibontakoztatását azon emberek bevonásával, akik a távoli szibériai régiókban élnek. E programnak a megvalósítására nem szükséges hatalmas tőkét befektetni, csupán egy törvényhozói döntés szükségeltetik, amely megengedi, hogy a helybéli lakosok hosszú távú bérletbe vehessék a tajgában létrehozott telkeket.

Az élet, Vlagyimir Vlagyimirovics, egyfolytában bizonyítja Anasztáziának az első pillantásra még leghihetelenebb állításait is. Én személyesen teljes mértékben meg vagyok győződve arról, hogy hazánknak a jövője gyönyörű. A kérdés csak az, hogy a ma élő emberek elősegítik-e megvalósítását, vagy inkább késleltetik azt. Őszintén kívánom Önnek, Vlagyimir Vlagyimirovics, de mindnyájunknak is, akik ma élünk, hogy e gyönyörű jövő építői lehessünk!

Tisztelettel: Vlagyimir Megre

KÉRDÉSEK ÉS VÁLASZOK

Anasztázia terve teljesen lenyűgözött. Naphosszat csak tervére gondoltam, arról szerettem volna beszélni. Bármire hajlandó lettem volna, hogy megóvjam, megvédjem a gúnyolódásoktól, eloszlassam a szkeptikusok kételyeit. Beszéltem róla Gelendzsikben az ott tartott olvasókonferenciákon, Moszkvában a Központi Írószövetség Házában is. A jelenlévők többsége, — összességében több mint kétezren — akik zömmel az orosz szövetség tagállamaiból voltak, de érkeztek határainkon túlról is, támogatták a tervet, érdekelte őket. Az alábbiakban szeretném ismertetni az alapvető kérdéseket, a kétkedők észrevételeit és jómagam válaszait is. Ezek Anasztázia állításaira, saját meggyőződéseimre és azokra az információkra épülnek, amelyeket sikerült összegyűjtenem.

Kérdés: A mai világban egyetlen ország gazdasága sem létezhet a világ gazdasági rendszerein kívül. A jelenlegi gazdasági folyamatok a hatalmas ipari struktúrák létrehozásának elkerülhetetlenségéről tanúskodnak. Arról, hogy elkerülhetetlen ismerni a jelenkori piac speciális törvényeit, annak struktúráit, a pénzügyi folyamatok irányainak a prioritásait. Érződik, hogy Önnek nincs közgazdasági végzettsége. Az Ön javaslata a kistermelésre helyezi a hangsúlyt, ami elvezethet a lényegtől és kibillentheti az ország gazdaságát.

Válasz: Való igaz, hogy nincs közgazdasági végzettségem, de teljes mértékben egyetértek Önnel abban, hogy a hatalmas konszerneknek és gyáraknak nagy jelentőségük van az ország gazdasági életében. De gondolom, hogy Ön is egyetért azzal,

hogy egy nagy gyár csak akkor hasznos az ország gazdaságára nézve, ha működik, a keresletre termeléssel válaszol. Ha azonban egy nagy vállalkozás leáll, — országunkban, de másfelé sem ritkák az ilyen helyzetek, — az veszteséget okoz.

Az országnak ilyenkor munkanélküli segílyt kell a dolgozóknak fizetnie. Emberek százazreinek nyomorúságos segílyből kell tengetniük mindennapi életüket. Nem tudnak mihez kezdeni, megszokták, hogy csak abból élnek, amit munkájuk után kapnak. Nos, éppen ilyen helyzetben használhatnák fel-szabadult idejüket arra, hogy intenzívebben dolgozzanak saját gazdaságukban.

A családi birtok nem csupán egy olyan hely, ahol lakni lehet, ahol kellemesen lehet eltölteni az időt, hanem bevételt biztosító munkahellyé válhat, sőt, jobbat, mint a legtöbb erős vállalkozás. Ami nagy általánosságban az ország gazdaságát illeti, az nem csupán nagy és kisebb konszernekből áll, hanem legfontosabb építőelemeiből — a családokból.

A birtok az országban felbukkanó különböző gazdasági kataklizmákban minden egyes család számára hátorzággá, „életbiztosítássá” válhat. Gondolom, hogy nincs is abban semmi rossz, ha minden család lehetőséget kap arra, hogy önállóan biztosítsa saját gondtalan létezését. Továbbá azt is gondolom, hogy a személy szabadsága lehetetlen gazdasági szabadság nélkül. Egy mai munkáscsalád, még ha városi panellakásban él is, nem lehet szabad. Függ a munkáltatótól, aki meghatározza fizetését, a városi szolgáltatásoktól, amelyek szolgáltatják, vagy nem a meleget, az áramot, az élelmiszerellátástól, a szolgáltatások és élelmiszerek áraitól is. A család mindezeknek a rabja, de az ilyen családban született gyermekek is már rabszolga lelkülettel születnek e világra.

Kérdés: Oroszország iparilag fejlett ország és nukleáris nagyhatalom. Csak ilyen minőségében tudja biztosítani polgárai számára a biztonságot. Ha az ország minden lakója csak a földdel kezd el foglalkozni, akkor az ország teljes egészében agrár országgá válik és védtelenné támadóival szemben.

Válasz: Nem hiszem, hogy mindenki egyszerre, s azonnal tökéletesen fel lesz készülve arra, hogy csak saját birtokával foglalkozzék. A folyamat fokozatosan zajlik majd, s a helyzet természetes módon fog szabályozódni. Az ország hatalma nem csupán az általa birtokolt elegendő mennyiségű nukleáris robbanófejekttől függ, hanem általános gazdasági helyzetétől is, amely magába foglalja úgy az elegendő mennyiségű, mint a megfelelő minőségű élelmiszert is. Ha azonban az ember számára nélkülözhetetlen élelmiszerekből az országban nincs elegendő, akkor az ilyen ország arra kényszerül, hogy eladja természeti kincseit, fegyvereit, így erősítve potenciális ellenfelét.

Az előterjesztett tervet képes megszilárdítani az ország gazdasági helyzetét, ennek következtében lehetőséget biztosítani a tudománynak, az iparnak, hogy sikeresebben működjék, és arra is, hogy az ország harcképesebb hadsereget tartson fenn. Úgy gondolom, sőt, erről meg is vagyok győződve, hogy ha az adott életmód egyre nagyobb mértékben elfogadásra talál, a terv a nem is annyira távoli jövőben minden bizonnyal érdeklődést kelt más országok polgáraiban is, beleértve az olyan országokat, amelyek jelenleg nincsenek velünk baráti viszonyban. Az emberek ezekben az országokban is kedvet kapnak arra, hogy úgy, mint az oroszok tömegei, maguk rendezzék saját életüket. Azzal, hogy a tervet más országokban is elkezdik megvalósítani, kezdetét veszi a népek békés egymás mellett élésének a korszaka is.

Kérdés: Oroszország némely, e célra legmegfelelőbb területein minden bizonnyal meg lehet e tervet valósítani, de nem tűnik Önnek naivnak azt feltételezni, hogy megvalósítása lehetséges olyan eredetileg is gerillabandákkal teli országban, mint Csecsenföld?

Válasz: Úgy vélem, hogy a szociális feszültségeknek az adott terv segítségével történő jelentős csökkentése és a konfliktusoknak a teljes megszüntetése — mindenekelőtt az úgynevezett forró gócpontokban — egyáltalán nem naiv, hanem éppen ellenkezőleg, abszolút reális gondolat. Ha példának az Észak-

Kaukázust és a térség legfájdóbb pontját, Csecsenföldet vesszük, akkor elmondhatjuk, hogy mára kiderült – erről már a sajtó is beszél – hogy a konfliktust egy szűk érdekcsoportnak az ország kőolajkészlete fölött való rendelkezésért, a hatalomért és a pénzért folytatott harca képezi. Ilyen állapot jellemző manapság a forrongó feszültséggócok többségére, de általában a különböző korok konfliktusaira is. Ha mindig kis érdekcsoportokról van szó, akkor miért van annyi ember, mindenekelőtt a férfilakosság, bevonva a háborús eseményekbe?

Csecsenföldön százával léteztek illegális kőolajfeldogozó vállalkozások, amelyeket egy kisebb létszámú érdekcsoport birtokolt. Ezekben a vállalatokban a helybéli lakosok ezrei dolgoztak. Amikor azonban az ország megpróbált rendet teremteni, ezek az emberek munkanélkülivé váltak, következképpen családjaik a létezésre szükséges eszközök nélkül maradtak. A lakosság e csoportja voltaképpen azért állt a harcolók oldalára, hogy saját munkahelyét és családja jövedelmét védelmezze, amely, jóllehet minimális volt, mégis biztosított bizonyos megélhetést. Mindennek tetejébe, ahogy ez köztudott, nem is ingyen tette ezt, hiszen a gerillaharcokban való részvételért a munkanélküli segélyhez képest nem kis fizetséget kapott. Ennek okán az egyszerű harcosok többsége számára a gerillacsoportok kialakításában való részvétel ugyanolyan munka, mint az orosz hadsereg milicistája vagy tisztje számára, csak jóval kifizetőbb. Ezért a háborús folyamatok beszüntetését a közkatonák közül sokan, – családjuk megélhetése miatt, – nem tartják jó távlati megoldásnak.

Milyen módon lehetne felszámolni Csecsenföldön a munkanélküliséget, ha azt teljességgel nem voltunk képesek megszüntetni egyetlen, még jólétben élő régióban sem? Tegyük fel, hogy a kormány – irdatlan összegeket befektetve – vállalkozásokat hoz létre, hogy minden dolgozni kívánó csecsennek munkát biztosítson. Azonban fennáll még egy probléma – a munkáért járó fizetség összege. Ha ezt az összeget a kormány kimondottan a csecsen lakosság számára felemeli, akkor egész Oroszor-

szág a csecsenekre fog dolgozni, hiszen pénzt az adott esetben csak az adót fizetőktől lehet elvenni. A pénz nagy része azonban még ebben az esetben sem a rendeltetése szerint kerülne felhasználásra, hiszen a mai napig nem rendeződött a pénz eljuttatása azokhoz, akiknek szükségük van rá. A végeredmény ugyanaz lesz, azzal a különbséggel, hogy az egész sokkal többet fog kerülni.

A Csecsen Köztársaság mezőgazdasági termelésre megfelelő hely. Most képzeljük el, hogy hazánkban már hatályban van a családi birtokok létrehozatalát támogató törvény. Képzeljük el, hogy az ország védelmezi a családi településeket a mindenféle ármánykodásoktól. A csecsen család földet kap, hogy létrehozza családi birtokát, ahol minden azon megtermelt termék kizárólagosan az ő saját tulajdona és a jövőben is az ő nemzedékei tulajdona lesz. Ez biztosítja számára a nélkülözés nélküli létezését. Életét nem a bombáktól való rettegésben, földönfutóként kell leélnie, hanem gyönyörűségek édenkertben, saját maga által létrehozott „Hazájában”. Meg vagyok róla győződve, hogy egy ilyen család nem fog szembefordulni azzal, akitől ilyen lehetőséget kapott. Sőt, sokkal elszántabban fogja azt védelmezni, mint amennyire most ellene van. Olyan eltökéltséggel fogja védelmezni ezt az országot, ahogy védelmezné saját családi fészket. Meg fog akadályozni minden faji megkülönböztetésre irányuló próbálkozást, a bujtogatók minden arra tett kísérletét, hogy Csecsenföldet elszakítsák egy ilyen országtól.

Arról is meg vagyok győződve, hogy ha Csecsenföldön a családi települések a megfelelő erővel lesznek szervezve – még ha csupán kísérleti szinten is, – akkor a Csecsenföld nevet viselő „forró gócpont” Oroszország egyik legreményteljesebb régiójává, a Föld jelentős szellemi központjává válik. Minden száznyolcvan fokos fordulatot vesz. Amikor Anasztázia azokról a tényezőkről beszélt, amelyek segítségével meg lehet szüntetni a bűnözést, számomra szintén nehéz volt azonnal elhinni azt, amit mondott. Az élet azonban mégis szüntelen alátámasztja szavainak hitelét. Ami pedig a Csecsen Köztársaságot illeti...

A Gelendzsik városában tartott olvasókonferenciára töbezer ember érkezett Oroszország különböző régióiból és az Orosz Államszövetség tagországaiból is. A legjobban az döbbenett meg, hogy a konferencián részt vett egy csecsen küldöttség is. A konferenciákra általában nem készül külön meghívó. A csecsenek maguktól jöttek. Néhányukkal később külön is beszélgettem.

Most ugyan a csecsenekről beszélünk, de országunk más pontjain nincs bűnözés? Van, méghozzá különböző megjelenési formákat ölt. Az egyik ok, mely bűnözést szül, a munkanélküliség, az a helyzet, amikor a börtönből kiszabaduló ember a társadalomban nem kap lehetőséget arra, hogy új életet kezdjen. Anasztázia terve ezt a gondot is képes megoldani.

Kérdés: Ha Oroszországban minden birtokot óhajtó embernek egy hektárnyi területet adnak, akkor nem jut mindenkinek föld. A most születendő nemzedéknek pedig már egyáltalán nem.

Válasz: Jelenleg sokkal nagyobb gond az, hogy nincs aki megművelje a földet. Itt nem csupán a parlagon heverő földekre és a mezőgazdasági termelésre alkalmatlan földekre, hanem a szántóföldekre is utalok. Ami az új nemzedéket illeti, az sajnálatos módon, nálunk egyre fogy. Manapság sokkal több orosz ember hal meg, mint amennyi születik. A statisztikai hivatal szerint, Oroszország lakossága évente 750 ezer emberrel kevesebb, s ezért a gond ma az, hogy egyáltalán legyen új nemzedék.

Eleinte nekem is az volt az illuzórikus elképzelésem, hogy az a család vagy egyedül élő ember, aki mondjuk egy ötemeletes bérház lakásában él, kevesebb földet foglal le, mint az, akinek családi háza van és a háza körül kertje. Bebizonyosodott azonban, hogy ez egyáltalán nem így van. Bárki, bármelyik emeleten él is, élelemként minden nap az fogyasztja, ami valahol a földön megnő. Ahhoz, hogy ez az ember táplálékához hozzájuthasson, utak, gépkocsik, raktárok és boltok garmada szükségeltetik, s ezek mindegyike úgyszintén bizonyos földterületet foglal el. Így tehát minden embert a nap minden percében ez a reá jutó

telek szolgálja ki. Kiszolgálja, függetlenül attól, hogy ezt a telket elhagyta-e vagy egyáltalán rá sem gondol.

A feltett kérdésre természetesen azonnal nem tudtam úgy válaszolni, hogy válaszomat konkrét adatokkal támasszam alá, de később találtam ilyeneket és itt most idézem őket:

Oroszország területe: az Orosz Államszövetség teljes területe 1709,8 millió hektár. Ebből mezőgazdasági célokra csak 667,7 millió alkalmas. Az 1996-os év kezdetén általános mezőgazdasági megművelésre csak 222 millió hektárt, illetve az ország földkészletének a 13 % használták, ide tartoznak a szántóföldek is – 130, 2 millió hektár (7,6 %).

Az Orosz Államszövetség lakossága jelenleg 147 millió ember. Ahogy az adatok is mutatják, nem volna gond kiutalni minden telket óhajtó embernek egy hektárnyi földet. A gond egészen más: hol van – országunk lakossága katasztrofális módon fogy. Lássuk csak, milyenek az előrejelzések a jövőre az analitikusok szerint. Oroszország lakossága a 2000–2045 években így alakul (*ez az előrejelzés létező tendenciákra épül*): a gyermekek száma 15 éves korig a felére csökken, míg az idősebb embereké a kétszeresére nő. A lakosság reprodukciós potenciálja gyakorlatilag kimerül.

Ezen túl van még egy további gond – országunk szántóföldjeinek a minősége.

Hatalmas területeken megy végbe a föld felső rétegének az eróziója. A szakemberek úgy vélik, hogy ezek a folyamatok már regionális, sőt régióközi jelleget öltöttek. Oroszország mezőgazdasági területei között összesen 117 millió hektárt (illetve 63 %-ot) tesznek ki azok a földek, amelyeken már beindult az erózió vagy az fenyeget. Az utolsó 50 évben az eróziós folyamatok gyorsasága a harmincszorosára emelkedett, s a kilencvenes évek kezdetétől kiváltképpen felgyorsult. Az ENSZ élelmiszeripari és mezőgazdasági szervezete a FAO (Food and Agricultural Organization) értékelése szerint, hazánk az erózió gyorsaságának a terjedésében a világ tíz vezető országa közé tartozik és az erózió 2002-ig a mezőgazdasági földek 75 %-át fogja érinteni. Ennél még részletesebb statisztikai adatokat is felsorolhatnék

országunk földjeiről – mindegyik siralmas állapotokra utal. Ezeket a könyv végén megemlítem.

Most, hogy megismerkedtünk a főntebb említett számadatakkal, teljes meggyőződéssel állítom, hogy Anasztázia terve képes megállítani a gazdaságunk földkészleteivel való pazarlást. Jelenleg az ő terve az egyedüli hatékonyan és reálisan megvalósítható terv. Eredeti, természetes folyamatokkal tudja visszaállítani a talaj termőképességét. Nincs szüksége semmilyen pótlólagos befektetésekre a kormány részéről, eközben megoldja a gondokat a környezetvédelemben, a menekültek és a munkanélküliség okozta problémákat is. Sőt, oldja azokat is, amelyeket éppen a jelenlegi, a Földhöz kialakított kapcsolatunk révén gyermekeink részére halmozunk fel.

Lehet, hogy a természetben létezik egy sokkal hatékonyabb és a való életben megvalósítható terv. De ha tényleg létezik ilyen, akkor hozza azt valaki nyilvánosságra! Egyelőre azonban bizonyos struktúráknak inkább csak egyre több pénzre van szükségük, hogy a mezőgazdasági termelést a régi módszerek segítségével állítsák helyre. Az államnak pedig nincs elegendő pénze. A legsajnálatosabb azonban az, hogy ha az ilyen projektekre meg is találjuk a szükséges pénzt, tegyük fel külföldi hitelek formájában, akkor majd elkezdik a földbe adagolni a vegyszereket, műtrágyákat még jobban megnyomorítva a talajt, hiszen nincs elegendő szerves trágyánk.

Ha így lesz, akkor majd a pénzt kamattal együtt kell törleszteni. A föld helyzete még jobban romlik, és az ezzel járó gond áthelyeződik a most növekvő nemzedék vállára. Megteszek mindent, ami erőmből telik, hogy megvédjem Anasztázia tervét. A tajgai remetenő a hivatalnokok zöme számára természetesen nem szaktekintély, én sem vagyok agrárszakember, és nehéz lesz bizonyítanom az okoskodó politikusoknak a terv hatékonyságát. Én mégis, ennek ellenére, a számomra elérhető és lehetséges módon cselekedni fogok.

Hálás leszek azoknak az olvasóknak, akik jártasabbak az állami mechanizmusok útvesztőiben, és képesek szakava-

tottabb nyelvezetten elmagyarázni a felelős állami gazdasági embereknek Anasztázia tervének hatékonyságát. Lehet, hogy ez a könyv eljut azon hatalmi struktúrákba, amelyek képesek hasonló feladatokat megoldani, ezért még egyszer szeretnék mindenki nevében, aki óhajtja, hozzájuk fordulni és felhívást intézni hozzájuk. Nem tudom, ki mindenkinek, hány embernek a nevében beszélek, de meg vagyok róla győződve, hogy hamarosan milliók nevében. Az ő nevükben kérem az illetékeseket, hogy:

Oldják meg a földkérdést törvényhozói szinten, és térítésmentesen utaljanak ki országunk minden családjának, aki azt óhajtja, egy hektár földet. Adjanak minden családnak lehetőséget arra, hogy létrehozza saját családi birtokát, nemesítse, szeretettel ápolja saját pici Hazája szegletét, mert így a nagy Haza is szép és boldog lesz, hiszen a nagy Haza is csak pici Haza-részecskékből áll.

Kérdés: Országunk több régiójában súlyossá vált a környezet elszennyeződése. Azt is lehet mondani, hogy az mára katasztrofális. Nem lenne jobb kezdetben inkább a környezet általános helyzetének a javítására helyezni a hangsúlyt, ahogy azt több környezetvédelmi szervezet is teszi és majd csak ezután az egyes településekkel, birtokokkal foglalkozni?

Válasz: Ön is azt mondja, hogy több szervezet is aggódik a környezet helyzete miatt, ám annak állapota mégis rosszabbodik. Vajon nem azt jelenti-e ez, hogy nem elég csak aggódní, hiszen a helyzet ennek ellenére tovább romlik, sőt katasztrofálissá válik? Képzeljünk el inkább egy gyönyörű kertet, különböző fákat, amelyek egy szépségesen kialakított birtokon nőnek. Az Édenkert egy kis szeglete ez. Egy hektárnyi területű Édenkert. Ez természetesen nem elég arra, hogy az ország vagy égitestünk ökológiája globálisan megváltozzon. Ennek ellenére képzeljük csak el, hogy sokmillió ilyen szeglete van a Földnek és ezek együttesen az egész Földet egy hatalmas, pompázatos Édenkertté változtatják. Ahhoz, hogy a Föld ilyenné váljon, mindenkinek el kell kezdenie létrehozni saját kis Édenkertjét.

Lehet, hogy akkor majd az általános aggodalmaskodásról áttérhetünk a konkrét tettekre.

Kérdés: Ön azt gondolja, hogy egy munkanélküli család gazdaggá válhat saját egy hektárnyi területe által? Ha így gondolja, akkor miért cselekvésképtelen manapság a falu. Faluhelyen az embereknek van földjük, mégis éheznek.

Válasz: Gondolkodjunk el e jelenségről közösen, de előbb e kérdéshez még hozzáteszek néhány más kérdést is.

Miért mondják milliók, hogy nekik a 4–5 ár nagyságú hétvégi kert jelentős anyagi előrelépést jelentett, számottevően növelte a számukra elérhető táplálék mennyiségét, a falvakban élő emberek, akiknek 15–20 árnyi földjük van, mégis azt mondják, hogy szegények és éheznek?

Miért? Nem függ a mi jólétünk többek között a tudatosság szintjétől is? A vidéki lakosság többsége azt gondolja, hogy jól csak a városokban lehet élni, ezért a fiatalok otthagyják a falvakat. Úgy vélem, hogy e jelenségért közelmúltunk propagandája is felelős. Idézzük csak fel emlékezetünkben az ötvenes, hatvanas években a sajtóban megjelent cikkeket: kik bennük a hősök? Bányászok, favágók, géplakatosok, pilóták, tengerészek...

A városok látképeit még a képzőművészek is temérdek sötét, gomolygó füstöt eregető, gigantikus, ipari gyárképekkel festették meg. Csak néha, nagy ritkán említették meg a földművelőt. Azt az embert, aki telke földjének szentelte magát, visszataszítónak, megvetendőnek ábrázolták. Sőt, még a falvakban is igyekeztek városi jellegű házakat építeni, s így megfosztották az embereket a lehetőségtől, hogy saját kertcskéjük legyen. Arra kényszerítették őket, hogy csak az úgynevezett közösben dolgozzanak. Éppen úgy, mint az indiai Auroville-ben: tessék, élhatsz e földön, meg is művelheted, de sosem lesz a tiéd – s mindez siralmas eredményekhez vezetett.

Mind a politikusok, mind a tömegtájékoztatási eszközök szüntelenül a mai falunak és a lakosság többségének az általános szegénységéről beszélnek. Annyit beszélnek róla, hogy az

emberekben végül ki is alakul az a szilárd meggyőződés, hogy a vidéki ember csak szegény lehet. Voltaképpen egyáltalán nem hoznak föl olyan példákat, amelyek azt mutatnák, hogy az ember jóléte nagymértékben tőle magától függ. Valakinek minden bizonnyal megéri tovább mélyíteni ezt a helyzetet, azt sugallva, hogy „Ne bízz magadban! Téged csak én tehetlek boldoggá!” Ezt hirdeti rengeteg szellemi felekezeti vezetője, rengeteg politikus, akik így szereznek maguknak híveket, illetve választókat. Aki szegény és szerencsétlen akar lenni, az továbbra is nyugodtan higgyen nekik. Én nem arról szeretnék beszélni, hogy hogyan kell szegénnyé válni, hanem arról, hogyan lehet gazdaggá válni. Arra a kérdésre, hogy lehet-e inség nélkül élni, ha az embernek van egy darab földje, azt válaszolom: igenis lehet. Mondok is erre egy konkrét példát.

1999-ben, az egyik moszkvai vállalkozó barátom, aki elolvasta az „Anasztázia” könyvet, meghívott magához. Kíváncsivá tett, mert azt állította, hogy az asztalt majdnem úgy tudja megteríteni, mint Anasztázia a tajgában. Amikor megérkeztem hozzá, az asztal még üres volt. Csak ültünk, beszélgettünk és Andrej, így hívták a barátomat, az órájára pillantott, majd bocsánatot kért, mert valaki késik, akire vártunk.

Hamarosan belépett sofőrje két hatalmas kosárral. Az asztalra paradicsom, uborka, kenyér és sok egyéb került. A szoba csábító illatokkal telt meg, Az asszonyok pár perc alatt gyönyörű asztalt terítettek. Nem Pepsi-Colát ittunk, hanem háziilag készült remek, illatozó orosz kvaszt. Nem francia konyakot, hanem házi bort, még hozzá gyógynövényekkel fűszerezett. A paradicsom ugyan nem volt olyan gyönyörű és finom, mint Anasztáziánál a tajgában, de annál sokkal ízletesebb volt, amit a szupermarketekben kap az ember, de még annál is, amit a szövetkezetek piacain lehet vásárolni. „Honnan van mindez?” – kérdeztem ámuldozva, és a következőket tudtam meg:

Amikor a barátom egyszer Rjazanyból Moszkvába tartott, a sofőrje egy kisebb útszéli piac mellett állította meg a dzsipet. Vettek egy literes üveg uborkát és egy kosár paradicsomot.

Megálltak egy kisebb vendéglőben és úgy döntöttek, hogy megebédelnek. Felnyitották a vásárolt befőttet és megízlelték a zöldséget. Az ebéd után Andrej kiadta a parancsot sofőrjének, hogy gyorsan szaladjon vissza az útszéli piacra. Vásároljon fel az idősebb asszonyságtól mindent, amije van és ajánlja fel neki, hogy haza viszi kocsival. Az asszony egyedül éldegélt egy nagyon régi házikóban, s a ház körül egy kis kertecskéje volt. Ez a telek egy pöttömnyi kis faluban olyan húsz-huszonöt kilométerre az úttól volt. Andrej vállalkozói agya gyorsan dolgozott és később ez történt...

Andrej vásárolt vidéken, egy ökológiailag tiszta övezetben, 120 kilométerre Moszkvától egy falusi házat az erdő szélén, mellé húszárnyi földet. A házat e nő nevére íratta. Átadta neki a ház és a kert okmányait és hozzá még egy megállapodást is, amelynek értelmében minden hónapban kap 300 amerikai dollárt annak fejében, hogy a kertben kitermelt zöldséget és gyümölcsöt Andrej családjának adja, kivéve azt, amit maga elfogyaszt. Ezt az asszonyt Nagyezsda Ivanovnáknak hívták, és már 62 éves volt. Nagyezsda Ivanovna nem nagyon értette, de nem is nagyon hitte el, ami a papirosokon állt. Ekkor Andrej kocsival elvitte őt a falusi hivatalba és megkérte az elnököt, hogy magyarázza meg neki, hogy az okmányok valódiak. A helyi hivatal elnöke megnézte az okmányokat, majd így szólt az asszonyhoz: „Figyelj, Ivanovna, ugyan mit vesztenél, hiszen ellenértékként senki se kívánja tőled a te ócska kulipintyódat. Ha nem tetszik, még mindig visszajöhetsz.” Végül Nagyezsda Ivanovna beleegyezett.

Nagyezsda Ivanovna immár három éve parádés házban lakik. Andrej munkásokat fogadott, akik fűrtak neki egy kutat, automata kazánt szereltek be, bevezették a fűtést, pincét ástak. Az egész területet körülkerítették és Nagyezsda Ivanovnákat átköltöztették minden szükséges ingóságával, vettek neki egy kecskét, tyúkokat, tápot. Na és természetesen más egyebet is, ami nélkülözhetetlen a gazdaságban.

Nagyezsda Ivanovnához átköltözött a lánya pici unokájával. Azóta, hogy Andrej elolvasta mindazt, amit Anasztázia mon-

dott a zöldségek és növények ültetéséről, az ültetést maga végzi, de magokat csak Nagyezsda Ivanovnátnál vesz. Andrej édesapja, egy étterem volt igazgatója, most már nyugdíjas, nyáron elviszi a termést, és nagy kedvvel segédkezik az asszonyoknak a gazdaságban. Nagyezsda Ivanovna a lányával együtt lakást és munkát kapott. Andrej családja – ő maga, a felesége és két gyermeke – egész nyáron friss, valódi biotermékeket, gyümölcsöt, zöldséget fogyaszt, és télen – ízes-zamatos befőttet, és ha a szükség úgy kívánja, egész évben gyógynövényekkel gyógyítja magát.

Valaki azt is mondhatja, hogy ez a példa kivétel. Egyáltalán nem! Még tíz évvel ezelőtt, amikor a Szibériai Vállalkozók Régióközi Szövetségének az elnöke voltam, sok vállalkozó, aki szövetségünkhöz csatlakozott, ki cége számára, ki csak családjának igyekezett segédgazdaságokat megszervezni. Ma már az újságokban olvasni olyan hirdetéseket, amelyek hasonló szolgáltatásokat kínálnak. Csakhogy van itt egy bökkenő. Nagyon nehéz olyan embert találni, aki úgy képes és tud is dolgozni, és olyan elkötelezetten teszi dolgát, mit Nagyezsda Ivanovna. Ha már egyszer olyan nehéz ilyet találni, akkor gyerünk, idézzük fel közösen azt, hogyan kell viszonyulnunk a földhöz. Cseréljünk tapasztalatot arról, hogyan lehet meggazdagodni, és hogyan lehet boldogan élnie az embernek saját földjén, ne pedig arról, hogyan lehet megélni a nyomorban.

Kérdés: Vlagyimir Nyikolajevics, én vállalkozó vagyok, én is tudom, hogy sok gazdag ember használja a vidékiek szolgáltatásait, akik képesek jól termelni, védeni a mezőgazdasági termékeket. Ezek valóban túlszárnyalják úgy íz, mint minőség tekintetében azt, amit a nagy gazdaságokban termelnek. A tömeges termelésnél azonban a kereslet csökken. Hogyan fog tudni fennmaradni az a család, amelynek bevétele csak az adott egyetlen hektár földből származik, ha kiderül, hogy az általa megtermelt paradicsom és uborka senkinek sem kell?

Válasz: A földön nem csupán paradicsom és uborka nő, hanem sok egyéb is. Ennek ellenére, ha az orosz családoknak akár a fele is megkapja családi birtokát, e családok nem lesznek

képesek arra, hogy az eljövendő hús, harminc év alatt kielégítsék a termékek iránti keresletet. Arra ugyanis szükségük lesz nem csak maguknak az oroszoknak, hanem sok más, mindenekelőtt gazdag határon túli országok lakosainak is. Az a gond, hogy az országok zömében élő mezőgazdasági termelők annyira a szelekcióra, a növények vegyszerrel történő kezelésére összpontosítottak, hogy szinte kipusztították a növények eredeti fajtáit, és itt nem a külső alakra, hanem annak teljes benső tartalmára gondolok. Ha az uborkáról és paradicsomról beszélünk, akkor e példán mindenki meggyőződhet az alábbiakról.

Látogassanak el egy közepes, vagy inkább egy jobb szupermarketbe – az ilyenek a nagyobb városokban manapság már nem számítanak ritkaságnak. A polcokon nagyon szép import paradicsomot és uborkát fognak látni. Az áruk 30 rubelnél kezdődik kilójáért. Nagyságra mind egyforma, szép, a paradicsomot néha még zöld ágacskával is árulják, de se ízük se illatuk. Mutánsok! Illúzió, utánczat! Külsőleg azt mutatják, arra hasonlítanak, amilyenek lenniük kellene. A világ nagyobb része manapság ilyen mutánsokkal táplálkozik. Ez nem az én felfedezésem, sok-sok nyugati országban az embereket ilyen termékekkel látják el. Ezeket az országokat mi magasan fejlett országoknak tartjuk.

Például Németországban rendeletet hoztak, hogy a bolti címkéken fel kell tüntetni, hogy az adott zöldség bizonyos szintetikus adalékok hozzáadásával volt termesztve. Azok az emberek viszont, akik megengedhetik maguknak, nem vásárolják meg az ilyen zöldség megvásárlását. Nyugaton azok a termékek, melyeket tiszta, nem szennyezett környezetben, nem a megszabott mennyiségű műtrágya hozzáadásával termesztettek, jelentősen drágábbak. Csakhogy a Nyugaton létező farmerrendszer nem teszi lehetővé, hogy a farmerek teljes mértékben tiszta ökológiai termékeket hozzanak létre. A nyugati farmer arra kényszerül, hogy napszámosokat alkalmazzon, és mindenféle műszaki technikát, műtrágyát és vegyszereket, gyomirtó szereket használjon.

Arra törekszik, hogy nagy haszna legyen. Tegyük fel, hogy valaki a nyugati farmerek közül – ilyen már akad is, – tiszta biotermékeket akar termesztani, sőt, még azt is tekintetbe veszi, amit Anasztázia mondott. Ha emlékeznek, akkor Anasztázia azt mondta, hogy nem szabad minden gyomot kiirtani, mert ezeknek a termés érésekor saját meghatározott funkciójuk van. Tegyük fel azonban, hogy akad olyan farmer, akinek kedve támad ilyen termékeket termesztani saját családja és ismerősei számára. Az ilyen ember nehezen megoldható gond előtt áll – magokat kell vetnie. A szelekció elvégezte a magáét. Nyugaton nem maradt eredeti faj, de még Oroszországban is nagyon kevés. Azután történt mindez, hogy döntöttek az importból származó magállomány eladásáról. Ha saját telkünkéről használunk magokat, a zöldségkultúra fokozatosan igyekezni fog visszaállítani eredeti tulajdonságait, felvenni a földből mindazt, ami nélkülözhetetlen az ember számára, de a teljes megújuláshoz évtizedek szükségeltetnek. Oroszországban – lehet éppen a nyomornak és a rengeteg kis mellékgazdaságnak köszönhetően – sokan saját maguk által megtermelt magokat használnak, és ebben rejlik az előnyük, ami hamarosan anyagi szinten a százszorosára növekszik majd.

Magokról beszélünk. Arról, hogy a mezőgazdasági termékeket feltétlenül tiszta környezetben kell termesztani, arról, hogy az ember ne használjon műtrágyákat – mindez helyes. Erről a világ különböző országaiban is beszélnek, de sajnos csak beszélnek, mert mindenekelőtt a magasan fejlett országokban még mindig nincs elegendő mennyiségű ízletes és egészséges mezőgazdasági termék. De ez még nem minden! Itt van még a feldolgozás! A konzerválás!

Technokrata világunk minden igyekezete ellenére a technikailag magas felszereltséggel rendelkező kombinátok nem tudnak előállítani olyan finom befőttet – legyen az paradicsom, uborka vagy káposzta – amely ízbeli minőségével túlszárnyalná azokat, amelyeket sok oroszországi nagymama készít. Hol ennek a titka? A sok-sok okos információ mellett, nagyon

kevesen tudják, hogy attól a pillanattól, hogy az ember leszedi a növényt, – legyen az paradicsom vagy uborka – konzerválása pillanatáig nem telhet el több, mint tizenöt perc. Minél rövidebb ez az idő, annál jobb. Ha így történik, megőrződik csodás aromája, éterei, aurája. Ugyanez vonatkozik a fűszerekre is, például a kaporra.

Hatalmas jelentőséggel bír a víz. Ugyan mi jót kaphatunk, ha klórozott, holt vizet használunk? Főzzük, gőzzel sterilizáljuk. Vannak emberek, akik forrásvízbe egyebek mellett áfonyát raknak, és... Szeretnék kipróbálni? Tessék, vegyenek forrásvizet, rakjanak bele egy harmadrész áfonyát és az ilyen vizet örömmel és meglepéssel fogják inni még egy fél év múlva is.

Minőségükkel meglepően kitűnnek a sok orosz „művész” által házilag télre elrakott zöldségek és gyümölcsök. Ha összehasonlítja a kettőt, mindenki maga meggyőződhet arról, hogy ízbeli minőségükkel túlszárnyalják még a legtekintélyesebb cégek termékeit is. Most azonban képzeljük csak el: a saját birtokán élő család ezer üveg paradicsomot és uborkát tesz el télire. Első osztályú, más hasonló terméket több paraméter tekintetében messze túlszárnyaló terméke született. Olyan terméke, melynek ízbeli tulajdonságait és ökológiai tisztaságát tekintve nincs párja a világon. Olyan terméket, melyet világszerte rengeteg országban sok-sok ember szeretne az asztalára helyezni, az amerikai milliost is beleértve, de a ciprusi fürdőkhöz pihenő turisták is. Az üvegek címkéin fel lesz tüntetve: „Ivanov birtokáról”, „Petrov birtokáról”, Szidorov birtokáról”.

Természetesen csak ezer liter üveg befőtt eladásával egy vállalkozónak nem érdemes foglalkoznia, de ha egy településen belül 300 gazdaság van, akkor itt már 300 ezer üveggel készül befőtt, és ez már érdekes üzletnek bizonyul még egy nagy cég számára is. Feltételezem, hogy egy ilyen üveg ára ugyanolyan lesz, mint a szupermarketekben, kb. egy dollár, de amikor majd megkóstolják – lehet, hogy az ára a tízszeresére is felemelkedik.

A paradicsomot és az uborkát csak példaként említettem.

Rajtuk kívül van még sok más egyéb, amit a településen lehet előállítani, például: bor, gyümölcslikőrök, növényinktúrák – ribizliből, málnából, szederből, édes berkenyéből. Az ital „bukéját” mindenki saját maga fogja összeállítani egyre nagyobb tökéletességet elérve. Semmilyen szuper drága elit borkülönlegességeket nem lehet velük összehasonlítani. A világon sehol máshol nincsenek olyan borhoz való nyersanyagok, mint amelyeket Oroszországban lehet kapni. Sőt, ősi receptek szerint – gyógynövények hozzáadásával – gyógyhatású vitamindús borokat is lehet készíteni.

Anasztázia azt mondja, hogy hamarosan eljő az az idő, amikor a világon a legdivatosabb a kézi hímzésű orosz koszarotka lesz. Ilyen irányban is lehet gondolkodni. Télen pedig fából faragásokat lehet készíteni. Van egy népi bölcs mondás: „Ha boldog akarsz lenni, válj boldoggá!” De ezt így is lehetne mondani: „Ha gazdag akarsz lenni, válj gazdaggá!” A legfontosabb az, hogy az ember ne szegénységre programozza be magát, hanem feltétlenül a gazdagságra hangolódjon rá. Bátran és sokkal racionálisabban gondoljon arra, hogyan lehet gazdaggá válnia, nem szabad magunkra kényszerítenünk azt az elképzelést, hogy ilyenné nem válhatunk...

Kérdés: Anastázia azt állítja, hogy a fiatal házaspárok számára jelentősen könnyebb olyan birtokon védelmezni és megőrizni a szeretetet, amelyet Ön leírt, mintsem egy egyszerű panellakásban. Mondja el kérem, hogy Ön beszélgetett-e erről pszichológusokkal, tudósokkal, akik a család problémáival foglalkoznak, és ha igen, akkor ők mit mondanak erről a témáról, hogyan tud ez megvalósulni?

Válasz: A tudósokkal erről nem beszéltem. Az, hogy minek köszönhetően marad meg a szeretet, engem nem is nagyon érdekel. Az a fontos, hogy megmaradjon. Arról azonban, hogy ez megvalósul, talán Önök maguk is meggyőződhetnek, ha megkérdezik saját magukat. Csak gondolkodjanak el arról, hogy hol szeretné látni saját fiát vagy lányát élni: panellakás-

ban, amely olyan, mint egy kőből készült lyuk, vagy házban, amelyet gyönyörű kert vesz körül?

Gondolkodjanak el azon, mivel akarja táplálni lányát, fiát vagy unokáit: tartósított konzervtermékekkel vagy friss, tiszta biotermékekkel? És ezen túl egészségesnek szeretné-e látni gyermekeit vagy úgy, hogy a gyógyszertáraknak legyen belőlük haszna? Tegye fel a kérdést egy fiatal nőnek: Ha egyformán szeretne két férfit, és választania kellene a kettő között, kit választana? Az egyik panellakásban óhajtja berendezni saját jövőendő családi fészket, a másik pedig gyönyörű kerttel övezett házban? Gondolom, hogy a hölgyek zöme a másodikikat választaná.

Megjegyzés: Bármelyik ország megújítása csak akkor valósulhat meg, ha az ország a szellemi értékeket helyezi előtérbe. Ezt a kormány néhány tagja, de az elnök is megértette és a szellemiségről kezdtek beszélni. Az olvasók hatalmas többsége Anasztáziát magas szellemi szinten élő személyiségnek tartja, aki Isten, a Teremtő törvényei szerint él. Anasztázia a szellemi értékekről beszél, de Ön közönséges szintekre invitálja az embereket, arra buzdítja őket, hogy üzlettel, vállalkozásokkal foglalkozzanak saját telkükön. Ezzel eltéríti az embereket a szellemiségtől.

Válasz: Én azt gondolom, hogy az emberiséget soha senki sem tudja eltéríteni az igazság értékeitől. Jó, hogy a mai vezetők a szellemiségről beszélnek. Anasztázia kijelentéseit a kezdetben nem mindig értem, de végül mégis mindig valósággá, konkrétummá változnak. A konkrét, kézzel fogható dolgok számomra mindig érthetőbbek, mint a filozófiai elmélkedések, ezért beszélek én mindig konkrét dolgokról, mert úgy érzem, hogy ezek szellemi síkon is fontosak. Valóban igaz, hogy Istennek és a szellemiségnek nem kevés értelmezése létezik szerte a világon.

Az Anasztáziával folytatott beszélgetésem után, a megtörténtek megértése és tudatosítása után ez bennem is megszületett. Számomra Isten személyiség. Jóságos, bölcs, az életet igénylő személyiség. Egy olyan személyiség, aki az emberek, az

ő gyermekei boldog létezését igyekszik elősegíteni, de ugyanakkor minden egyes ember létezését is külön-külön. Isten az Atya, aki minden egyes embert külön-külön szeret és aggódik érte. Aki minden egyes embernek megadta a választás teljes szabadságát. Isten a legbölcsebb személyiség, aki minden egyes pillanatban készen áll arra, hogy minden gyermekével csakis a legjobbat tegye. Ezért kél fel az Ő Napja minden áldott reggelen, ezért nő a fű, virítanak a virágok. Ezért nőnek a fák, úsznak az égen felhők és csörgedezik a víz, s áll készen minden egyes pillanatban arra, hogy oltsa bármelyik ember szomját.

Én ezért nem hiszem, de nem is vihet rá semmi sem, hogy elhiggyem, hogy maga a bölcs Atya a szellemiség magas szintjére való eljutásnak tekintené azt, ha az emberek szakadatlanul csak beszélnek róla anélkül, hogy cselekedetekkel járnának kedvébe.

Attól a pillanattól fogva, hogy eltűnt a vasfüggöny, eláraszották hazánkat a különböző vallású prédikátorok, de ilyenek szépszámmal felbukkantak idehaza is.

Mindegyikük azt igyekszik nekünk megmagyarázni, hogy mit is akar tőlünk a mi Istenünk, Atyánk. Vannak, akik azt mondják, hogy ezért bizonyos módon kell táplálkoznunk, mások azt tanítják, milyen szavakat használjunk, amikor Istenhez fordulunk, megint mások, például a krisnahívók, azt állítják, hogy ugrálni kell és reggeltől estig mantrákat énekelni. De szerintem ez az egész egyszerűen agyrém. Meg vagyok róla győződve, hogy az ilyen bohóckodásnál, ugrabugrálásoknál és örökös mormogásnál Isten számára nagyobb fájdalmat ki sem lehetne találni. Bármelyik szerető szülő azon van, hogy fia vagy leánya folytassa az atyai művet, vele együtt vegyen részt a teremtés-alkotás folyamatában. Isten konkrét alkotásai, teremtményei itt vannak körülöttünk. Vajon lehet-e még nagyobb megnyilvánulása az Isten iránti szeretetünknek, mint a irányukban kialakított figyelmes és érzékeny kapcsolatunk, mint az ember saját életének, saját létének és a gyermekei létének az elrendezése éppen ezen Isteni teremtményeknek segítségével?

Sem az ország egésze, de egyikünk sem lett boldogabb a mindenféle bohóckodásoktól és meditációktól. Azért nem lettünk boldogabbak, mert éppen ezek vezetnek el bennünket az Igazságtól, Istentől. Szándékosan, folyamatosan helyezik elénk a bohóckodás egyre újabb változatait, mint Igazságot. Tanok jönnek és mennek. Némelyek évszázadokig léteznek, de később már csak nevetséget váltanak ki, mások csak néhány évig maradnak fel, és úgy tűnnek el örökre, mint a kámfor. Nem marad más utánuk csak a szemét, a piszok, rosszabb esetben az összetört emberi sorsok.

Arra a kérdésre, hogy miért kényszerülünk Istenről mindenféle ígehirdetők szájából folyton az egymástól eltérő fellengzős beszédeket hallgatnunk, hogy miért nem Isten maga mondja nekünk saját szavait, Anasztázia így válaszolt: „Szavait? A földi népeknek olyan sok annyira eltérő értelemmel bíró szava van. Oly sok egymásra nem hasonlító nyelveik, tájszólásaik, az Isteni kinyilatkoztatásnak azonban csupán egyetlen. Ez a nyelv a levelek suttogásából, a madarak énekéből, a tenger hullámainak a hangjából szövődik. Az Isteni nyelvnek van illata, színe. Isten e nyelven mindenki kérésére imába szótt választ ad.”

Isten minden egyes pillanatban beszél velünk, de vajon nem éppen szellemi tunyaságunk, fásultságunk miatt nem akarjuk Őt meghallani? Hiszen elég, ha mantrázok, ugrabugrálok egy darabig, hull az égi manna, Isten majd boldoggá tesz, ez az ő dolga, kiválasztottja leszek mindenki más fölött. Kész az egész egy-kettőre! De itt?! Ó, hát itt az embernek évekig kell saját Paradicsomát rendezgetnie, várnia, csak várnia, amíg megnőnek a fák, amíg majd valamikor termést is hoznak, amíg kivirítanak a virágok... De ha nem ezt tesszük, akkor mi Istent nem csak egyszerűen elvetjük, hanem megvetjük. Szószátyárkodásunkkal és bohóckodásunkkal becsmételjük.

Nem fontos Anasztáziára hallgatni, még kevésbé rám. De lépjenek csak be egy tavaszi erdőbe vagy kertbe, elcsendesedve, hallgassanak bele saját szívükbe. Minden bizonnyal sokan meghallják az Atya hangját. Az Anasztázia szavaival megfogal-

mazott kérdésre: „Mit tehet Ő, az Isten, amikor majd a Földön mindennek fölött eluralkodik a rombolás energiája, amikor az emberek az Ő nevével az ajkukon egymást fogják leigázni? – Az Atya így válaszolt: „Az új, ébredező nap hajnalpírja leszek az égen. A Nap sugara, amely simogat, cirógat kivétel nélkül minden teremtményt a Földön. Ez segít majd a Leányaimnak, a Fiaimnak megérteni, hogy mindegyikük saját maga, saját lelkével tud az én lelkemmel beszélni.” Isten hitt és hisz bennünk. Ezt így erősíti meg: „A zsákutcába, a sehová sem vezető okok sokrétúsége a fő akadály – ez lesz a gátja mindennek, ami hazugságot hordoz. Fiaimban és Leányaimban él az Igazság tudatosítása felé vezető törekvés. A hazugságnak mindig határai vannak, de az Igazság határtalan. S Fiaim és Leányaim tudatosságra ébredt lelkében csak az Igazság lesz majd egyedül.”

Ne legyen hát senki se rest saját lelkében fellelni annak a tudatosítását, hogy ő Isten fia, és nem rab vagy félkegyelmű, dobszóra ugrabugráló biorobot.

Meddig lehet még az Atyától kérni, könyörögni hozzá: adj, segíts, szabadíts meg? Nem érkezett már el végre az idő arra, hogy mi magunk tegyünk valamit, ami neki tetszik? És vajon mi lehetne neki tetsző? Mi okozhat neki örömet? Amikor Anasztázia hasonló kérdésre válaszolt, egy egyszerű próbát ajánlott. Ennek segítségével rengeteg sok-sok szellemi alapeszmét és irányzatot le lehet tesztelni: „Amikor lelked olyan állítás fölött tépelődik, amelyet valaki az Atya nevében mondott, figyeld meg, hogyan él az, aki az ígét hirdeti, majd képzelj el, mi lesz a világgal, ha mindenki úgy fog élni, mint ez az ember.” Ezzel az egyszerű teszttel oly sok mindent le lehet ellenőrizni. Megpróbáltam elképzelni, mi lesz az emberiséggel, ha a Földön az emberek mindegyike reggeltől estig mantrákat kezd énekelni, ahogy azt most a krisnások teszik és láttam világvégét. Most pedig képzeljék el, hogy minden ember a Földön saját kertjét ápolgatja! Így természetesen, az egész Föld egyetlen virágokban pompázó Édenkertté fog változni.

Én vállalkozó vagyok, igaz, csak egy volt vállalkozó, de azért vállalkozó s természetesen ezért áll közel hozzám a konkrét tettek világa. Lehet, hogy éppen ezért érzem azt, hogy azt embert lehet „szellemi” embernek nevezni, aki olyan tettekre képes vállalkozni, amelyek megfelelnek a Földnek, családjának, szüleinek, s éppen ennek okán tetszőek Istennek is. Ha az az ember, aki magát „szellemi” embernek nevezi, nem tudja sem magát, sem szeretett feleségét, családját és gyermekeit boldoggá tenni, akkor az ilyen ember csak színleli a „szellemiséget”.

Kérdés: Anasztázia beszélt a gyermekek minőségében új neveléséről, az új iskoláról. Ez az új iskola csak az általa felvázolt település keretein belül lehetséges, vagy a mai nagyvárosokban is? Mit mond erről Scsetyinyin? Bár Ön még az első könyvében megjelentette Anasztázia azon véleményét, hogy a legfontosabb a gyermekek nevelése és Anasztázia mindig is próbálkozott a nevelésről beszélni, Ön ezt a kérdést mégis mindig félretette, és könyveiben szinte egyáltalán nem is kerül terítékre. Miért?

Válasz: Mihail Petrovics Scsetyinyin az erdőben hozta létre bentlakásos iskoláját. Mihelyt létrejön az első település, amely családi birtokokból áll, meg kell kérni Mihail Petrovicsot, hogy dolgozzon ki egy speciális programot a jövő iskolái számára. Én magam fogom őt arra kérni, hogy ha a településen nem is ő személyesen tanítana, akkor irányítsa a legjobb tanítványait ide, válassza ki e célra a jelenleg dolgozó tanítók közül a legjobbakat.

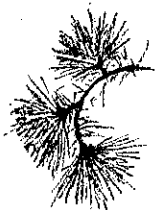
Hasonló iskola létesítését a mai városokban lehetetlennek tartom. Idézzük fel mi most itt magunk, Anasztázia nélkül is, iskolás éveinket. Az iskolában mást mondanak, mint az utcán, de a családban ismét másat. Amíg az ember azon töpreng és tudatosítja, hogy hol az igazság, amíg az ember arra törekszik, hogy a világot annak teljességében fogja fel és megértse azt, észre sem veszi, és máris ráment a fél élete. Azt gondolom, hogy még mielőtt gyermekeinket kezdenénk nevelni, nekünk magunknak fontos megtanulnunk normálisan élni. Majd amikor az emberi létezéshez méltó körülményeket hoztunk létre, a

gyermekéről az iskolával együtt kell törődnünk, egységesen, harmóniában cselekedve, egymást kiegészítve.

Anasztázia valóban gyakran beszél a gyermeknevelésről, de az, amit mond, nem hasonlít semmilyen napokra, órákára és percekre bontott rendszerre. Gyakran előfordul, hogy számomra nem nagyon érthető. Például, azt mondja, hogy a gyermeknevelést az embernek önmagánál kell kezdenie azzal, hogy megalapozza saját boldog létezését, maga próbálja megérinteni Isten gondolatait. A nevelés egyik fő eleme éppen a gyönyörű Családi Birtok.

AZ ÉLET FILOZÓFIÁJA

Mindössze háromszor voltam nála látogatóban. A Podmoszkovszkaja nevű gyönyörű, előkelő kiskertés övezetben lakik. Két fia, akik a gazdasági struktúrákban elég magas posztot töltenek be, egy hatalmas kétemeletes villát építettek idős édesapjuknak, házvezetőnőt is fogadtak, aki a villával s apjukkal törődik. Apjukhoz látogatóba azonban a legjobb esetben csak annak születésnapjára toppannak be.

Az édesapát Nyikolaj Fjodorovicsnak hívják, és már betöltötte a nyolcvanadikat is. Lábai fájósak, ezért majdnem az egész napot a kényelmes import tolészékben tölti. A legjobb európai stílusban épített és berendezett hatalmas villa első emeletének a felét a könyvtára tölti be, ahol hatalmas mennyiségű sok-sok nyelven íródott könyv van. A drága kiadású könyvek általában filozófiai témákkal foglalkoznak. Nyikolaj Fjodorovics egészen nyugdíjaztatásáig egy előkelő moszkvai egyetemen filozófiát tanított. Magas tudományos rangjai vannak. Amikor megöregedett, kiköltözött a villájába és azóta jóformán teljes idejét a könyvtárban tölti, ahol olvasgat és elmélkedik.

Házvezetőnője, Galina unszolására ismerkedtem meg vele, aki eljött az egyik olvasókonferenciára. Most szívből hálás vagyok neki ezért az ismeretségért.

Nyikolaj Fjodorovics elolvasta az Anasztáziáról szóló könyveket, és élvezetes beszélgetéseket folytattam vele: Annak ellenére, hogy tudósi címei vannak, ez az idős ember egyszerű, nyugdíjas nyelvezeten volt képes megvilágítani azt, ami Anasz-

tázia kijelentéseiben számomra érthetetlen volt, esetleg azok új oldalaira rámutatni.

A harmadik könyv, „A Szeretet Tere” megjelenése után, az „Anasztázia” Vlagyimiri Alapítvány titkársága néhány levelet adott nekem át, amelyekben különböző vallási felekezetek vezetői nagyon agresszív módon nyilatkoztak Anasztáziáról. Butának és semmirekellőnek nevezték, sőt egyikük még egy hosszú levelet is írt teletűzdelve keresetlen szavakkal.

Nem tudtam megérteni, hogy hirtelen miért keltett Anasztázia némely vallási felekezet vezetőiben kimondottan agressziót, ezért el is küldtem néhány ilyen levelet Nyikolaj Fjodorovicsnak, hogy mondja el róluk a véleményét. Két hónap múlva, a szállodában felkeresett engem házvezetőnője, Galina, aki zaklatottan könyörgött, szinte követelte, hogy késedelem nélkül utazzam el Nyikolaj Fjodorovicshoz, beszéljek vele, mert aggódik az egészségéért. Nem tudtam Galina unszolásának ellenállni.

Nyikolaj Fjodorovics házvezetőnője jóra való, derék, tagbaszakadt, ám nem kövér, negyven-negyvenöt körüli orosz asszony. Egész életét traktoristaként, sofőrként, állatgondozóként élte le valamilyen ukrán faluban. Jókat tud főzni, ismeri a gyógynövényeket és nagyon pedáns. Amikor zaklatott, érezhető ukrán akcentussal beszél.

Nem tudni, miként találtak rá Nyikolaj Fjodorovics fiai és fogadták fel gondozónőnek apjukhoz, de furcsa volt látni, hogyan beszél a filozófia idős doktora az iskolázatlan falusi asszonnyal. Galina a villa egyik szobájában lakott. Nem is lett volna semmi gond, ha csak a gazdasággal törődött volna, ami kiválóan ment neki, de minduntalan úgy érezte, hogy hallgatóznia kell, hogy miről is beszélgetünk mi ketten Nyikolaj Fjodorovicssal. Feltétlenül a közvetlen közelünkben kellett mindig valamit végeznie, szüntelen port törölgetett, ráadásul a hallotakat, mintha csak úgy mellékesen magában, még hangosan kommentálta is.

Galina ezúttal Niva terepjárón jött, amelyet Nyikolaj Fjodorovics fiai vettek neki, hogy el tudjon ugrani a városba bevásá-

rolni, gyógynövényeket szedni az erdőbe, de kiváltani az édesapjuk számára kiírt vényeket is a városi gyógyszerárba, ha kell. Félretettem hát dolgaimat és látogatóba indultam vele. Amikor Moszkván haladtunk át, Galina hallgatott, mert a kocsis vezetése közben — egész idő alatt egészen addig, amíg a körgyűrűre ki nem jutottunk — olyannyira feszülten figyelt, hogy még a veríték is gyöngyözött a homlokán. A már ismert szakaszhoz érve Galina így szólt: „Na, vigre kin vagyunk!” Ezután már oldottabban vezetett és hirtelen aggodalmairól kezdett mesélni, keverve az ukránt az oroszsal.

— Olyan nyugodt vót ez az ember. Csak üdögét magának a tolószékiben egész napokat, óvasgatta a könyveket, gondózkodott. Pohánka- vagy zabkását viszek neki reggelente, jóllakatom, hogy a piacra tudjak menni, vagy az erdőbe, hogy gyógynövényeket szedjek neki. Nyugodt szívvel mehettem, ugye, mert tudtam, hogy ott fog üdögélni a tolószékiben, töprengeni, vagy könyveket fog óvasni. Most sajnos minden megváltozott. Ehóztam neki a leveleket, amelyeket küdtől. Ekezdte őket óvasni. Csak kít szűk nap telt el azután, hogy éovasta a leveleket, amikor így szólt hozzám: „Vegyen magához pénzét, Galina Nyikoforovna, menjen is vegyen Anasztáziárú szoló könyveket, aztán menjen el a piacra, de ha már ott van, akkó ne siessen haza. Jákáljon egy picit a piacon és figyelje meg az embereket. Ha szomorú vagy fájdalmas arcú embert lát, ajándíkozzon neki egy könyvet.” Hát én biz’ így is tettem egyszer-kítszer, de csak nem tudott megnyugóni. „Ne siessen haza az ebíd miatt, Galina Nyikiforovna! — mondta. — Ellátom én magam, ha megíhezem”. De én azt ebídre mígis mindig haza tudtam írni.

Ekkó egyik nap, ahogy visszatírtam a piacrú, bemegyek a könyvtárba, hogy üdítót vigyek neki...Nízem, hát látom, hogy tolószéki üres, ő meg arccal lefelé a földön fekszik. Rohanok a telefonhoz, fogom a kagylót, hogy rögvest az orvost híjjam, ahogy a fiai rám parancsótak. Adtak is nekem ilyen helyzetekre egy speciális telefonszámot. Kitáracsáztam és belekiabátam a kagylóba: „Segítsig, segítsig, jójjenek gyorsan!” Ő

meg felemeli a fejít a szőnyegrú is azt mondja: „Mondja le a mentót, Galina Nyikiforovna! Minden rendben van, semmi bajom, csak tornászom, most fekvótámaszokat vígzek a padlón.” Hozzáügrötám, felemeltem a földrú, tolószékibe ütöttem. Ugyan hogy tudna feláni egyedú, amikor fájósak a lábai? „Mifíle torna az, — mondom neki, — amikor mozdulatlanul fekszik a földön?” Erre ő meg asztonta: „Hiszen már befejeztem a gyakorlatokat, egyszerúen csak pihentem. Fölösleges aggódnia, semmi bajom!

Másnap, szintúgy, lemászott az ágybú a földre, hogy gyakorlatozzon. Akkó vettem neki súlyozókat, jaj, nem súlyozókat, no, hogy is híjjákot, na, ixpandert. Van fogantyúja és rugója — olyat, amire egy rugót akaszt az ember, hogy könnyebben lehessen húzogatni, vagy esetleg nígyet, ha már erősebb az ember. Ixpandert vettem hát neki, de ő egyre csak mászik le az ágyról, íppen úgy, mint egy akaratos gyerek, hisz’ a szíve se fiatal má. Na, íppen azír, mert nem fiatal, nem lehet csak így ripsz-ropsz gyorsan, egyszerre nehíz dógokkal főglalkózni, csak lassan, fokozatosan. Ő meg, mint a buta gyerek. Má majdnem öt íve dógozom nála, de ilyen még sosem fordút elő. Ín magam se tudom mi megy vígbe az ín galambocskám lelkiben. Beszílly vele, mondd meg neki, hogy csak lassacskán vígezze a gyakorlatait, ha már olyan kedvi van hozzá. Mondd meg neki, hogy csak mírtíkkal, kevesenkínt...

Amikor beléptem Nyikolaj Fjodorovics tágas dolgozószobájába, a kandallóban égett a tűz. A filozófiai tudományok idős doktora nem a tolószékében ült, mint általában, hanem egy hatalmas íróasztal mögött és írt, vagy inkább rajzolt valamit. Még külső kinézete is a vele végbement változásokról árulkodott. Még felöltözve sem úgy volt, mint máskor, háziköpenyben, hanem ingben és nyakkendőben. Energikusabban köszöntött, mint általában, gyorsan helyel kínált és az udvariaskodó „hogy megy a sora” típusú köznapi frázisok helyett egyenesen a lényegre tért. Nyikolaj Fjodorovics ezúttal temperamentumosan beszélt:

– Tisztában van Ön, Vlagyimir azzal, milyen szép idők köszöntenek a Földre? Az ember egy ilyen Földön nem meghalni, hanem élni kívánczik. Elolvastam az Anasztáziának címzett szitkozódásokat tartalmazó leveleket. Hálásan köszönöm, hogy elküldte őket nekem. Hála ezeknek, sok mindent megértettem. Anasztáziát nevezték már rajgai remetenőnek, varázslónak, boszorkánynak, de ő közben egy Hősóriás. Igen, igen, csak képzelje el, Anasztázia a Fényes Erők nagy hatalmú harcosa. Az ő jelentőségének és nagyságának a megértése és tudatosítása az utódok feladata lesz. A ránk hagyott mondákban, népmesékben és legendákban megörökített emberi tudatosság, szellem és érzések még el sem tudták képzelni az ilyen hősök nagyságát. Csak ne csodálkozzon, kérem, Vlagyimir! Ne berzenkedjen, ahogy Anasztáziával kapcsolatban általában szokott! Anasztázia ember is, nő is. Mindenki számára abszolút természetes emberi vonásokkal, minden női gyengeségekkel és méltóságteljeséggel, anyai rendeltetéssel. De ugyanakkor a szó szoros értelmében vett „Nagy Hős” is. Most megpróbálom ezt világosabban megmagyarázni. Az egész lényeg a filozófiai koncepcióban rejlik. Látja, Vlagyimir, dolgozószobám szekrényében rengeteg könyv van. Különböző korok, a világ különböző tájain élt gondolkodóinak filozófiai munkái vannak itt.

Nyikolaj Fjodorovics kezével a könyvespolcokra mutatott, ahogy sorra vette őket:

– Ezek antik retorikák, amelyek a kozmosz élő, lélekkel bíró testéről beszélnek. Mellettük az, amit Szókratészről írtak, hiszen ő maga soha semmit sem írt le. Ott jobbra – Lucretius, Plutarchos, Marcus Aurelius. Egy picit lejjebb, Nizami Ganjavi öt poémája. Amott, ott tovább – Arani, Descartes, Franklin, Kant, Laplace, Hegel, Stendhal. Mindegyikük a dolgok lényegét próbálta megismerni, megérinteni a Világegyetem törvényeit. Róluk mondta Durant: „A filozófia története voltaképpen a nagy gondolkodóknak a szociális dezintegráció elhárítására irányuló igyekezete természetes, morális szankciók felállításával, amelyek arra hivatottak, hogy azokat a földöntúli, ter-

mészetfölötti szankciókat helyettesítsék, amelyeket ők maguk romboltak le.”

A nagy gondolkodók mindegyike a maga módján próbálta megközelíteni az abszolútum fogalmát. Az ő filozófiai koncepcióikból vallásokhoz hasonlító filozófiai áramlatok születtek és haltak el. Végeredményben – visszaszorítva az ellenállás félszeg próbálkozásait – jelenkori életünkben meghatározó koncepcióként jelent meg, a valamiféle Magasabb Szellem alá való rendeltetés. Nem az a fontos, hogy ez hol található: a világegyetem határtalan térségeiben, vagy lokalizálva minden önálló emberi lélek önvalójában. Itt más a fontos, az alárendeltség, a behódolás koncepciójának minden más fölötti győzelme. Ezt követik a rész-állapotok – az alárendeltség a tanítónak, vezetőnek, a rítusoknak. A polcokon vannak Nostradamus jóvendőlései is. Ezek mind együtt azt a filozófiai koncepciót alkotják, hogy az ember mulandó, az ember gyarló és hitvány, jelentéktelen, és nagyon sok mindent kell megtanulnia. S ez a koncepció az, pontosan ez, amely tönkre teszi és megsemmisíti az emberi lelket. E koncepció követője nem lehet boldog. Egyetlen ember sem lehet a Földön boldog, ha az emberi tudatban ilyen koncepció uralkodik.

Uralja a filozófust és az embert, aki soha semmilyen filozófiai művet sem vett kezébe. Uralkodik az éppen most született gyermek fölött, az aggastyán fölött. Sőt, uralkodik még az anya méhében megfogant gyermek fölött is. E koncepciónak manapság rengeteg a követője. Követői voltak a különböző korokban is és még ma is azt sugallják az emberi társadalomnak, hogy az ember lényege mulandó és jelentéktelen. Na, de ennek vége! Új idők jönnek. Mint a Fény robbanása, olyanok voltak számomra az Istentől érkező szavak, amelyeket Anasztázia adott át. Ön lejegyezte azokat, Vlagyimir, emlékszem rájuk. Amikor Ádám megkérdezte Istent:

„Hol van a Világmindenség vége? Mit tegyek majd, ha eljutok a végére? Amikor mindent magammal töltök be, minden elgondolat megteremttem?”

És Isten így válaszolt Fiának, s így válaszolt nekünk mindnyájunknak:

„Fiam, a Világmindenség maga a Gondolat. A Gondolatból született meg a Vágy, mely részben látható anyag. Amikor az egésznek a végére érsz, a te Gondolatod új kezdetet és folytatást nyit meg előtted. A semmiből keletkezik új, gyönyörű születésed, mely igyekezetedet, lelkedet és Vágyadat önmagával tükrözi vissza. Fiam, határtalan vagy, örök vagy, benned vannak alkotói-teremtői vágyaid.”

Tökéletes, mindent megvilágító, filozófiailag mindent átfogó, pontos és lakonikus válasz. Fölötte áll az összes eddig keletkezett filozófiai definíciónak. Látja, Vlagyimir, mennyi rengeteg könyv van könyvtáram polcain, de nincs benne az „A Könyv”, és pedig az, amely összehasonlíthatatlanul fontosabb volna, mint az összes bármikor és bárhol kinyomtatott filozófiai művek együttevét. Ezt a könyvet sokan látták, de nem mindenkinek adatott meg, hogy olvassák. A nyelvet, amelyen e könyv íródott, nem lehet megtanulni, csak érezni.

– Miféle nyelv ez?

– Ez Isten nyelve, Vlagyimir. Felidézem, mit mondott róla Anasztázia: A földi népeknek olyan sok, annyira eltérő értelemmel bíró szava van. Oly sok egymásra nem hasonlító nyelveik, tájszólásaik, az Isteni kinyilatkoztatásnak azonban csupán egyetlen. Ez a nyelv a levelek suttogásából, a madarak énekéből, a tenger hullámainak a hangjából szövődik. Az Isteni nyelvnek van illata, színe. Isten e nyelven mindenki kérésére imába szótt választ ad.” Anasztázia érzi és érti ezt a nyelvet, de mi?... Hogyhogyan nem tudtunk az évszázadok múlásában figyelni rá? Logika! A vaslogika mondja azt, hogy ha Isten megteremtette a Földet, a bennünket körülvevő természetet, akkor a növények, a fák, a felhők, a víz és a csillagok nem lehetnek más, mint az Ő anyaggá testesített gondolatai.

De mi nemcsak, hogy egyszerűen rájuk sem figyelünk, hanem eltapossuk, összezúzzuk, kiforgatjuk őket, miközben a hitről beszélünk. Milyen hitről? Voltaképpen ki előtt hajlongunk? „A

földi kormányzókra, bármilyen templomot is építettek, az utódok csak úgy fognak emlékezni, hogy koszt, romokat hagytak hátra maguk után. Mindennek a kritériuma, mércéje a VÍZ lesz, de a víz minden nap egyre piszkosabbá válik” – mondta Anasztázia. Ilyet csak egy filozófus-óriás mondhat, és erről mindegyikünknek el kell gondolkodnunk. Csak gondoljon bele, Vlagyimir; bármilyen épület – még akkor is, ha kultikus – mulandó, éppen úgy, mint maga a vallás. A vallások feltűnnek és eltűnnek szentélyeikkel és filozófiáikkal. A víz létezik a világ megteremtése pillanatától fogva úgy, mint mi is. Mi is nagymértékben vízből állunk.

– Nyikolaj Fjodorovics, miért tartja Ön Anasztázia meghatározásait a leghelyesebbeknek?

– Azért, mert „A Könyvből” vannak, melyben minden benne van. Annak logikája pedig, Vlagyimir, a filozófia logikája. Van egy korábbi mondat, melyet Anasztázia Isten nevében mond, amelyben minden világegyetemi lény kérdésére: „Mire vágyasz oly hevesen?” Isten így válaszol: „Együttes teremtésre és a teremtés szemléléséből fakadó öröme mindenki számára.”

Rövid mondat! Csupán néhány szó! Néhány szóval van itt Isten igyekezete és óhaja kifejezve. Ezt a nagy filozófusok közül még soha senki nem tudta pontosabban és hitelesebben meghatározni. „A valóságot az embernek önmaga által kell meghatározni” – mondta Anasztázia. Nos, minden szülő, aki szereti gyermekét, maga határozza meg, hogy vajon nem éppen erre vágyakozik-e. Közülünk – Isten fiai és leányai közül – ki nem szeretne együtt alkotni saját gyermekeivel és ezen együttes-közös alkotásban gyönyörködni?

Roppant erő és bölcsesség rejlik Anasztázia filozófiai meghatározásaiban, definícióiban. Sorshordozók az emberiség számára! Hatékonyak. Éppen ezért a Sötétség jövőmondóinak egész hordái próbálkoznak szembeszállni velük. Még majd kinyilvánítják magukat és nem csak úgy, ahogy azt az Anasztázia ellen intézett szitkozódó levelekben már megtették, hanem különböző más módon. Rengeteg lelki szegény jövőmondó

fog maga köré híveket gyűjteni, még ha maroknyit is, és jövedölni fogja „az Igazságot” azoknak, akik lusták önállóan gondolkodni.

Anasztázia már megmondta róluk: „Ó, ti, akik az emberi lélek tanítóinak nevezitek magatokat, gyakoroljatok alázatot! Tudja meg most mindenki: a Teremtő mindenkinek, már a kezdet kezdetén mindent megadott, csak nem szabad az Ő hatalmas alkotásait a posztulátumok, az ember saját javát szolgáló kitalációk sötétségébe burkolni.” Éppen ők azok, akik rávetik magukat Anasztáziára. Azért mert Anasztázia felégeti koncepciójukat. Sajátjával hatálytalanítja a világvége koncepcióját. S ez a mi mai, jelen valóságunk. A leggyönyörűsebb történetek tanúi és résztvevői vagyunk... Mi az új évezred küszöbén egy új valóságba lépünk. Mi már e valóságban élünk.

– Álljon meg, kérem, Nyikolaj Fjodorovics! Nem értettem, amit a valóságról és a tettekről mondott. Tegyük fel, hogy valamelyik filozófus mondott valamit. Anasztázia is mondja a magáét, hol van itt a valóság és a tettek? Csak szavak. A filozófusok beszélnek, de az élet folyik tovább a maga medrében.

– Bármelyik emberi társadalom élete mindig is filozófiai koncepciók hatása alatt alakult a múltban és alakul ma is. A zsidó filozófia egy életmód, a keresztények filozófiája egy másik. Hitlernek is megvolt a maga filozófiája, de nekünk is a szovjethatalom idejében. A forradalom nem más, mint az egyik filozófiai rendszer felváltása egy másik filozófiai rendszer által. Ezek azonban mind specifikumok, melyeket a helyi feltételek szabnak meg. Viszont az, amit Anasztázia teremtett meg, sokkal globálisabb. Hatással van az emberi társadalom egészére és annak minden egyes tagjára, külön-külön. Anasztázia azt mondta: „Átviszem az emberiséget a Sötét Erők időszakán”... és ő ezt, Vlagyimir, megtette. Anasztázia egy hidat helyezett a szakadék fölé mindenki számára, és mindenki szabadon választhat: átmegy, vagy nem megy át rajta.

Én filozófus vagyok, Vlagyimir, én ezt most tisztán látom, és ráadásul érzem is. Az új évezred küszöbén ragyogó fényel lán-

golt fel Anasztázia filozófiai koncepciója. Mindegyikünk mindenkor saját filozófiai meggyőződésétől függően cselekszik így vagy úgy. Ha az ember filozófiai meggyőzései változnak, megváltoznak tettei is. Én például dolgozószobámban üldögéltem, különböző filozófiai műveket olvastam, sajnáltam az egész emberiséget, hogy kiút nélkül halad halála felé. Arra gondoltam, hogy hová fognak temetni, eljönnek-e a fiaim az unokáimmal a temetésemre, vagy talán az unokáim számára már túl nehéz lesz eljönniük a nagypajukhoz. Sajnáltam az egész emberiséget, és a halálomra gondoltam. Aztán, egyszerre csak eljött Anasztázia egy teljesen másféle filozófiai koncepcióval és tetteim megváltoztak.

– Például hogy változtak meg az Ön tettei?

– Hogyan?... Hát most... Most felállok, és cselekedni fogok, hála az új filozófiai koncepciónak.

Nyikolaj Fjodorovics az asztalra támaszkodva, hol a karosszékbe fogódzva, hol a szekrénybe, saját beteg lábain eljutott lassan a könyvszekrény egyik polcához. Nézegette a polcon felsorakoztatott könyvek gerincén feltüntetett címeket, majd kihúzott egy drága borítójú könyvet és a dolgozószoba különböző bútorzatába kapaszkodva elindult a kandalló felé. Amikor elért a kandallóhoz, a polcra leemelt könyvet a lángok közé dobta és megjegyezte:

– Nostradamus jóvendölései mindenféle kataklizmákról és a világ végéről. Emlékszik, Vlagyimir, Anasztázia szavaira? Emlékeznie kell rájuk! Én is megjegyeztem őket: „Te, Nostradamus, nem jövedöltél, hanem elméddel a Föld iszonyú kataklizmáinak adatait hoztad létre és az emberi gondolatot is bekapcsoltad e szörnyűség megvalósításába. E gondolatok ott lebegnek most a Föld fölött, és a kilátástalansággal ijesztgetik az embereket.” Ilyet csak egy filozófus- és gondolkodó-óriás mondhatott, aki értette, hogy a jóvendölés nem más, mint a jövő modellezése. Minél több ember hiszi el az általános véget, annál több ember gondolata kezdi azt modellezni – és így egyszer majd be is következik.

Lehet, hogy azért történik meg, mert az emberi gondolat anyagi és anyagit hoz létre. Egész szekták égetik fel magukat a világ különböző tájain. Felégetik, mert elhitték, hogy itt a vég, viszont élnek azok, akik hisznek a jövőben. Ám Anasztázia megsemmisítve a világvége gondolatát a kilátástalanság ellenére kijelenti: „De most nem fog tudni megvalósulni. Ütközzön ezúttal meg gondolatod az enyémmel! Én ember vagyok! Anasztázia vagyok. És erősebb vagyok nálad.” És még azt is mondja: „Mindennemű Rossz, ki a Földön vagy, állítsd le dolgaidat mind! Velem mérd össze erődöt!” Majd így folytatja: „Sugarammal egy pillanat alatt fölégetem a korok posztulátumait!” Egyedül szállt harcba a roppant seregekkel. Harcba szállt azokkal a milliókkal, akik az egész emberiség elpusztítását modellezik. Bennünket azonban nem akar bevonni a harcba. Csak azt akarja, hogy boldogok legyünk, ezért mondja Istenhez intézett imájában:

*Az elkövetkezendő idők mind örökkön örökké
A Te Vágyadban fognak élni!
Így lesz! Én így akarom! Én a Te leányod,
Atyám, ki mindenhol létezel.*

És Anasztázia eléri célját. Az ő filozófiája rendkívül erős. S az eljövendő korok az Isteni Vágyban fognak élni, gyönyörűséges édenkertekben. Anasztázia senki figyelmét sem irányítja magára. Az ő emlékére nem fognak emlékműveket építeni, és nem is fognak rá emlékezni, amikor majd mindenki számára világossá válik, hogy hol van az ember igaz önvalója. Az emberek az isteni állapottól örömittasan nem fognak többé rá gondolni. Mégis sok-sok kertben virágok fognak pompázni, s közöttük lesz egy szépséges virágszál, ez az „Anasztázia” nevet fogja viselni.

Én már öreg vagyok, de még így is, most szeretnék közkatonája lenni. Ön azt mondja, Vlagyimir, hogy a filozófia csak szavak. De ezeket a szavakat, amelyek valahol messze a tajgá-

ban hangzottak el, szívem lelkesedéssel fogadta, és íme itt a konkrét, anyagi cselekedet – a tűzben nem az emberiség ég, hanem az emberiség végéről alkotott jövendölések. Ezért háborodtak és sorakoztak fel védekező állásba a világvége hívei. Azok háborodtak fel, akik éppen a világvégére alapozták filozófiájukat, akik az úgymond elkerülhetetlen és visszafordíthatatlan világvégével zsarolták az embereket.

– De hát Anasztázia megjelenéséig senki sem lépett fel a világvége ellen?

– Voltak félszeg, ezért jelentéktelen kezdeményezések. Még figyelmet sem szenteltek nekik. Eddig még soha senki sem beszélt úgy, mint ő. Még senki szavait sem fogadták az emberi szívek ilyen készségesen, szívesen és örömmel. Soha még egyetlen filozófiai koncepció sem ragadta magával ennyire az embereket. De az övé – igen. Győzedelmeskedik az évezredek posztulátumok Sötétsége fölött.

Hogy ez miként sikerült neki, nem tudni. Ma még érthetetlen a számunkra. Szavaiban különleges ritmus van, roppant logika, s lehet, hogy még valami más is. Lehet, hogy... Igen! Kétségtelenül! Ez a frázisa: „...Az Alkotó valamilyen új energiát csillantott meg, amely más, új módon beszél arról, amit minden nap látunk...” A világegyetemben kétségtelenül egy új energia jelent meg, és ezt az energiát korunkban egyre több és több ember tudja befogadni. Tény az, hogy évtizedek, sőt évszázadok is szükségeltetnek arra, hogy egy filozófiai koncepció jelentős méretekben elterjedjen. Anasztázia pedig csak egy pár év alatt... Megrendítő! Ön, Vlagyimir, azt gondolta, hogy Anasztázia szavai, csak egyszerűen szavak. Az ő szavai azonban olyan erősek, hogy még e kezek is, – felemelte egyik kezét, ránézett és hozzáfűzte: – még az én öreg kezeim is az anyagban testesítik meg szavait. S lángokban ég a világvége. Az élet fog tovább folyni. Ezek a kezek képesek segíteni az élet folytatásában. Anasztázia közkatonájának a kezei.

Nyikolaj Fjodorovics a bútorba kapaszkodva az asztalhoz ment és felemelte a vizes kancsót. Egy kézzel a falba kapasz-

ková elindult az ablak felé, nehezen, lassan, de mégis eljutott az ablakhoz, amelyen egy gyönyörű cserép állt. A földből, amely a cserépben volt, egy egészen picike zöld hajtás nőtt.

– Ó, hát kibújt, végre valahára kikelt az én pici cédrus magocskám. Most pedig a kezem, anyagi valósággá változtatva Anasztázia szívemhez közelálló szavait, megöntözi, megitatja a növekvő magocskát.

Nyikolaj Fjodorovics az ablakpárkányra támaszkodott, két kézzel fogta meg a vízzel teli kancsó hasát és így szólt: „Nem lesz hideg a vizecske, mit szólsz?” Elgondolkodott, szájába vette a vizet, szájában felmelengette, majd lassan a pici zöld hajtás mellé engedte ki. Galina beszélgetésünk alatt a dolgozószobában volt. Mindig kitalált valami fontos teendőt, hogy velünk maradjon. Hol teával kedveskedett, hol a port kezdte törölgetni, s közben egész idő alatt csendesen mormogott magában, kommentálva a hallottakat és látottakat. Nyikolaj Fjodorovics legutolsó cselekedeteit így kommentálta hangosabban:

– Hát mire jó mindez? Mit találgat itt ki. Csak ámúnak majd az emberek mind. Hát kell ez az egész vínsígre? Mindezt a nyakába venni? A tolószíkbén nem akar járni, csak erőlteti öregecske lábait, járni kínyszeríti őket. Ugyan mir nem akarnak ezek az emberek igazán jól élni? A házban meleg van, mindenből van bőven, de neki nem, mindez nem elég, mindez kevés.

Eszembe jutott, hogy engem Galina arra kért, – mert aggódott Nyikolaj Mihail Fjodorovics egészsége miatt, – hogy óva intsem őt valami elől. Csak nem értettem világosan, hogy mi elől kellene őt védelmeznem, ezért megkérdeztem:

– Mit talált ki, Nyikolaj Fjodorovics?

Nyikolaj Fjodorovics remegve, de mégis határozottan kijelentette:

– Van egy nagy kérésem Önhöz, Vlagyimir. Csak arra kérem, hogy legyen tekintettel koromra.

– Tessék, mondja! Ha tudom, teljesítem kérését.

– Azt hallottam, hogy tömöríteni szeretné azokat az embereket, akik ökotelepülést szeretnének létrehozni. Egy hektárnyi

telket szeretne nekik biztosítani, hogy létrehozhassák rajta családi birtokukat.

– Igen, szeretném. Az Alapítvány már megírta a kérvényeket és beterjesztette azokat néhány régió vezetősége elé, de a telkek kiutalása máig nincs megoldva. Igaz ugyan, hogy kisebb telkeket néhány család részére adnak, de egyszerre minimum 150 hektárt kell szereznünk, különben az infrastruktúrát lehetetlen megépíteni.

– Vlagyimir, a földet kiutalják. Feltétlenül ki fogják utalni.

– Jó lenne! De mi is voltaképpen az Ön kérése?

– Ha majd családi birtokokra való földet kezdenek osztani és valóban Oroszország minden régiójában osztani fogják, kérem, Vlagyimir ne utasítsa vissza ezt az öregembert, aki én vagyok. Kérem, fogadjon be engem az ilyen emberek közösségébe. Én is szeretném még halálom előtt létrehozni az én kis Hazám szegletét.

Nyikolaj Fjodorovics izgatott lett és hevesen, gyorsan kezdte mondani:

– Létrehozni saját magam részére. A gyermekeim és unokáim részére. Látja, egy kis cédrust nevelek virágcserepben, hogy majd kis facsemeteként én magam, saját kezemmel ültessem ki az én Hazám szegletébe. Nem leszek mások terhére. Én magam rendezek el mindent az én saját hektáromon, gyümölcsöst telepítek, élő sövényt ültetek ki. Még szomszédaimnak is tudok segíteni. Van megtakarított pénzem is, a megjelentetett cikkeimért máig kapok honoráriumot. A fiaim... olyanok, amilyenek, de anyagi segítséget sosem tagadnak meg tőlem. Egy pici házat építek majd ott magamnak, és anyagilag segítek a szomszédoknak is az építkezésben.

– Hát míg mit nem – mondta jóval hangosabban, mint korábban, Galina, – egyáltalán nem gondókozik ez az ember! Ugyan hogy is lehetne kiűtetni a gyümölcsöst, ha nem jár a láb. Ráadásul, míg a szomszédoknak is segíteni! Ó, jaj, ha ezt az emberek hallanák... Mit szónának hozzá?... Micsoda házat íptettek neki a fiai, inkább örúne, hogy él, adna hálát fiainak,

Istennek. De ez itt nem tud nyugodtan megünni. Vinsígre ilyeneket talál ki. A rendes emberek ugyan mit tudnak egy ilyen emberről gondólni?

Nyikolaj Fjodorovics hallotta Galina szavait, de vagy nem figyelt, vagy úgy tett, mintha nem figyelne és így folytatta:

– Értem én, Vlagyimir, úgy is értékelheti döntésemet, mint túlzott érzelműséget, de ez nem így van. Döntésem hosszú töprengések eredményeképpen született. Csak külsőleg, látszólag tűnhet az életem szépnek: itt a villa mindennel felszerelve, mint egy palota. Házvezetőnőm van, fiaim a társadalomban nem utolsó helyen vannak, de voltaképpen, amíg nem ismerkedtem meg Anasztáziával, én már halott voltam. Igen, Vlagyimir, ez így van. Csak képzelje el, már ötödik éve élek itt. Időmet általában dolgozószobámban töltöm. Senkinek nincs rám szüksége, nincs semmi, abszolút semmi, amire hatással lehetnék. Fiaimra is, de unokáimra is ugyanilyen sors vár. Az a sors, hogy átéljem halálom még saját földi életemben.

Az ember, Vlagyimir, akkor nyilvánítottatik halottnak, amikor légzése megszűnik, de ez nem igaz. Az ember akkor kezd haldokolni, amikor ráébred, hogy már senkinek sincs rá szüksége, senki és semmi sem függ tőle.

Villám körüli szomszédaimnak egyszerű házikóik vannak, de nincs közöttük egyetlen barátom sem. Még a fiaim is azt kérték tőlem, hogy vezetéknevem a szomszédoknak ne áruljam el. Sok az irigy, ki a környéken érdeklődik. Kié ez a villa, kész palota? Ha megtudják kié, a sajtó majd tele lesz azzal, hogy ugyan milyen pénzből építették. Azt pedig, hogy saját munkából, kinek lehetne bebizonyítani? Így hát, itt szép dolgozószobámban üldögélek a második emeleten egymagam, éppen úgy, mint elítélt a börtönben, mint egy halott és fel sem állok – hiszen nincs is miért?! Sok filozófiai munkámat nyomtatták ki, de miután megismerkedtem Anasztázia filozófiájával... Most mondom Önnek valamit. Vlagyimir, kérem, ne vegye az egészet öregkori fantáziálás végeredményének, bebizonyítom a következő következtetés igaz voltát. Tudja,

Vlagyimir, éppen most, ebben a pillanatban zajlik Isten Ítélete.

– Ítélete? De hát hol és hogyan zajlik? Miért nem tud erről senki semmit?

– Tudja, Vlagyimir, mi már hosszú idő óta úgy képzeljük el ezt az Ítéletet, mint valami borzalmas, az Egekből érkező lényt, iszonyatos kísérettel. Ez a magasabb lény majd mindenkinek külön-külön elmondja, hogy miben cselekedett helyesen, miben van igaza, és miben nincs. Majd ez a felsőbbrendű lény mindenkinek meghatározza büntetése mértékét és az elítéltet vagy a Pokolba, vagy a Paradicsomba viteti. Ily primitív módon képzeljük el Isten Ítéletét. De Isten nem primitív. Ő így nem ítélkezhet. Isten örök szabadságot adott az embernek és bármilyen bíróság voltaképpen a személy elleni erőszakot, a szabadság megvonását jelenti.

– Akkor miért mondta, hogy most ebben a pillanatban zajlik az Isteni Ítélet?

– Megismétlem az elmondottakat: Isten ítélete ebben a pillanatban zajlik, de mindenki magát ítéli. Megértettem, mit teremtett meg Anasztázia. Az ő filozófiája, az ereje és logikája felgyorsítják a folyamatokat. Csak képzelje el, Vlagyimir, sokan hisznek majd benne és megvalósítják a gyönyörű Isteni Települések eszméjét. Mások nem hisznek benne, és ott maradnak, ahol most vannak. A világon minden viszonylagos.

Amíg nem kerülünk olyan helyzetbe, hogy összehasonlítsuk életünket mások életével, azt gondoljuk, hogy életünk tűrhető. De, ha itt, mellettünk lesz egy másilyen, akkor a hitetlenek megértik az egészet, és a Pokolban fogják látni magukat. Vannak, akik csak azért tartják magukat boldognak, mert nem tudják, mennyire boldogtalanok. Pontosan most zajlik a számunkra, értelmünk számára felfoghatatlan Isteni Ítélet. Ez nem csak az én felfedezésem. Egy novoszibirszki pszichológus, aki a lakosság különböző embercsoportjainak reakcióit vizsgálta Anasztázia kijelentéseire, ténylegesen is ugyanezt mondta. Nem ismerjük egymást, én csak elolvastam publikált következtetéseit, megegyeznek az enyéimmal.

A különböző városokban élő emberek érzik és értik a történések roppant jelentőségét. Erjómkin professzor, akinek versei egy nemzeti gyűjteményes kiadásban jelentek meg, szintén remekbeszabott versekkel beszél az Anasztázia jelenségről. Szeretném hangsúlyozni, Vlagyimir, azt is, hogy e versek Anasztáziához íródtak:

*Igazi Embert láttam meg benned,
Hírnöknek küldött az új évezred.
Az unokáim istenek körében
Téged mintáznak majd példaképpen.*

Fejből tudom ezeket a gyönyörű verssorokat. Szeretném, ha az én unokáim is istenek között élnének, ezért szeretnék nekik lehetőséget biztosítani azzal, hogy én magam látok hozzá a Nagy Haza egy gyönyörű parányi mozaikrészének a létrehozatalához. Nem gond földet vennem, akár többet is, de hatalmas jelentősége van annak, hogy ki fog körülöttem élni. Ezért szeretném a földet ott megmunkálni, ahol hasonló gondolkodású emberek vesznek körül. Az unokáim számára szeretném létrehozni azt. Egyszer majd, minden bizonytalansággal, valamelyiküknek kedve támad odaköltözni, és ott élni. Lehet, hogy a fiaimnak is kedvük támad eljönni a gyönyörű atyai kertbe, hogy kipihenjék az értelmetlen rohanás fáradalmait. Mostanában nagyon ritkán jönnek el meglátogatni, de a kertbe, amelyet majd én hozok létre, el fognak jönni. Majd arra fogom őket kérni, hogy e kertben temessenek el. A fiaim el fognak hozzám jönni...

Az unokáimról beszélek, a fiaimról, de mindenekelőtt nekem saját személyem miatt kell építenem, nekem kell méltó emberi létezés teremtenem, máskülönben... Érti, ugye, Vlagyimir... Bennem egyszerre csak felébredt az életkedv, élni akarok, cselekedni, tenni akarok. Képes leszek rá! Közkatonaként belépek Anasztázia hadseregébe.

– Hisz' élni itt is lehet! Ugyan, mir nem itt akar nyugodtan élni, ha? – bökte ki Galina.

Nyikolaj Fjodorovics ezúttal úgy döntött, hogy válaszol Galina szavaira. Galinához fordult és így szólt:

– Értem nyugtalansága okát, Galina Nyikiforovna. Fél, hogy elveszti munkáját és a fedelet a feje felől. Ne féljen, kérem, én majd segítek Önnek egy kis házacskát felépíteni a szomszéd telken, lesz saját háza és földje is. Férjhez megy, majd talál magának magához valót.

Galina hirtelen teljes magasságában felegyenesedett, kihúzta magát, a dohányzó asztalra dobta a fehér porrongyot, amellyel úgy tett, mintha port törölgetett volna beszélgetésünk alatt. Gömbölyded csípőjére helyezte kezét, szeretett volna valamit mondani, de képtelen volt, mert a felháborodottságtól nem jutott levegőhöz sem, ám minden erejét latba véve összeszedte magát és megszéledülve csendesen így szólt:

– De lehet, hogy én nem is akarok egy ilyen szomszéd mellett élni... A házikót pedig megépítem magamnak én magam, mihelyt telket kapok. Apámnak míg gyerekkoromba segítettem egy faházikót összehozni. Pénztet is sikerült egy keveset félretennem. Az itteni munka meg nincs is ínyemre. Ugyan kinek takarítok az emeleteken nap, mint nap. Senki sincs ott, de én, mint egy eszelős, nap, mint nap takarítok. Nem akarok én esztelen emberek szomszédiségében élni.

Galina hirtelen sarkon fordult és gyorsan beszaladt saját szobájába, de hamarosan tágra nyílt szobája ajtaja. Két virágcserepet tartott a kezében, amelyekben szintén zöld hajtások voltak, ugyanolyanok, mint Nyikolaj Fjodorovics szép cserepében. Az ablakhoz ment és saját cserepeit is az ablakpárkányra helyezte. Majd visszatért szobájába és egy nagy kosarat hozott ki, amely tele volt rengeteg pici vászonból készült zacskóval. A kosarat Nyikolaj Fjodorovics lábai elé pottyantotta és így szólt:

– Magok. Ezíviék, mer egísz adott nyáron is, ősszel is az erdőbe gyűtöttem őket. Mindenféle gyógynövények magjai.

Azoknak, amiket nagy födeken vetnek el, hogy majd patikákban árúják, nincs olyan erejük. Csak vesse el őket saját kezével a földjén, majd segítenek visszanyerni az egészséget is, megerősítik. Akkó is, ha csak nőnek, de akkor is, ha tőlen teát csinál magának belőlük. A kis citrus is csak szomorúkodna egymagába, hogy ne legyen hát egyedű, íhoztam hozzá a barátait, testvéreit, – mutatott Galina az ablakra, ahol most már három cserép sorakozott egymás mellett hajtásokkal. Lassan a kijárat felé indult, de mielőtt kiment volna, még visszaszólt: – Agyó, filozófuskáim! Lehet, hogy ismerik a halál filozófiáját, de hogy az ílet filozófiáját még meg kell tanulniuk, az hitszent!

Lehetett látni, hogy Galinát valami nagyon erősen megbántotta, és most örökre elment. Nyikolaj Fjodorovics tett egy lépést Galina után, de megbotlott, mert nem fogódzott semmiben, úgy tette meg a lépést. Ahogy megbotlott, megpróbált egyik kezével a tolókoszi hátára támaszkodni, de az felborult. Nyikolaj Fjodorovics megingott, széttárta karját. Felugrottam, hogy megtartsam, de elkéstem. Galina, aki közben a szoba kijáratí ajtajába ért, a felboruló karosszék zajára villámgyorsan visszafordult, megpillantotta az ingadozó Nyikolaj Fjodorovicsot és mellette termett, mint a villám. Erős karjaival még sikerült felfognia és dús keblére ölelnie a lába alól már talajt vesztett idős embert. Aztán egyik kezét leengedte, átfogta Nyikolaj Fjodorovicsot a térde alatt, úgy vitte a tolókosziba, mint gyermeket szokás, beleültette, fogott egy plédet, betakargatta lábait, s közben így beszélgetett hozzá:

– Ej, micsoda nyámnnyila katonája van Anasztáziának! Nem katoná ez, csak tartalikos!

Nyikolaj Fjodorovics kezét Galina kezére helyezte és figyelmesen tekintett a szemlesütve lábai előtt ülő nőre, „tegezve” így szólt hozzá:

– Bocsáss meg, Galja! Azt gondoltam, hogy kígúnnyolod igyekezetemet, de te...

– Hát gúnnyolódok ín? Hát elment volna tisztára az eszím?

– monda gyorsan Galina. – Hiszen minden ádot este tőp-

reng, mereng az ín szívem. Azon gondókkodik, hogyan útetem el a gyógnővínyeket, azon gondókkodom, hogy mivel is tudnám az ín fínyes szemű sólyom madaram meggyógyítani, hogy visszátírjen ereje. Finom, kint megtermett friss káposztából levest készítek neki, amibe nincs semmi művi, se nem búzlik semmitű. Valódi, jó zamatos tehíntejet adok neki, nem azt pasztórizát löttyöt, amit kapni. Ha meg az ín fínyes szemű sólymom szíttárja szárnyait, feröppen, lehet, hogy míg gyereket is szülök én neki. Ín gúnnyolódni?! Ugyan má! Nem gúnnyolótam ín! Amit móram, azt is csak azí, hogy lássam, mennyire eszánt, nem gondója-e meg magát filúton.

– Elszánt vagyok, Galina, nem gondolom meg magam.

– Há pedig már így van, akkó ne zavarj má te kí engem a szomszídiba! Ne akarj te engem másho adni!

– Nem zavartalak én téged el, Galja. Csak egyszerűen nem gondoltam, hogy beleegyezel abba, hogy velem maradj egy egyszerűbb, nem ilyen pompázatosan berendezett villában. Ó, úgy örülök én a te óhajodnak, Galja! Hálásan és nagyon, de nagyon köszönöm. Én nem is gondoltam...

– Ugyan mit nem lehet gondóni? Hát ugyan melyik asszony kacsongatna másra, ha ilyen elszánt katoná áll az ódalán! Amikó ín Anasztáziáról olvastam, amikó elővastam... Igaz, sokáig, lassan, ríszekben óvastam, mígis azonnal megírttettem. Nekünk mos má, az asszonyoknak mindnek, olyannak kell lennünk, mint Anasztázia. Így hát úgy döntöttem, hogy neked ín egy picit a te Anasztáziád leszek. Nekünk asszonyoknak, nőknek most már, míg ha lassan is, de olyanokká kell lennünk, mint Anasztázia. Míg ugyan nincsenek jó erős katonái, csak gyengicske tartalikosai, de mi asszonyok majd megerősítjük úket, talpra állítjuk úket.

– Köszönöm szépen Galina. Tehát, ez azt jelenti, hogy Ön, Galina Nyikiforovna, olvasta... Estelente pedig gondókkodott azon, amit olvasott...

– Óvastam hát! Mindegyik Anasztázia könyvet elővastam is estínkínt meg gondókkodtam. Csak nem kell engem most már

oly ridegen nevezni. Má rígen meg akartam kírní. Inkább Galja lennék.

– Rendben Galja, olyan érdekeset mondott, amikor megsértődött, igen, roppant érdekeset: „Lehet, hogy ismerik a halál filozófiáját, de hogy az élet filozófiáját még meg kell tanulniuk, az hítszent.” Micsoda két ellentétes filozófiai irány velős meghatározása. Roppant pontos meghatározás: a halál filozófiája, az élet filozófiája. Megrendítő! Anasztázia az élet filozófiája. Igen! Hát persze, természetesen, ez így van! Megrendítő!

Nyikolaj Fjodorovics izgatottan és gyengéden megsimogatta Galina kezét, és fellelkesülten hozzátette: Ön filozófus, Galina, és én még csak nem is sejtettem.

Aztán hozzám fordulva így szólt:

– Kétségtelenül sok mindent kell még tudatosítanunk úgy a filozófiai szemszögből, mint ezotériai meghatározások segítségével. Próbálom úgy értékelní Anasztáziát, mint embert, mint egy olyan embert, amilyennek mindnyájunknak lennünk kell. De Anasztázia teljes elfogadását úgy, mint hozzánk hasonló embert, bizonyos rendkívüli képességei nem teszik lehetővé.

Ön, Vlagyimir, leírt könyvében egy olyan történetet, amikor Anasztázia távolból mentett meg embereket a kínzástól. Bár megmentette őket, de ő maga, emlékszik ugye, elvesztette tudatát, elfehéredett és körülötte még a zöld fű is megfehéredett. Miféle mechanizmus ez, miért fehéredett el ő is, és a fű is körülötte? Még soha, semmi hasonlóval nem találkoztam, bár próbáltam róla ezotérikusokkal is beszélgetni. Sem a filozófusok, sem a fizikusok, sőt az ezotérikusok nem ismernek hasonló jelenséget.

– Hogyhogy nem ismernek?! – mondta a beszélgetésbe lépve a professzor lába előtt a földön ülő Galina – Ugyan mi van ezen olyan írthetetlen, amikor ki kell kaparní a szemiket.

– Kinek kell kikaparní a szemét, Galja? Nocsak, nocsak, Önnek meg van a véleménye erről a jelenségről is? – kérdezte csodálkozva Nyikolaj Fjodorovics Galinához fordulva.

De Galinánál erre is készen állt a válasz:

– Hát ez a napná is világosabb. Amikó bárkire is tisztátalan erük támadnak, valamilyen rossz hírrrel fenyegetve vagy míreggel, vagy haraggal gyalázkódva, az ember elfehéredik. Vagyis kifehéredik. Akkor fehéredik ki, amikó nem veri vissza ezt a rosszat, hanem magába ígeti fel, át is íli, magába ígeti fel, ís fehéredik, ennek sok példája van az életben. Anasztázia felígeti magában ezt a tisztátalanságot, de a fű azír fehéredik, mer az ís igyekszik segíteni. Szerintem, minden rossz erűnek ki kell a szemít kaparní.

– Tényleg, valóban így van! Sok ember elfehéredik – mondta csodálkozva Nyikolaj Fjodorovics, figyelemmel nézve Galinára, és még hozzátette: – igazat szól, hiszen az ember elfehéredik, amikor nem veri vissza a kellemetlenséget, hanem megpróbálja azt egyszerűen átélni magában. Vagyis felígeti magában, így mutatkozik. Tényleg így van! Úgy tűnik, hogy minden egyszerű. Anasztázia felígeti magában a reá irányított agresszió energiáját. Ha visszaveri – nem csökken a térben és valakinek még kárt okoz. Anasztázia nem akarja, hogy bárkinek ís kárt okozzon. Reá viszont sok fog irányulni. Sok, az évszázadok alatt a halál filozófiájának a követői által felhalmozott, de a most létrehozott ís. Ugyan ki tud az erők ilyen hasonló nyomásának ellenállni? Ki? Tarts ki, Anasztázia! Tarts ki, te „Nagy Harcos”!

– Ki fog tartani! Segítünk neki! Ahogy a piacon elkezdtem a könyveket osztogatni, az asszonyok, akik óvasták, most a sarkon kezdenek gyülekezni. Adtam nekik cídrusmagokat ís. Elűtettük. Gyógynövényekről ís beszéltem nekik. Az asszonyok azt mondják: „Kell valamit tenni. Az embereket verní azír íppen nem fogjuk, ahogy azt ott a sarkon az egyik javasóta,...de azírt meggondójuk, hogy kitől legyen gyerekünk.”

– Mi a csoda, Galina? – ámuldozott Nyikolaj Fjodorovics. – Már létrehoztátok saját pártalapszervezeteteket?

– Á, dehogy! Ugyan mífíle pártalapszervezeteteket? Mi csak egy picit ádogálunk a sarkon és diskurálunk az íletről.

– És a férfiakat miért akartátok megverni? Milyen érvek vezéreltek benneteket?

– Hogyhogy milyen írvek? Mire vannak? Gyerünk, gyerünk, szűj neki gyereket, mi meg szűjük a gyerekeket – de fizket bezzeg a fiókáinknak nem raknak. De ha nem tudsz fizket rakni, akkor minek akarsz gyereket? Melyik asszony lesz bódog az emberíve, ha a gyereki szeme láttára szenved. Egy tanítónő má kítszer is eljött hozzánk. Ez a tanítónő mondja, hogy valamilyen pszichikai faktor nem engedi, hogy higgyenek önmagukba, mindíg valami tengeren túli alapítványtú várnak pínztet. Azt mondja, hogy ez valami szindróma. Az, hogy az ember nem hisz önmagában. Ez a szindróma mindenféle okot talál arra, hogy ne ípitse meg a saját fizkít.

Ez a tanítónő míg azt is móna az asszonyoknak, hogy ezt a kölcsönt níhány éven belül vissza is kell fizetni. Lehet, hogy húsz, de az is lehet, hogy harminc ív múva, elfelejtettem. Csak arra emlékszem, hogy egy picivel többet kell majd visszafizetni, mint amennyit adtak. Hát, hogy van ez? A mai ember gyerekeit kezdi eladni?

– Miért az ilyen hasonlat, Galina?

– Hát hogyhogy „mír”? Az emberek mostanságra teljesen megbolondútak, pínztet kírnak kölcsön. Aztán meg ugyan ki fogja megadni, ha? Az ilyen kócsönt az egészen pici gyerekeknek kell majd megadniuk, ha felnőnek. Sőt, azoknak a gyerekeknek, akik míg meg se születtek. Ráadásul, míg többet kell visszaadniuk, mint amennyit kaptak. Ahogy az asszonyok megírtették, hogy a jövőnek milyen kípe lesz, elkezdtek órjöngeni a gyerekek miatt. Aszonták, elpüfölik az emberjüket. De ín meg azt gondótam, hogy nem kell nekünk segítsíget vární sehonnán, szegíny szerencsítleneken nekünk magunknak kell segíteni.

Amikor ín egyszer megkóstótam egy tengerentúli kóbászt, a szívem is könnyezett. Úgy szerettem vóna küldeni egy darabka jó ukrán szalonnát, jó házi kóbászt annak, aki azt a kolbászt csináta. Ín drága jó, irgalmas, Istenem! Ezekbe az országokba az emberek má el se tudják kípzelní, milyen az igazi kolbász. Ha ´ hogy lehet pínztet felvenní az ilyenektú ´, buta pínz lesz az, nem lesz annak semmí haszna, csak baj áll túle a házhoz. Verní

meg az embereket, ín is ammondója vagyok, hogy ne, amúgyis csak egy asszony javasóta, hogy verjük úket. Az asszonyok nem egyeztek bele. Minek beleegyezni? Így elveszthetník míg azt a csöp eszúket is, ami míg maradt, már úgy-ahogy. Az asszonyok meg ugye egymásnak elbeszílík, milyen kegyetlenül nehíz az íletúk az emberjúk mellett. Ín meg el is dicsekedtem, mótam is, hogy az enyimnek már meggyótt az esze.

– A tíédnek? Kí az?

– Hogy-hogy kí? Hát neked. Ín már beszíltém nekik rólad. Hogy útetúíl cídrust, hogy a városba küldtííl, hogy hozzak neked rajztáblát meg egy nagy vonalazót. Itt van e, az állványon – mutatott az íróasztal mellett álló rajzeszközökre – ín elmondtam nekik, hogy túlem kírdezted, milyen fákat a legjobb a hektár föld kírül últetni, meg hogy rajzótá az asztalon a papírokra egy falut, ahol jó emberek fognak ílní. Nem vót elíg hely a papíron, azír szalasztóttál el a városba, hogy hozzak neked rajzpapírokat, meg egy vonalazót.

Ahogy ezt elmondtam az asszonyoknak, hát elindultunk mind kiválasztani a legjobbat. Kí is választóttuk a legnagyobbat, meg legjobbat – persze a legdrágábbat is. Az asszonyok meg aszonták: „Ne vacakój, Galina, ne kicsinyeskedj!” Segítettek nekem, de láttam a szemükbe, hogy irigykednek. Irigykednek a bestiák, hogy az ín gyerekem csodakertbe, hát, míghozzá szülföldre fog megszületní, sok jóember kízí. Fínykípezógípet vettek nekem a kízös kasszábú, hogy lefínykípezzem a rajzokat. Elvettem a fínykípezógípet, el ís mónták nekem, hogy kell vele bánní, hol kell lenyomní a gombot, melyík lyukba nízní. De sehogy se tudtam döntení, nem tudtam túled megkírdezni, hagyod-e, így hát le se nyomtam a gombot rajta.

– Jól tettet, Galina, hogy nem készíttetél felvételeket a tervekról beleegyezésem nélkül. Ha majd befejezem, akkor majd talán, majd kízzéteszem úgy, mint egy kívendő birtok lehetséges változatát.

– Olyan hamar nem fejezed te azt be, de a falut, az asszonyok a szíp kívót már most túrelmetlenül várják, és legalább

meg akarnák pillantani. Szíp kípét sikerült a nagy rajzlapon megrajzolni.

– Miért gondolod, hogy nem sikerül gyorsan befejeznem? Voltaképpen már majdnem minden készen áll a publikációra: a vázlatok is, a színes rajz is.

– Hát azt mondom én is, nem? Szípre sikeredett a kíp. Csak nem szabad még nyilvánosságra hozni, hogy az emberek így tegyenek, de az asszonyoknak már meg lehet mutatni. Az asszonyoknak, akikkel találkozok, majd elmódom, megmagyarázom, hogy csak egy picit nem jó.

Nyikolaj Fjodorovics gyorsan elgurult az állványhoz és én is hozzá léptem. A rajzon vázlatokban, színesen volt megrajzolva a jövőendő családi település néhány birtoka. A rajzon ott voltak a házikók, a kertek, az élősövény mindenféle fából és a tavacs-kák... Hát úgy általában jól, szépen volt minden elhelyezve.

– De te ugyan miben találtál hibát vagy pontatlanságot? – kérdezte Nyikolaj Fjodorovics a hozzá érkező Galinától.

– Hát nem rajzoltál Napot a kípre. Ha Napot rajzótá volna, akkor bezzeg árnyíkot is kellett volna rajzónod. Ha meg árnyíkot rajzótá volna, akkor megírtetted volna, hogy nem lehet a keleti ódalra magas fákat ütetni, mer el fogják takarni az ágyasokat. A másik ódalra kell őket ütetni.

– Tényleg? Lehet... Mondhattad volna már korábban is, de azért én eddig amúgy is csak vázlatosan rendeztem el a birtokot...Te, Galina, gyermeket készülsz szülni?

– Hát persze! Te csak tornásszá! Ha pedig majd a szülőföldre lípsz, kilípsz a katakombáidbú. Én majd megetetlek azzal, amit a szülőföld nevel, majd megitatlak gyógyitallal. A tavasz meg, majd meglásd, meglátogat bennünket, meglásd hogy kezd majd éledni, virágozni minden a szülőföldön.

Galina újra a szőnyegre telepedett Nyikolaj Fjodorovics lába elé és tenyerét a filozófiai tudományok idős professzorának a tolószék karfáján nyugvó kezére helyezte. S a már egyáltalán nem fiatal, természetes, keménykötésű és életerős Galina ott akkor még gyengédnek és szépnek is tűnt. Beszélgetésük egyre inti-

mebbé vált, szinte elmerültek valamiféle életfilozófiában, én pedig csak álltam, mint egy felesleges harmadik személy, aki nem érti mi is történik. Ezért megszakítottam beszélgetésüket:

– Itt az idő, Nyikolaj Fjodorovics. Mennem kell, nehogy lekéssem a reptülőgépet.

– Akkor gyorsan összeszedek valamit, pirogokat – állt fel Galina, – útravalót, rögtön elviszlek a reptírrre.

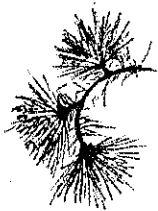
Nyikolaj Fjodorovics lassan felállt a karosszékéből, egyik kezével az asztalra támaszkodott, a másikat pedig búcsúra nyújtotta. Kézfogása már nem volt öreges.

– Vlagyimir, üdvözölje, kérem Anasztáziát! Kérem, adja át neki üdvözetemet! Nálunk feltétlenül győzni fog az élet filozófiája. Hála neki.

– Átadom.

KI IRÁNYÍTJA A VÉLETLENEKET?

A ttól a pillanattól fogva, hogy megjelent az Anasztáziáról szóló könyv első kiadása, nem kevés cikket írtak a tudósok, amelyek az „Anasztázia” jelenséget hivatottak jellemezni. Többjük velem is foglalkozott. Amikor meghallottam, vagy elolvastam a rólam szóló egy cseppet sem hízelgő visszajelzéseket, – még ha ki is zökkentettek a kerékvágásból, egy-két napra, maximum egy hétre – ilyenkor lelkemben felháborodtam, majd gyorsan el is felejttem az egészet. De ezúttal...

A Moszkvában megtartott találkozó alkalmával egy olvasó átadott nekem egy hangkazettát. Azt mondta, hogy egy felvétel van rajta, amelyet egy tudományos konferencián készített az „Anasztázia” jelenség tanulmányozására létrehozott tudósok kutatócsoportjának a vezetője.

A felvételt néhány napig hallgattam, többször is, újra és újra. Amit hallottam, példátlan volt. Miután tudatosítottam a hallottakat, nemcsak azt éreztem, hogy megtörte lelkemet, hanem teljesen és mindörökre meg is semmisített. Megsemmisített mindenekelőtt saját magam előtt. Mielőtt meghallgattam volna a kazettát, a tajgába készülődtem Anasztáziához és a fiamhoz, de a felvétel meghallgatása után nem utaztam Szibériába. Kisebb rövidítésekkel az alábbiakban felidézem, mi is volt azon a hangfelvételen:

Tisztelt Kollégák! Az általam vezetett tudományos munkatársak csoportja immár több mint három éve végzi az „Anasztázia” fedőnévvel illetet jelenség megfigyelését. E csoport következtetéseit és összefoglalásait szeretném most itt Önöknek bemutatni.

Előadásomban az „Anasztázia” nevet nem csupán azért fogom használni, mert tömör és találó, hanem azért is, mert az általunk tanulmányozott jelenség maga is ez alatt a név alatt mutatkozott be. Közben, azonban nem zárom ki a lehetőségét annak, hogy a jövőben pontosabb és jellemzőbb tudományos definícióval illessük. Ma ezt még azért is nehéz lenne megtenni, mert – meggyőződésem szerint – „valami” olyannal kerültünk kapcsolatba, ami túllép a hagyományos tudományos irányzatok keretein, és lehet, a jelenlegi tudomány teljes egészének a határain is. Egyenlőre a kutatás három irányvonalát határoztuk meg. Ezek: 1) a V. Megre szerző tollából született könyvekben megjelentetett események leírásának hitelessége; 2) V. Megre könyvei, mint olyanok; 3) a szocium reakciója V. Megre könyveire.

Fél év alatt bebizonyosodott, hogy a könyvben leírt események hitelességének vagy hiteltelenségének nincs jelentősége. Az olvasók zöménél, akik kapcsolatba kerültek a V. Megre által írott könyvekkel, megfigyelhető erős emocionális reakció, független a leírt események realitásától. A szocium reakcióját egészen más-milyen faktorok váltják ki. Az általunk a kutatásra felhasznált idő, az eszközök, az intellektuális potenciál, voltaképpen minden – szerény véleményem szerint – még egy érdekes következtetésre vezet. Az egyes emberek – ide tartoznak a szociológusok és tudós körök is – óhaja megkérdőjelezni Anasztázia létezését, voltaképpen magának a jelenségnek fontos.

Éppen a „létezik – nem létezik” kérdés felnagyobbítása adott a jelenségnek lehetőséget arra, hogy akadályok nélkül behatoljon a mai társadalom minden rétegébe. Anasztázia létezésének visszautasítása voltaképpen semlegesíti a szándékaival szembeni ellenállást. Ha Anasztázia nem létezik, akkor a megfigyelésnek voltaképpen nincs tárgya, nincs semmi, aminek ellent kellene állni. Ugyanakkor Anasztázia kijelentései hatására a társadalomban megmutatkozó reakció éppen a kutatás szükségességét támasztja alá, azt, hogy definiáljuk Anasztázia jelentőségét és intellektuális lehetőségeit.

Ami a könyvekben leírt események hitelességét illeti, a következőket lehet megállapítani:

A szerző, amikor a zajló eseményeket leírja, nemcsak önmagát mutatja be saját nevén, hanem a leírt események megtörténésének a pillanatában még az őt körülvevőket sem kíméli. Nem változtatja meg valódi vezetéknevüket, a történések helyszínét és bizonyos helyzetek valós képét sem. Így például teljes egészében beigazolódott az a történet, amely az első könyvben szerepel. Ebben V. Megre a gőzös kapitányának jelenlétében a sétahajó utak egyike alkalmával a gőzökre érkezett falusi lányokkal flörtölt. A gőzös legénységének tagjai alátámasztják azt aényt is, hogy ott akkor, azon az este felbukkant egy hallgatag, fejét kendővel eltakaró fiatal nő. V. Megre e nőnek megmutatta a gőzöst, majd elvonult vele. A könyvből megtudtuk, hogy ez volt a szibériai remetenő, Anasztázia első feltűnése V. Megre kapitányi gőzösein. Vlagyimir Megre, a vállalkozó, és Anasztázia, a szibériai remetenő első találkozása és az ő első beszélgetésük is.

Tanúk és dokumentumok igazolják több, a könyvben leírt esemény helyes kronológiáját is. Ezen túl még rendhagyóbb helyzetek is megtörténtek, amelyeket V. Megre tudatosan vagy valamilyen más okok miatt kihagyott a könyvekből. Külön figyelmet érdemel, például, V. Megre kórházi ápolásának a ténye Novoszibirszkben, amelyet orvosi kórlap, a betegség lefolyásának a kórtörténete, az egészségügyi vizsgálatok, a hosszantartó betegség és a hirtelen javulás adatai igazolnak.

Megállapítottuk, hogy a gyógyulás hirtelen akkor állt be, miután az orvosok azt a cédrus olajat kezdték használni, amelyet a kórházba egy ismeretlen nő hozott?!

Nem tagadom, hogy nagyon lekötött bennünket a könyvben leírt események hitelességének a kutatása. Ha rendelkezésünkre álltak volna még a kriminalisztika szolgáltatásai is, akkor sok más egyebet is tudtunk volna bizonyítani, illetve cáfolni. Megállított bennünket azonban az a tény, hogy társadalmunk V. Megre könyveire, pontosabban mondva, Anasztázia a könyvekben található kijelentéseire, hevesen és rendkívüli módon

reagált. Kiderült tudniillik, hogy Megre intim kapcsolatainak a részletei a többség számára nem voltak fontosak, az embereket Anasztázia monológjai érdekelték.

Már az első adott reakció, annál inkább a mai megnyilvánulások kutatásai, hitelesen bizonyítják: „valami”, ami magát Anasztáziának nevezi, szemmel láthatóan hatást gyakorol a mai szociumra.

A hatás zónája a jelen időben is egyre tovább tágul. Nekünk is figyelmesebben kell viszonyulnunk még a leghihetetlenebb következtetésekhez is, meg kell próbálnunk megérteni és megvizsgálni azokat. Az „Anasztázia” jelenség minden valószínűség szerint olyan erő és lehetőségek birtokában van, amelyeket a mi tudatunk és elménk teljes egészében nem képes megérteni.

A „Sötét Erők időszakán át” című fejezetben, amelyet V. Megre első könyvében jelentetett meg, a jelenség nem csak megjövendöli a könyv megjelenését, hanem azt is, hogy minek segítségével gyakorol hatást az emberek elméjére és tudatára. Anasztázia monológjában azt állítja, hogy a különböző korszakokból a Világegyetemben megtalálható legjobb hangkapcsolatokat gyűjtötte össze, és ezek fognak majd jótékonyan hatni az emberekre. Azt állítja, hogy ez egy egyszerű folyamat: „Amint látod, ez egyszerűen a Világegyetem örökkévalóságából és végtelenségéből származó jelek összekapcsolásainak az értelemszerű, jelentésszerű és célirányos, pontos fordítása.”

Csoportunk minden tagja ugyanarra a meggyőződésre jutott: az adott kijelentés kitaláció. Meggyőződésünk, ahogy azt korábban feltételeztük, az alábbi logikus és kétségen felül álló következtetésen alapul: még ha a könyvben léteznek is bizonyos rendkívüli hangkapcsolatok, ezek azért sem fejthetnek ki olyan hatást az olvasókra, mert nincs eszköz, ami ezeket megszólaltatná. A könyv nem tud hangokat kiadni, tehát az Anasztázia által összegyűjtött „Világegyetem hangjait” nem is tudja a fülünkbe juttatni.

Anasztázia erre később mégis a következő választ adja: „Igen, a könyv nem tud hangzani. De ugyanazt a célt szolgálja, mint

a kottapapír. Az olvasó a bensőjében az olvasott hangokat akaratlanul is kiejti. Ilyen módon a szövegbe elrejtett hangkapcsolatok a lélekben tisztán, elferdületlen, eredeti értelmükben és módjukban hangzanak. Magukban hordozzák az Igazságot is, a gyógyítást is. A lelket pedig feltöltik lelkesültséggel is. Azt, ami a lélekben zeng, semmilyen mesterséges hangszer nem képes megszólaltatni.

V. Megre harmadik könyvében, a „Szeretet Terében” bemutatta a tudósok és Anasztázia közötti párbeszédet. Ám ismeretlen okok miatt azt csak rövidített formában közli. Vagy – ha figyelembe vesszük azt, hogy a könyvek megjelenésében részt vesz maga a jelenség is – akkor éppen a jelenség, lehet, szándékosan nem folytatja Anasztázia tudósoknak adott válaszát. Vajon miért? Talán azért, hogy a hitetleneket a passzivitás állapotában tartsa? Tény azonban, hogy Anasztázia hihetetlen kijelentésének vannak bizonyítékai. Idézem Anasztázia a tudósokkal lefolytatott párbeszédének folytatását. Az opponens ezen állítására: még soha senki sehol sem jegyezte le azt a tényt, hogy bizonyos, a beszédszervek számára idegen hangok összekapcsolódnának az ember bensőjében, Anasztázia a következőket válaszolta:

– De igen, lejegyezték. Példával is szolgálhatok.

– De az ilyen példát sok mindenkinek kell ismernie.

– Rendben. Ludwig van Beethoven.

– Mit akar a névvel mondani?

– „Az Örömóda” – ez a neve Ludwig van Beethoven kilencedik szimfóniájának. Szimfonikus zenekarra és nagykórusra.

– Igen, de hogy tudja ez bizonyítani az Ön állítását az olvasóban keletkező hangokról? E hangokat senki sem hallja.

– A hangokat, amelyek abban az emberben keletkeznek, aki a könyveket olvassa, csak maga az olvasó hallja.

– Hát látja?! Csak maga az olvasó. Tehát következőképpen nincs bizonyíték. Az Ön bizonyítéka Beethoven szimfóniájával ezért nem meggyőző.

– Ludwig van Beethoven, amikor a Kilencedik Szimfóniát, „Az Örömódát” írta, már süket volt... – válaszolta Anasztázia.

Beethoven életrajza ezt a tényt már bizonyította. Sőt, e szimfóniája első bemutatóján a süket zeneszerző még fel is állt a karmesteri pulpitusra és maga vezényelt.

Az adott történelmi ténnyel való megismerkedés után Anasztázia alábbi kijelentése már nem váltott ki kételyeket: „Minden egyes kiejtett betű vagy betűk összekapcsolása – lényegtelen milyen szövegből – hangokká változhatnak. Bármilyen szöveggel teleírt oldalt hangjegyekkel teleírt oldalhoz lehet hasonlítani. A kérdés csak az, hogy ki és hogyan tudja elrendezni a betűket-hangjegyeket. Az, hogy gyönyörű szimfóniát vagy hangzavart hoznak-e létre? Továbbá kérdés marad az is, hogy az ember bensőjében rendelkezik-e a megfelelő tökéletes „hangszerrel”, mely egy egész szimfonikus zenekart képes megszólaltatni.”

Csoportunk kutatói később erre a következtetésre jutottak: „Anasztázia kijelentései a robbanás derivátumairól, a vákuum létrehozása által való mozgásról, a levegő tisztításáról, az agrotechnikai módszerekről, a cédrus olaj sok betegség gyógyításában megnyilvánuló jelentőségéről, az emberi gondolat által mozgatót energiáról és még sok egyébről megérdemlik a tudós körök legnagyobb figyelmét.”

Ilyen következtetésre jutva csoportunk nem kívánja magának a felfedezés elsőbbségét. A novoszibirszki tudósok egyidejűleg, vagy talán még korábban, mint mi, ezt már meg is tették. Erről tanúskodik Szperanszkijnak, a Novoszibirszki Tudósklub vezetőjének a fellépése is. Zsutyikova, novoszibirszki pszichológus „Jobb, ha elhisszük!” cím alatt megjelentetett munkájában az alábbi következtetésre jutott, amelyet az általa végzett szociológiai kutatásokra alapozott:

„Az ember viszonya magához Anasztáziához nem attól függ, hogy egyetemi diplomái és tudományos fokozatai vannak-e vagy sem, hanem nagy mértékben függ a jellemétől; az általa elismert értékrend prioritásaitól; a tudatosított illetve nem tudatosított hozzáállásától, vagyis az ember személyiségétől s annak minden egyes összetevőjétől. Függ továbbá attól, hogy

akarja-e vagy sem, hogy Anasztázia valóság legyen; függ attól, hogy mennyire nyitott a tudata, mennyire kész arra, hogy elfogadja azt, ami meghökkentő, ami az általánosan elfogadottak határán túl található. Az, ami megnyílik előttünk (és ahogyan megnyílik), korunk sajátosságaitól függ és saját tudatosodásunk szintjének felel meg.”

Lehet, hogy a novoszibirszki tudósok kutatásai jelentős mértékben messzebbre tudtak volna jutni, mint a mieink, de a Tudományos Akadémia novoszibirszki részlege ezt nem finanszírozta. A mi csoportunk, amely erre megrendelést kapott, és ennek következtében meghatározott finanszírozási lehetőségeket is, már ma meggyőződéssel képes állítani az alábbi tényt: civilizációnk egy olyan jelenséggel lépett érintkezésbe, mely korábban nem volt kutatás tárgya és ebből kifolyólag nincs is semmilyen tudományos meghatározása. A kutatásoknak a mai tudományos irányzatok – mindenekelőtt a fizika, pszichológia valamint az ezotéria – bevonásával kell történnie. A társadalmunkban ma az Anasztázia név alatt végbemenő folyamatok nyilvánvalóak és reálisak, ezért nem hagyhatjuk őket figyelmen kívül, jogunk sincs rá, hogy ezt megtegyük.

Bizonyos események, melyeket V. Megre könyveiben leír, első pillantásra úgy tűnnek, mintha kitalációk lennének és megpróbáltuk kétségbe vonni őket. Közben azonban a további események, amelyek a szerzővel történtek és nincsenek a könyvekben, még hihetlenebbek. Ám e hihetetlen dolgok megtörténtek. Ezért nekünk magunknak is olyan következtetéseket kell alkalmaznunk, amelyekben nekünk is nehéz hinnünk.

Az ilyen következtetések egyike: Vlagyimir Megre nem létezik. Életrajzának a tanulmányozása a zajló események megvilágításának kapcsán értelmetlen.

Az első ránézésre e hihetetlen következtetés egy egész sor valószínűtlen dolgot zár ki és magyaráz meg, nevezetesen: hogyan volt képes egy közönséges szibériai vállalkozó hirtelen könyvet írni, mára már nem is egyet, és hogy lehetséges az, hogy ezek a könyvek Oroszországban a legsikeresebb könyvek közé

kerültek? Alaposabb megfigyelésnél valótlannak bizonyult e ténynek a sajtóban kiemelt változata: „A tönkrement vállalkozó irodalmi alkotással próbálta menteni dolgait.” De hiszen nálunk sok a tönkrement vállalkozó, ennek ellenére egyikük sem vált közismert íróvá.

„V. Megrenek sikerült egy szenzációs szüzsét kitalálnia” – itt azonban a szüzsének sincs semmilyen szerepe. Jóllehet az ezotériai kiadók hétről hétre mással sem foglalkoznak, mint rendkívüli jelenségekről, szupergyógyítókról, repülő csészealjokról, földönkívüliekről szóló szenzációs anyagok terjesztésével, a szocium mégis alig reagál rájuk. Annak ellenére, hogy az ilyen anyagokat hivatásos és szakavatott újságírók és irodalmárok készítik.

„A Megre könyvek hatalmas „reklámot” kaptak. Éppen ellenkezőleg, manapság rengeteg kiadás igyekszik magát V. Megre könyveinek segítségével reklámozni. Teljes megállapítást nyert a tény, hogy az első könyvek valóban a könyvhálózatokon kívül kerültek eladásra. V. Megre mindhárom könyve még csak nem is kiadónál jelent meg, amely terjesztő hálózattal rendelkezne, hanem a Tizenegyedik Moszkvai Nyomdában. Ez viszont semmilyen könyvkiadással nem foglalkozik, ennek ellenére a Megre könyvekért mégis sorok álltak és a könyvterjesztők a könyvekért előre, a könyvek megjelenése előtt fizettek.

Egy egész sor könyvkereskedő nézete szerint Megre könyvei a könyvpiac általános érvényű törvényszerűségei ellenére terjedtek és rácsáfoltak a szakembereknek a keresletről kialakított elképzeléseire is.

Akkor viszont mi is történik? Vlagyimir Megre máról-holnapra egyszerre csak zsenivé vált? Nem egyszerre. Ismétlem, az a Vlagyimir Megre – a vállalkozó, – akit Szibériában jól ismeretek, ma már egyszerűen nem létezik. E következtetés bizonyítékait még az első könyvben lehet megtalálni, ha figyelmesen elolvassuk Anasztázia kijelentéseit. Idézzük fel szavait, amelyekkel Vlagyimirhez fordul:

„A könyvet kizárólagosan az érzéseidre, tehát belső énedre hallgatva fogod írni. Másképpen meg sem tudnád írni, mert

nem ismered a könyvírás módját, de az ember érzéseivel MIN-DENRE képes. Ezek az érzések már ott vannak benned. Az enyéim is, a tiéid is.”

Szenteljenek, kérem, figyelmet Anasztázia záró szavainak: „Ezek az érzések már ott vannak benned. Az enyéim is, a tiéid is.” Tehát Vlagyimir Megrenek a világ érzés általi érzékeléséhez hozzákapcsolódik még Anasztázia érzékelésének a módjai. Most nem fogunk azzal foglalkozni, hogy minek az eredményeképpen jön létre ez a kapcsolódás. Fogadjuk ezt úgy, mint egy tényt, amelyből az alábbi logikai következtetés adódik: ha egy adott értékhez egy másik kerül, akkor a két érték összekapcsolásából egy harmadik önálló érték keletkezik.

Ennek következtében, a jelenlegi Megre születési dátuma nem lehet az a dátum, amely az ő születési dátumaként a hivatalos dokumentumokban szerepel. Indokoltabb lesz egy olyan dátumot felállítanunk, amely 1994-re esik, pontosabban V. Megre Anasztáziával való találkozásának pillanatára.

Az új személyiség kinézete külsőleg ugyan megegyezik a korábbi Megreével, mégsem tudja leplezni a meglepően eltérő tulajdonságokat, amelyekhez nemcsak az irodalmi alkotás készsége tartozik, hanem az is, hogy hosszú időn át – öt, sőt több órán át – képes lekötni a hallgatóság figyelmét, amit a Krasznodari kerületben, Gelendzsik városában kétszer is szemtanúk tanúsítottak. Erről a tényről egy sor központi folyóirat is beszámolt.

Több analitikus, újságíró, aki leragadt annál, hogy a Vlagyimir Megre tevékenységével kapcsolatos eseményeket csak a könyvben leírtak alapján hasonlítsa össze és tanulmányozza, tudatalatti szinten vagy nyíltan, sőt agresszív módon így próbál következtetni: „Ez lehetetlen!”

Tisztelt Kollégák, hajlamos vagyok azt hinni – nem is alaptalanul, s erről a továbbiakban Önök maguk is meggyőződhetnek – hogy az adott állítás nem más, mint a szervezet védekező reakciója azoknál, akik tudata vagy agya képtelen felfogni az események lényegét.

Maga Vlagyimir Megre, illetve pontosabban fogalmazunk, ha azt mondjuk, az ő volt valódi „Énjének” része, még nagymértékben képtelen tudatosítani a vele megtörténő események lényegét. Egyszerűen csak fokozatosan szokik hozzájuk, s az, hogy a leghihetetlenebb dolgokat kezdi mindennapinak vagy törvényszerűnek tekinteni, megóvja a lelki töréstől. Gondolom, hogy ő sem, ahogy sok olvasó sem tulajdonított nagy jelentőséget annak, amit Anasztázia mondott neki még első találkozásuk alkalmával a tajgában. Vlagyimir Megre azon ellenvetésére „Pedig én nem fogok írni semmit. Az egésznek egyáltalán semmi értelme, fogd már végre fel!”, Anasztázia így válaszol: „Pedig fogsz! Ők már nyilvánvalóan fel is építették a körülmények egész rendszerét, amelyek rákényszerítenek arra, hogy megtedd.”

Ez a párbeszéd még az első könyvben szerepel, de későbbi könyveiben meg sem próbál visszatérni a kérdéshez: kik ezek a titokzatos „Ők”? Miután csoportunk munkatársai bizonyos információhoz jutottak, még egyszer – immár figyelmesebben – megismerkedtek a párbeszédekkel, amelyek az első könyvben szerepelnek és összeszedték a különböző oldalakon szétszóródott utalásokat az úgynevezett „Ők”-re. Ezeket az utalásokat Anasztázia szavaival mutatom be:

„Ha nincsenek Ők, meg egy picit én is, akkor a te második expedíciód lehetetlen lett volna.”

„Azt akarom, hogy megtisztulj. Ezért szövögettem álmot arról, hogy elzarándokolsz a szent helyekre, hogy könyveket írsz majd. Ők ezt elfogadták, és velük a Sötét Erők mindig szembeszállnak, de abban, ami a legfontosabb, sosem győzedelmeskednek;

„Tervem és annak tudatos felépítése pontos és megvalósítható volt, és Ők jóváhagyták azt.”

„Ők csak Istennek vannak alárendelve.”

Anasztázia kijelentéseiből arra lehet következtetni, hogy ezek a bizonyos, nem meghatározott, ismeretlen erők Megre számára az életkörülmények olyan rendszerét állítják fel, amely

rákényszeríti őt arra, hogy a valakik által az ő számára készített programszerű cselekedeteket hajtsa végre. Ha ez így van, akkor Megre személyének a szerepe alkotásaiban a nullával egyenlő, vagy legalábbis majdnem teljesen jelentéktelen. Voltaképpen a véletlen életkörülmények rendszere által neki minden úgymond tálcán van felszolgálva. Ekképpen az egykori Megre személye ellen nyilvánvaló erőszakot követtek el.

Úgy döntöttünk, hogy ha Megre viselkedésében sikerül megállapítanunk bizonyos anomáliákat, illetve az úgynevezett véletlen körülmények rendszerét, akkor ezek megléte alátámaszthatja, vagy megcáfolhatja: a) a tajgában lejátszódott események realitását; b) Megre személye részvételének mértékét a társadalomban végbemenő eseményekben, amelyek összefüggnek könyvei megjelenésével; c) bizonyos erők létezésének hitelességét, amelyek képesek az ember sorsára befolyást gyakorló véletleneket kialakítani.

Megre viselkedését a legrészletesebben – annak egyes árnyalatait is beleértve – Cipruson, 1999 júniusában sikerült megismernünk, abban az időszakban, amikor a negyedik kötetten, „A Teremtés” könyvön dolgozott. Pontosabban mondva, amikor próbálta tudatosítani Anasztázia már lejegyzett monológjait a Föld és az ember teremtéséről. Azt, amivel Cipruson kellett szembesülnünk, egyetlen rövid mondattal lehet jellemezni: „Mi ez?” Bemutatók Önöknek néhány eseményt:

1999 májusának végén Vlagyimir Megre a „Transavia” légitársaság gépével érkezett Ciprusra. Nem volt tagja semmilyen turistacsoportnak. Cipruson nem voltak ismerősei. Nem tudott egyetlen Cipruson elterjedt nyelven sem beszélni. A fogadó fél – a „Leptos” cég – az Oroszországból egyedül érkező turistát egy kisebb szálloda második emeletén található egyágyas szobában helyezte el. A szoba erkélyéről egy hatalmas medencére nyílt kilátás, amely körül általában Németországból és Angliából érkezett turisták pihentek, szórakoztak. Az orosz utazási iroda, amely Vlagyimir Megrét Ciprusra indította, informálta a „Leptos” cég menedzserét, hogy Megre orosz író. Az olyan

hatalmas ciprusi turisztikai cég számára azonban, mint amilyen a „Leptos”, amely hozzászokott a világhírű kiválóságok fogadásához, ez az információ egyenlő volt a semmivel. A cég számára Megre egy közönséges turista volt. Ennek ellenére már ott tartózkodása második napján a cég menedzsere, aki az orosz turisztikai piaccal foglalkozott, felajánlotta, hogy megmutatja neki a várost és az általuk épített lakóházakat. A kiránduláson részt vett a cég orosz tolmácsa is. Most ismertetem, tisztelt kollégáim, azt az interjút, amelyet a „Leptos” cég tolmácsával, Marina Pavlovával, készítettünk:

„Nikoszt, a „Leptosz” cég menedzserét és Megret kísértem. Beszélgetésüket tolmácsoltam. Megre a Ciprusra érkező orosz turistáktól abban különbözött, hogy annyira merev hozzáállása volt a dolgokhoz, hogy az már a tapintatlanság határát súrolta. Például: állunk a hegyen, előttünk gyönyörű kilátás a tengerre és Pafosz városára. Nikosz egy általános frázist mond:

– Nézze, milyen gyönyörű körülöttünk a természet! Micsoda pompás látvány!

Lefordítottam a mondatot, de Megre válasza ez volt:

– A látvány elkésztető. A hőség!... A tenger!... A növényzet egészen gyér, csak imitt-amott csenevész bokrok. Ez az ilyen klímában teljesen természetellenes.

Nikosz magyarázni kezdett:

– Régebben csupa cédrus erdő volt errefelé, de a rómaiak, amikor elfoglalták a szigetet, itt építették hajóikat és kivágták az erdőt. Ráadásul a szigeten nagyon kevés a csapadék.

Erre Megre ismét kijelentette:

– A rómaiak évszázadokkal ezelőtt jártak itt, azóta itt már új erdő nőhetett volna, csak hogy nem ültették ki.

Nikosz azzal próbálta magyarázni a helyzetet, hogy a szigeten nagyon kevés a csapadék és speciális tartályokban kell gyűjteni az ivóvizet.

Megre azonban azonnal rávágta:

– Azért nincs víz, mert erdő sincs, a szél másfelé viszi a felhőket. Ha volna erdő, akkor az erdő lelassítaná a levegő alsó

áramlatainak a mozgását, ennek következtében a magasabban úszó felhőkét is. Gyakrabban hullana a szigeten csapadék is. Erdőt pedig, gondolom, azért nem ültetnek, mert minden talpalatnyi földet építkezésre igyekeznek eladni.

Ahogy ezt elmondta, elfordult és elhallgatott. Így hát mi is hallgattunk. Kellemetlen, nyomasztó szünet állt be. Nem volt mit mondanunk.

Másnap, amikor egy kávéházban ebédeltünk, Nikosz kérdésére, hogy mit tudna pihenése javítása érdekében tenni, Megre komolyan így válaszolt:

– Beszéljenek többen oroszul a szigeten! Az éttermekben szolgáljanak fel rendes, normális halat, ne akármilyen bodorkákat, a szobában legyen csend, a közelben erdő és ne mosolyogjanak hamisan!

Ezután történt meg Megre találkozása a „Leptos” cég fejével. Hogyan jöhetett létre, számomra érthetetlen. E cég feje ugyanis soha sem találkozik a turistákkal, sőt, őt személyesen még a cég összes alkalmazottja sem ismeri. Én tolmácsként vettem részt a találkozón. Megre ezen a találkozón is azt mondta, hogy a cégnek meg kell változtatnia az épülő lakótelepek telkeinek a tervét. Mindegyik teleknek nem kevesebb, mint egy hektár nagynak kell lennie, hogy az emberek fákat ültethessenek ki, törődhessenek velük, s akkor majd megváltozik a sziget teljes arculata. Ha nem ezt teszik, akkor a sziget a közeljövőben az ide érkezők számára nem lesz vonzó és a „Leptos” cégnek nem lesz üzleti jövője.

A cég feje elhallgatott, majd bizonyos öntudatos magatartással a sziget legendás látványosságairól kezdett beszélni és természetesen ezek legfontosabbikáról – Afrodité istennő fürdőjéről. Végül azt ajánlotta Megrenek, hogy mondja el, mi lenne az, ami az ott tartózkodása kényelmét javítani tudná. A „Leptos” cég feje sok nyugati milliomos kérését tudná teljesíteni, de az, amit Megre mondott neki, annyira váratlan volt, hogy inkább rosszmájú gúnyolódásnak vagy viccnek tűnt. Megre mosoly nélkül kijelentette:

– Az, ha találkoznék Afrodité istennő unokájával.

Megpróbáltam ezt a mondatot úgy lefordítani, mint egy viccet, de senki sem nevetett, sőt a váratlan választól egy ideig mindenki hallgatott.

Így történt meg, hogy az Oroszországból érkezett turistacsodabogárnak a híre eljutott a szálloda alkalmazottaihoz, ahol Megre megszállt, és elkezdtek rajta gúnyolódni. Nikosz, amikor egyszer beszélgettünk, azt mondta, hogy Megre viselkedésében fellelhetőek az abnormalitás nyilvánvaló jelei.

Nikosszal minden reggel szolgálati dolgaink miatt a szállodába mentünk és ő minden egyes alkalommal mosolyogva megkérdezte a portán szolgálótól, hogy vajon nem szállt-e meg a szállodában Afrodité istennő unokája? A portás kajánul vigyorogva azt válaszolta, hogy ezidáig még ugyan nem, de a szoba mindig készen áll számára.

Megre minden biztonnal érezte magán a szolgáló személyzet gúnyoros pillantásait, amikor szobájából estelente a bárba vagy reggel reggelire jött le, és kellemetlenül érezhette magát. Számomra, hiszen én is orosz vagyok, szintén kellemetlen volt látni a honfitársam iránt megnyilvánult gúnyolódást, de semmit sem lehetett tenni.

Megre ciprusi tartózkodása utolsó napjának reggelén Nikosszal, mint mindig a szállodába mentünk. Nikosz szeretett volna elbúcsúzni Megretől. Szokás szerint azonnal a portáshoz ment a már hagyománnyá vált viccével, de a portás ezúttal rendhagyóan válaszolt. A portás bizonyos megilletődöttséggel tudósította Nikoszt, hogy Megre nem töltötte az éjszakát saját szobájában, és most sincs a szállodában. A portás továbbá mosoly és a viccelődés minden jele nélkül még komolyan hozzáfűzte, hogy az azelőtti este gépkocsival megérkezett Afrodité istennő unokája és elvitte Megret csomagjaival együtt. A portán akkor éppen szolgálónak görög nyelven azt mondta, hogy ne izguljanak, a szobát használják belátásuk szerint, mert Megre többé a szállodába amúgy sem tér vissza, jegyet se foglaljanak számára a visszafelé induló repülőgépre. Nikosznak azt üzentte, hogy

elhozza Megret 10 órakor reggel, hogy el tudjon tőle búcsúzni. A portás megerősítette, hogy Afrodité istennő unokája a szálloda alkalmazottaival görögül beszélt, Megrevel viszont oroszul. Mivel az egészből semmit sem értettünk, Nikossal leültünk a szálloda halljában és némán vártuk a tíz órát.

Pont tízkor a szálloda üvegajtaja kinyílt. Az ajtóban megpillantottuk Vlagyimir Megret, és oldalán egy fiatal gyönyörű lányt. A lányt láttam már korábban is. Elena Fagyejeva volt az, szintén orosz, aki Cipruson élt és egy moszkvai utazási iroda alkalmazottaként dolgozott. Megismertem, de ezt csak később mondtam el. Elena Fagyejeva ezen a reggelen rendkívül szép volt. Könnyű, hosszú ruhát viselt, gyönyörű frizurája volt, szeme ragyogott a boldogságtól. A szálloda halljában szolgáló alkalmazottak azonnal felfigyeltek a Megre oldalán belépő rop-pant csinos fiatal lányra. A barmanok, szobalányok és portások szinte sóbálvánnyá változva, mereven nézték a felénk közeledőket. A velük folytatott beszélgetésből Nikossal megtudtuk, hogy Megre úgy döntött, hogy még egy hónapig Cipruson marad. Amikor az író valamiért a bárpulthoz ment, Nikosz azon megjegyzésére, hogy Megre rendkívül szeszélyes, az általa támasztott kérelmeket sem ő, sem a „Leptos” cég feje nem tudta teljesíteni, Elena így válaszolt:

— De én igen. Én teljesítettem minden óhaját. Gondolom, hogy sikerül teljesítenem a többit is, ha adódnak.

Nikosz tovább faggatta Elenát arról, hogyan tudta pusztán tizenkét óra alatt teljesíteni a teljesíthetlent. Hogyan tudta elérni, hogy Megre kedvenc szibériai hala jelenjék meg Cipruson, milyen módon tudtak Cipruson cédrusfák nőni, és hogyan tudja minden ciprusi megérteni az oroszul beszélő Megret. Hová szálláshozhatna el, hogy senki se zavarja magányában, amikor magányra támad kedve.

Elena azt válaszolta, hogy minden Megre számára nélkülözhetetlen valahogy, véletlenül éppen nála jött össze. Vlagyimir saját éppen üresen álló villájában helyezte el nem messze Pafosztól, Peja falu szélén, ott senki sem tudja zavarni. Közle-

kedési eszközt is biztosított neki. Kikölcsönzött egy robogót, kimondottan az ő számára. A folyami halra Szibériából véletlenül Allánál, egyik ismerősénél akadt, aki szintén Oroszországból érkezett és Cipruson dolgozik. Cédrusok a villájához közel eső hegyen nőnek és a két pici szibériai cédrust, amelyet Megre cserepekben hozott magával, egyenesen a villa bejáratához állította. A nyelvi akadályok most Megre számára úgyszintén megszűnnek, mivel minden intézményben, boltban és étteremben van telefon és szükség esetén le tud fordítani bármit, amit Megre esetleg valakinek mondani akar, hiszen mobiltelefonja mindig nála van és vételre van állítva.

Amikor Elena és Vlagyimir a jelenlévők tekintetének kíséretében már a kijárat felé ment, figyelmeztettem Nikoszt, hogy elfelejtette megkérdezni, hogyan tudta Elena teljesíteni Megre kérését Afrodité istennő unokáját illetően. Nikosz csodálkozva rám nézett és így válaszolt:

— Ha ez az orosz lány nem maga Afrodité istennőnek az élő megtestesülése, akkor biztos, hogy benne most Afrodité szel-leme van jelen.

Tisztelt Kollégák! Miután megismerkedtünk Vlagyimir Megre élete Cipruson töltött időszakának főntebb leírt eseményeivel, magától adódott a kérdés: vajon véletlen-e a véletlenek láncolata, amikor hirtelen Megre minden korábban kifejezett óhaja teljesül; véletlen-e vagy valaki — Anasztázia vagy a titokzatos Ők, akikről Anasztázia tesz említést — alakítják ezeket a véletleneket? Fordítsák, kérem, figyelmüket arra, hogy mihelyt a Megret körülvevő emberek még szállodai tartózkodása alatt csodálkoztak az éppen zajló eseményeken, egy olyan helyzet állt elő, amikor Megre el lett távolítva az utána leskelődők látóköréből. Átköltözött Elena Fagyejeva villájába. Az őt körülvevők számára ezzel a véletlenek rendkívüli füzére meg is szakadt. Kíváncsiak voltunk azonban, hogy vajon tényleg megszakadt-e, ezért a lehető legaprólékosabban rekonstruáltuk az ezután zajló eseményeket, beleértve azt is, és amit Elena Fagyejeva ismerősei és közvetlenül ő maga is elmondott. Mi is tör-

tént? Bebizonyosodott, hogy a rendkívüli események láncolata nemcsak, hogy nem szakadt meg, hanem még titokzatosabbá vált. Csak bizonyos töredékeit idézem:

Vlagyimir Megre tehát egyedül lakik Elena Fagyejeva kelles pici villájában. Valószínűleg, Anasztázia kijelentésein töpreng: Istenről, a Föld és az ember teremtéséről, annak rendeltetéséről. Hiszen éppen a könyv ezen része született meg ebben az időszakban. Am nem ért mindent. S éppen jelleméből fakadóan, még mielőtt kiadná a könyvet, szeretne Anasztázia nem mindennapi kijelentéseire valahol, vagy valamiben valamilyen bizonyítékokat találni. Időről időre felhívja Elenát és arra kéri, hogy jöjjön el hozzá, vigye el kocsival valahová. A lány minden alkalommal késedelem nélkül teljesíti Megre kérését. Teljesíti, bár ott kell hagynia saját dolgait. Beleértve az Oroszországból érkező turisták fogadását is. Kétszer is megtörtént, hogy átengedte munkáját ismerőseinek, jóllehet ezzel elesett a bevételtől.

Vajon hová megy Megre? Megállapítottuk, hogy a Ciprusra érkező turisták által látogatott helyek mellett még két templomot keresett fel, amelyekről el lehet mondani, hogy senkit az ide érkezők közül nem érdekel. Egy kolostort, amelyet a turisták nem látogatnak és egy üres kastélyt a Trodoszi hegyekben. Néhány alkalommal felment a Fagyejeva villájától nem messze található hegyhátra. Egyedül sétálgatott az ott növény cédrusok között. Elena az útnál várt rá. Vagyis megállapítást nyert, hogy Megre minden egyes templomba és kolostorba vezető útja nem volt előre megtervezve, hanem spontán adódott. Pontosabban mondva, ugyanolyan véletlenek láncolatának az elemei voltak. Íme, hogyan beszél Vlagyimir Megre a templomban tett éjszakai látogatásáról Elena Fagyejeva:

„Este, körülbelül kilenc órakor érkeztem Vlagyimirhez, rögtön azután, hogy telefonált nekem. Azt mondta, hogy csak a városban akar egy picit sétálni. Beült hozzám a kocsiba és Pafoszba indultunk. Vlagyimir ezen az estén hallgatag, magába révedő volt, szinte egyáltalán nem beszélt. Körülbelül egy órája kocsikáztunk már. Amikor a rakparton sorakozó tömérdek

étterem mellett haladtunk el, felajánlottam, hogy vacsorázzunk, de visszautasította. Amikor pedig megkérdeztem, hová szeretne menni, így válaszolt: „Én most a legszívesebben inkább egy üres templomba mennék.”

Megfordítottam a kocsit és ki tudja miért, ráléptem a gázra, majd nagy sebességgel egy pici faluba hajtottam. Tudtam, hogy van ott egy árválkodó, alig látogatott templom. Egészen a bejáratig mentünk, majd kiszálltunk a kocsiból. Egy lélek sem volt a környéken és az éjszakai csendet csak a tenger moraja zavarta. A templom bejáratához mentünk. A sötétben a bejárat kilincs alatt egy hatalmas kulcsot tapintottam meg, mely kiállt a zárból, megfordítottam és kinyitottam a templom ajtaját. Vlagyimir belépett és hosszú ideig állt a templom közepén a kupola alatt. Én a bejáratnál maradtam. Ezután Vlagyimir a sekrestyébe ment, ahonnan a papok szoktak kijönni, és valószínűleg meggyújthatott ott valamit, mert valami fényesen világítani kezdett, a templomban világosabb lett. Egy picit még álldogáltam ott, végül a kocsihoz mentem. Egy bizonyos idő után Vlagyimir is megjelent, majd hazafelé indultunk.”

Íme a második eset, amelyről Elena Fagyejeva mesélt:

„Szerettem volna megmutatni Vlagyimirnek egy távolabbi pici falut, hogy lássa, hogyan élnek itt az emberek. A hegyi útról, amelyen mentünk, sok különböző elágazás nyílt. Valószínűleg rossz irányba fordultam le a főútról, mert nem abba a faluba jutottunk el, hanem egy pici kolostor kapuja elé. Vlagyimir azonnal be akart menni és kért, hogy menjek, s tolmácsoljak neki, amikor majd a szerzetesekkel fog beszélni, de mondtam neki, hogy nem mehetek. Rövid szoknya volt rajtam, a fejemen sem volt semmi, így pedig sem templomba, sem kolostorba nem lehet belépni. A bejáratban maradtam tehát. Néztem, ahogy Vlagyimir a kolostor udvarán ment keresztül. Egy fiatal szerzetes jött ki hozzá. Megálltak egymással szemben és beszélgetni kezdtek. Ezután hozzám jöttek. Hallottam, hogy a szerzetes Vlagyimirrel oroszul beszélt, majd egy ősz hajú idős szerzetes, a kolostor feje jött ki hozzá, akivel sokáig ültek a padon és valamiről

beszélgettek. Én a szerzetesekkel egy picit távolabb álltam, ezért nem hallottam, miről beszélgettek. Később a kolostor feje és a szerzetesek kikísértek bennünket. Vlagyimir megállt a kolostor kijáratában, mire mindenki szintén megállt. Majd megfordult, és a kolostor udvarán a templom felé tartott, de senki sem követte. Mi mindnyájan a bejáratnál vártuk, hogy felbukkanjon az üres kolostori templom ajtajában.”

A véletlenek láncolata folytatódik. Hangsúlyozom, Vlagyimir Megre próbálja megérteni és tudatosítani azt, amit Anasztázia az Istenről mondott. S vajon véletlen-e az, hogy éppen abban a pillanatban, amikor kedve támad egy üres templomot meglátogatni, véletlenül mellette terem Elena Fagyjeva, aki ismer egy ilyen templomot? Vajon véletlen-e, hogy az üres templom ajtajának a zárjából kiáll a kulcs? Véletlen-e, hogy Elena lekanyarodik az útról és elviszi Megret egy ritkán látogatott kolostorba? Véletlen-e, hogy éppen egy oroszul beszélő szerzetes megy ki fogadására? Az események, élethelyzetek egy olyan láncolatával van dolgunk, melyek úgy adódnak, mint valamiféle véletlenek, ám mind egy bizonyos, meghatározott cél felé vezetnek.

Vajon lehet-e a Megre könyvekben megjelent filozófiai következtetések véletlenszerűségéről beszélni, miután megismerkedtünk velük. Vajon nem éppen e templomok egyikében, – ahogy azt megtudtuk – a kupola alatt állva bizonyosodott meg Megre Isten szavairól, amelyeket ezután „A Teremtés” című negyedik könyvben jelentetett meg?

Nemegyszer igyekeztünk újra és újra részletesen értelmezni a Megrevel megtörténő véletlenek sorrendjét. Többek között érdekelt bennünket Vlagyimir Megre Elena Fagyjevával való úgynevezett véletlen találkozása is. Most nem fogjuk azt találgatni, hogy vajon Afrodité istennő szelleme e fiatal lányba költözött-e vagy sem. A hasonló latolgatásokkal foglalkozzának inkább az ezotérikusok. Gondolkozzunk azonban inkább együtt el azon, hogy ugyan miért hagyta ott e leány saját dolgait és sietett Megrehez annak első hívására, miért főzött neki borscsot, hordozta egész Cipruson saját kocsijával? Miért változott

meg még külsőleg is szinte azonnal a Megrevel való találkozás után? Vajon miért kezdtek el Elena szemei ragyogni miután találkozott Megrevel, ahogy ezt bizonyították azok is, akik őt ismerik? Azért mert híres emberrel találkozott? Elena azonban a Moszkovszkaja Esztrada cég mellett működő utazási iroda képviselőjeként dolgozik és még híresebb személyiségekkel szokott kapcsolatba kerülni, mint Vlagyimir Megre. A pénz miatt? De hát Megrenek nem lehetett sok pénze, máskülönben nem csak egy háromcsillagos szállodában szállt volna meg a kezdetben. Egyetlen megoldás adódik csak: Elena Fagyjeva beleszerezett Megrebe. Ezt látszik alátámasztani az a mondat is, amit egy ismerőse mondott. A kérdésre: „Te, Lena, nem szerettél te bele ebbe a Megrebe?” Elena így válaszolt: „Nem is tudom, olyan különös érzésem van... De azért, ha ő akarná...”. Tehát még egy hihetetlen véletlen történt. A huszonhárom éves, szép termetű, szimpatikus, önálló és pragmatikus, a sok-sok férfi figyelme által kísért fiatal nő, csak úgy hirtelen, első pillantásra beleszerezte a negyvenkilenc esztendőes férfibá. Egyetértetek velem, hogy ilyen véletlenek egészen ritkán fordulnak elő?

Megpróbáltuk még alaposabban, percnyi pontossággal elemezni Vlagyimir Megre és Elena Fagyjeva találkozását. Beszélgettünk a „Maria” étterem alkalmazottaival, akik szeme láttára történt meg a találkozás. Rekonstruáltuk a találkozás napját Elena ismerősei és az ő saját elbeszélése alapján is. Ennek következtében még egy további véletlenre derült fény. De micsoda véletlenre! Hála éppen e véletlennek szerethetett bele Elena néhány perc leforgása alatt Megrebe, miután megpillantotta. Olyan véletlen ez, amely képes hatni úgy az ember tudatára, mint tudatalattijára is.

Képzeld el, kérem, Elena Fagyjeva kocsijában ül és a „Maria” étterembe kocsizik a fürdővároson át. Egy ismerős pincérnő telefonált neki, és arra kérte, hogy ha tud, jöjjön azonnal az étterembe, mert az egyik asztalnál egy orosz férfi ül és idegeskedik. Az étteremre oroszul van kiírva az étterem neve, az ételek oroszul vannak az étlappon feltüntetve, ami oroszul beszélő pincéret sejtetett, de ilyen az étte-

remben éppen nem akadt. Elena előbb szabadkozik, de munkájában véletlenül egy rövid szünet adódik. Kocsiba ül, és az étterembe szá-
guld, ahol az egyik asztalnál egy orosz férfi ül. Még útközben púde-
rezi a napon leégett orrát, találomra kivesz egy hangkazettát, a kocsí
magnetofonjába rakja. A hangfalakból a kocsí belterét egy Orosz-
országban népszerű sláger dallama és szövege töltik be. A szöveget
most felidézem Önöknek, tisztelt kollégák, alkossanak róla véle-
ményt saját maguk. Nos, Elena fülébe a kocsí hangfalaiból néhány
perccel Megrével való találkozása előtt ilyen szavak zengtek:

*Tudod, ifjú isten vagyok,
Kiben kevés a tapasztalat bája,
De kicsikém, drága, ne révedj a semmibe,
Mert én vagyok a napsugárnak szárnya.*

*Tudom, ma egy perced sincsen,
Am pillanatra ellóghatsz a mából,
Orrocskádra púder, mikor kifutsz
A hétköznapi agytépő zajából.*

*És ott, a kávézó asztala mellett
Ott a nagy Ó, a vonatok megállnak:
S a repülő a felhők közt delelnek,
És elkotródik szívedből a bánat.*

*Ne engedd el: nézz mélyen szemébe,
Én voltam, aki összehoronálta
Ezt a találkát, ezt a menedéket,
Amely kikötő és világ csodája.*

És Elena, vagy általa valaki más, nem engedte, hogy elmen-
jen. És Elena, vagy általa valaki más, minden óhaját teljesítette,
egyre újabb és újabb információval szolgált, így bizonyítva a fi-
lozófia következtetéseket. Megre visszatért Oroszországba és
átadta a kiadónak negyedik könyvét a „Teremtést”.

Így tehát V. Megre élete ténylegesen hasonlít az orosz népmé-
sékben ismert „Butuska Ivánuskáéhoz”, azzal az egyetlen külön-
séggel, hogy a Megrével zajló események abszolút reálisak.

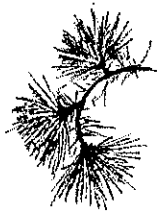
Mivel megbizonyosodhattunk az adott jelenség létezéséről,
nem állhatjuk meg, hogy ne tételezzük fel bizonyos erők létezé-
sét, melyek célirányosan tudnak hatni az egyén sorsára. Ennek
nyomán kérdések merülnek fel: van ezen erőknek lehetőségük
arra, hogy hatást gyakoroljanak az egész emberiség sorsára?
Milyen aktivitásuk volt ezen erőknek a múltban és vajon nem
aktivizálódtak-e éppen korszakunkban? Miféle erők ezek?
A végbemenő események arra készítenek bennünket, hogy
figyelmesebben viszonyuljunk Anasztázia kijelentéseihez.

Tisztelt Kollégák! Kutatócsoportunk tagjainak zöme a követ-
kező verzióhoz vonzódik: Anasztázia, a szibériai remetenő, — jól-
lehet jelenleg még hagyja a különböző országok kormányait a
helyükön, — ténylegesen is átveszi az irányítást az egész emberi
társadalom fölött. Fordítsák, kérem, figyelmüket e különbségre:
nem magához ragadja a hatalmat, hanem átveszi az irányítást.

Az olvasók zömében, amikor érintkezésbe lépnek V. Megre
könyveivel, felébred a vágy, hogy megváltoztassák életmód-
jukat. Már több mint egymillió olvasó létezik, számuk egyre
tovább nő, s ha majd eléri a kritikus mennyiséget, képesek lesz-
nek hatni a hatalmi struktúrák döntéseire. De a hatalmi struk-
túrákban már manapság is ott vannak a könyvekben található
következtetések elszánt tisztelői.

Ilyen módon társadalmunk ugyanolyan irányítottá válik,
amilyené maga V. Megre vált. Afelől, hogy V. Megre valamiféle
erők által teljes mértékben irányított szubsztancia, Önökben,
tisztelt kollégák, gondolom, immár nem merülnek fel kétsé-
gek. Úgy vélem, közös igyekezettel kell megértenünk, hogy ki
is voltaképpen Anasztázia, a szibériai remetenő? Voltaképpen
hol tartózkodik? Milyenek a képességei? Milyen erők segítenek
neki? Hová igyekeznek ezek társadalmunkat elvezetni? Ezekre
a kérdésekre a modern tudománynak kell választ adnia.”

A TÖRÉS

Kétszer hallgattam végig a számomra ismeretlen férfi beszámolóját a hangszalagról. Teljesen mindegy volt számomra, hogy ki volt ez az ember. Az általa kifejtett következtetések olyan erősen hatottak rám, hogy nemcsak az írás folytatásához nem volt kedvem, hanem hirtelen értelmetlennek tűnt még az életem is.

Megtetszett nekem Anasztázia nézete az ember jelentőségéről, arról, hogy minden ember Isten szeretett gyermeke, arról hogy az ember boldog lehet már itt a Földön. Ehhez csak rendeltetését kell megértenie. Elhittem Anasztáziának, hogy azzal tehetjük jobbá mostani életünket, hogy megváltoztatjuk életmódunkat, új településeket építünk. Miután végighallgattam a hangszalagot, teljes hitem megrendült. a gondom az volt, hogy a velem megesezt véletlenekekről szóló tények, amelyeket a felszólaló mutatott be, és amelyek – szavaival élve – törvényszerűséggé alakultak, hitelesek voltak. Minden pontosan úgy volt, ahogy elmondta, sőt... Volt még más is, amiről csak én tudtam, amit a kutatóknak nem sikerült megállapítaniuk.

Minden pontosan úgy volt, ahogy bemutatta, és ez azt jelentette, hogy én csak egy csavar vagyok valakik kezében. Nem fontos, kik kezében, Anasztáziában vagy valamilyen más erők, energiák kezében, lényegtelen. Az a lényeges, hogy én mint ember, voltaképpen semmi, senki vagyok. Sőt, nem is létezem! Csak az én mások által létrehozott, „véletlenek” segítségével könnyűszerrel irányított testem. Jó, ha az ilyen irányítás csak rajtam végezhető. De akadhatnak mások is, akiket vagy esetleg az egész emberiséget, valakik főntről irányítanak. Az egész

emberiség játékszer valaki számára, aki láthatatlan és emberi elménk által megismerhetetlen.

Nem akartam valaki játékszere lenni, ám a beszámolóban bemutatott tények megcáfolhatatlanul ezt bizonyították: senki vagy, irányítanak, ez kétségbevonhatatlan tény, ezt a számodra is jól ismert bizonyítékokkal igazolták.

Mindazt, ami Cipruson történt velem, nem lehet rossznak tartani, éppen ellenkezőleg, jónak. De ez nem fontos! Ha valaki láthatatlan gyönyörű egybeesések sorozatát hozta létre, akkor holnap valaki másnak megfordulhat a fejében, hogy másmilyen, egyáltalán nem kellemes véletlenek láncolatát hozza létre. Az ember közben csak bábu. És az egész emberiség? Hát, persze! Hogy-hogy nem értettem meg már korábban, hogy valamiféle erők úgy játszanak az egész emberiséggel, mint gyermekek az ólomkatonákkal?!

Amikor Anasztázia a tajgában Istenről, a Teremtésről beszélt, szavai hallatára lelki szemeim előtt mintha egy függöny húzódtott volna szét.

Istent először életemben nem valamiféle amorf, érthetetlen lénynek, vagy a fellegeken ülő öregembernek képzeltem el, hanem Személyiségnek, aki képes érezni, aggódni, álmodozni és alkotni. Elbeszélése hatására kialakult érzéseim világosabbak és érthetőbbek voltak, mint minden, amit e témáról korábban valaha olvastam vagy hallottam. Sőt, ez még nem minden! Amikor Anasztázia beszélt, olyan jó érzés töltötte be a lelkemet, nem éreztem magam olyan magányosnak. Tehát, Isten létezik! Istent meg lehet érteni, és Isten cselekszik. Isten bölcs és jóságos. Ennek bizonyítékai az Ő teremtményei körülöttünk – a cédrusok, a fű, a madarak és az állatok. Ott a tajgában, Anasztázia tisztásán, valahogy az állatok is olyan jók mind, nem agresszívek. Mi annyira hozzászoktunk az Ő teremtményeihez, hogy észre sem vesszük őket, ennek ellenére mégis valami más által próbáljuk Őt minduntalan megítélni. Valamiféle titkos tanok által. Csak rohanunk, futkosunk fel s alá az egész bolygón, örökké a szent helyeket, a tanítókat, a mestereket, a tanokat

keressük. Ez az egész egyszerűen maga az abszurditás! A logika teljes hiánya! Ha Istenről úgy beszélünk, mint a mi jósgos Atyánkról, akkor hogyan tételezhetjük föl, hogy Ő, a mi Atyánk, el akarná rejteti saját gyermekei előtt azt, ami jó? Isten nem rejtett el semmit sem az emberek előtt – az Ő gyermekei előtt – és nem is titkolt el semmit. Ő mindig azon van, hogy mellettük legyen. Miféle erő áll Istennel szemben? Miféle erő butított el bennünket annyira, hogy életmódunkkal az egész bolygót, a nekünk Isten által ajándékozott gyönyörű Földet, a katasztrófa veszélyébe sodorjuk? Miféle erő játszik velünk?

Estelente a magas, többemeletes háztömbjeinkben felgyúl a villany. Minden ablak mögött életek zajlanak. De vajon hány élet valóban boldog ezen a Földön? Az erkölcsről, a szeretetről, a kultúráról beszélünk, mindenki tisztességesnek akar látszani. És a valóságban? A valóságban viszont – még a legszerényebb becslések szerint is – minden második, külsőleg tisztességesnek tűnő férfi titokban félrelép más nővel. Titokban, a család tudta nélkül, külsőleg megőrizve a tisztesség látszatát. Mi országunk mindenkori kormányának legjövedelmezőbb bevételi forrása? A vodka és a cigaretta! Az állam az eladásuk monopóliumához még mindig foggal-körömmel ragaszkodik. És ki iszik? A részegek, akik a kerítések tövében, vagy a vonat kocsikban félholtan hevernek, mint egy kidobott rongy? Hát persze, ők is isznak. De nekik nincs annyi pénzük, hogy biztosítsák a szeszes italok folyamait gyártó rengeteg cég virágzását. A fogyasztók garmadáját a külsőleg tisztességesnek látszó emberek alkotják!

Hatalmas rendőri erőket tartunk fenn, mindenféle biztonsági, őrző, kivizsgáló és nyomozó szolgálatokat. Minek? Azért, hogy összeszedjék a részegeket, rendbontókat? Badarság! A belügyesek ilyen erős alakulatokkal egyetlen nap alatt be tudnák gyűjteni az összest. A harc egyáltalán nem ellenük folyik, hanem a külsőleg tisztességes polgárok ellen.

Csak gondoljunk bele, hogy egy egész hadseregnyi mindenféle különleges szolgálat létezik, de egyik sem ül munka nélkül

ölbe tett kézzel. Vagyis egy egész hadsereg áll velük szemben! Vagyis szakadatlan háború dúl és mi mind e háborús csatározások frontvonalán állunk. Mi finanszírozzuk mindkét egymással szemben álló hadsereget. Azon dolgozunk, hogy javítsuk az egyik fél technikai felszereltségét – a törvényeket védelmező szerveinket, de a másik fél is javítja sajátját, s felszerelése korszerűsítésére a pénzt szintén tőlünk veszi. A pénznek mindig egy eredete van – az emberi munka. A háború pedig folytatódik csak magasabb technikai szinten lévő felszereléssel. Így megy ez már sem egy, sem két éve. Évezredek óta. Nem tudni, hol a háború kezdete, mi vethet neki véget. Mi pedig e háborús csatározások közepén állunk, egyikünk sem semleges, mi mindnyájan résztvevői vagyunk. Mi mindnyájan részesei vagyunk e soha véget nem érő csatározásnak. Van, ki közvetve, van ki akarva, vagy akaratlanul finanszírozza azt, van, ki fegyvert gyárt hozzá. De közben mindezt a tisztesség álarca mögé bújva tesszük. A tudományról, a technikáról, a kultúráról beszélünk.

Mi – intenzív módon fejlődő, értelmes civilizáció – a bölcs ábrázatával puffogatjuk a tudományos és technikai fejlődésről szóló zengzetes frázisokat. De ugyan miért csurog a csapjaidból bűzös víz, te értelmes civilizáció? Hogyan sikerült eljutnod oda, még hozzá egy bölcs ábrázatával, hogy az emberek ivóvíz megvásárlására kényszerüljenek? S ez az ivóvíz ráadásul napról napra drágább lesz?

Nem akarjuk levetni a tisztesség álarcát. De miért? Miért kell elkerülhetetlenül évről évre egyre jobban komplikálnunk az életünket? Miért haladunk feltartóztathatatlanul valamiféle bűzös gödör felé? Haladunk és magunknak sem akarjuk ezt bevallani. Miért nem állítja meg senki sem ezt a menetelést?

Rengeteg vallási felekezetünk van. De ezt a folyamatot egyikük sem tudja megállítani. Lehet, tudják, hogy teljesen megállítani képtelenek, ezért fékeznek? Ha ez így van, akkor viszont ez már szadizmus, a kínok meghosszabbítása. És mi továbbra is nyugodtan értelmes és tisztességes civilizációnak tartjuk magunkat. De ha ez van, akkor a nők miért nem akarnak gyer-

meket szülni ebben az értelmes civilizációban? Hiszen már a statisztikai adatok is arról tanúskodnak, hogy a nemzet kihalófélben van. Akkor tehát miféle erők csinálnak az emberből agyalágyult hülyét?!

* * *

Egy egész hét múlt el minden iránti teljes depresszióban és apátiában. Egész héten csak feküdtem az ágyban, jóformán semmit sem ettem. A hét végére hirtelen méreg, sőt düh fogott el. Kedvem támadt valamit tenni ezek ellen az erők ellen. Nem fontos milyenek ellen. Legyenek fényesek vagy sötétek, mindegy. Ugyan, mit számít? Csak valamit tenni ezek ellen a miniket irányító erők ellen... Bebizonyítani, hogy az ember ki tud kerülni hatásuk alól. De mit lehet ellenük tenni? Ha ezek az erők vagy Anasztázia azt akarják, hogy írjak, akkor nem fogok írni. Ha nem lehet enni húst, akkor én csakazértis húst fogok enni, cigarettázni fogok és inni is. Cselekedeteikből ítélve az ilyen nem tetszik nekik, ezért hát próbálják csak megakadályozni. Már egy hónapja minden nap ittam. Berúgott állapotban jobban éreztem magam, reggelre beállt a kijózanodás, de újra csak mindenféle sértő és bosszantó gondolatok gyötörtek. Minek is írtam? Őszintének igyekeztem lenni, de csak egyszerűen nevetséges bábuvá váltam — ki tudja — kinek a kezében.

Részezen támolyogva, néha csak a falnak támaszkodva tudtam eljutni az ágyhoz. Ó, mennyire szerettem volna ordítani, igen, ordítani, hogy meghallják ők is, unokáim, dédunokáim. Hogy meghalljanak és megértsenek! Megértsék! Én azért írtam, mert utálok a hazugság álarcát! Másféle utat kerestem!

DEKÓDOLÁSI KÍSÉRLET

Reggelente néha felébredt bennem a vágy, hogy kijussak a másnaposság kábultságából. Ilyenkor a fürdőszobába mentem, hogy leborotváljam a néhány napos borostát az arcomról. Anasztáziára emlékeztem, megpróbáltam nem a rosszra, hanem arra a jóra gondolni, amit sikerült tennie. Megpróbáltam meggyőzni magam arról, hogy Anasztázia csak a jót tette, de az élet továbbra is egyre újabb és újabb megsemmisítő érveket helyezett elém. Azon a reggelen is, amikor egy újabb kísérletet tettem arra, hogy kijussak a másnaposság bódulatából, a lakás ajtaján, amelyet béreltem, egy jó ismerősöm csengetett. Kora reggel volt, még megborotválkozni sem volt időm, ezért habos arccal nyitottam neki ajtót.

Vlagyiszlav kissé izgatott volt, köszönt és kijelentette:

— Komolyan kell beszélünk! Te menj, fejezd be a borotválkozást, én addig is mondom neked, amit akarok.

Amíg borotválkoztam, Vlagyiszlav elmondta, hogy elolvasta a könyvet. Nagyon megérintette, és sok mindenben egyetért Anasztáziával. Úgy véli, hogy Anasztázia logikája szilárd, de sokkal jobban izgatta őt valami más.

— Ez azt jelenti, hogy a találkozástok miatt meg kellett szakítanod a kapcsolatodat a családdal, csödbe kellett jutnia a vállalkozásodnak, és tovább vállalkozni már nem is akarsz, így van?

— Igen.

— Megpróbáltad megszervezni a tisztább szándékú vállalkozók szövetségét, ahogy Anasztázia azt kifejtette? Írod a következő könyvet?

– Nem, még nem. Valamit próbálok tisztázni magamban.

– Amit tisztáznod kell, az az, hogy, mit értél el ez alatt az öt év alatt, amióta ismered ezt a te remetédet, és mit valósítottál meg, nem?

– Hogy-hogy mit? Hát például itt, a Kaukázusban, már megmutatkoztak az első fénysugarai annak, hogy az emberek tudatosan meg akarják változtatni a dolmenekhez való viszonyukat. Tudod te, hány tudományos értekezést írtak már róluk, de az embereket a dolmenek mégsem érdekelték? Összedöntögették, széthurcolták őket. De az, amit Anasztázia mondott, rögtön hatni kezdett. Csak magában a „Druzszba” szanatóriumban, ahogy elolvasták a könyvemet, az alkalmazottak fogták magukat, elmentek a dolmenekhez, és virágokat helyeztek el rájuk. De az emberek máshol is változtatják őseikhez való viszonyukat, elgondolkoznak azon, hogy...

– Állj, állj! Teljes mértékben egyetérted veled. Szavainak van hatása: A tény is, amit felhoztál, ezt tanúsítja. Ahogyan mást is. Azt is, hogy téged Anasztázia tisztára bezombizott, és te már egyáltalán nem te vagy.

– Miért gondolod?

– Ez nagyon egyszerű. Te vállalkozó vagy, aki még a peresztrójka kezdetén – induló tőke nélkül is – hatalmas üzleti projekteket tudtál megvalósítani. Te az Oroszországi vállalkozók szövetségének az elnöke vagy. Egyszerre csak abbahagyod a vállalkozást, magadra mosol, főzöl, vagyis te már nem az vagy, aki voltál.

– Vlagyiszlav, én már ilyen érveket hallottam, nem is egyet. De hát engem megragadott az, amit Anasztázia mondott. Az ő vágya gyönyörű: „Átvinni az embereket a Sötét Erők időszejében.” Ő ebben hisz. Megkért, hogy írjak könyvet. Megígértem. Hiszen egészen egyedül van, vár és álmodozik. A könyvet valószínűleg vágyával kapcsolja össze. Te magad mondtad, nem, hogy nagy, hatalmas a hatása annak, amit a könyvben Anasztázia mondott.

– Hisz' ez az! De hát ez is csak azt bizonyítja, hogy igenis beavatkozik a dolgok menetébe. Csak gondolkozz el rajta te

magad! Egy olyan író, akit senki sem ismer, egy vállalkozó, egyszerre csak tollat ragad, könyvet ír. Miről? Az emberiség történelméről. A kozmoszról. A világegyetem szelleméről. A gyermekek neveléséről. Anasztázia hatni kezd az emberekre a reális, mindennapi életben, hatást gyakorol cselekedeteikre.

– De hát pozitívan hat.

– Lehet. De a lényeg nem ebben van. Még nem gondolkodtál el azon, hogy miként tudtál te csak úgy máról holnapra könyvet írni?

– Anasztázia megtanított rá.

– Hogyan tette?

– Vett egy botot és lerajzolta a földre a betűket. Az egész ábécét. Aztán azt mondta: „Íme a betűk, amelyeket ismertek. E betűkből áll könyveitek mindegyike, a jók is, a rosszak is. Minden attól függ, hogy e 33 betű hogyan és milyen egymás utáni sorrendben van elrendezve. A sorrend felállításának két módja van.”

– Ennyi? Ez az egész? Elég 33 betűt egy bizonyos egymás utáni sorrendben elhelyezni? Te ezeket csak úgy helyezgeted és az emberek ennek hatására csapatostól tódulnak a hegyekbe, hogy virágokat vigyenek a dolmenekhez? Hihetetlen! Egy normális ember agyának ez sok. Ebben valamilyen ismeretlen erő van. Anasztázia vagy bezombizott téged, vagy átprogramozott, vagy meghipnotizált, mit tudom én, de valamit biztos tett veled.

– Maga Anasztázia, amikor boszorkánynak neveztem, vagy olyan szavakat használtam, hogy „misztika”, „fantasztikum”, „hihetetlen”, nagyon feldühödött, elkezdte bizonygatni, hogy ő közönséges ember, egyszerű nő, csak sok benne az információ. Ez ugye a mi mértékeink szerint nagyon sok. Anasztázia azt mondja, hogy az őforrások emberei ilyen képességekkel rendelkeztek, tudták őket használni... Aztán meg... Fiat szült nekem.

– Na, és hol van most a fiad?

– A tajgában Anasztáziával. Azt mondja, hogy a mi technokrata világunk feltételei között nehezebb gyermeket nevelni,

és igaz embert nevelni belőle. Azért, mert a kicsi számára a mesterséges tárgyak érthetetlenek. Eltérítik az igazságtól. Az ilyeneket csak akkor szabad neki megmutatni, amikor az igazságot már megismerte.

– Na, és te? Te nem a tajgában vagy, Anasztáziával? Miért nem segítesz neki nevelni a fiadat?

– Normális ember ott képtelen élni, ő tüzet nem akar rakni. Sajátos módon táplálkozik. Ráadásul azt mondja, hogy... a gyermekkel még nem is kommunikálhatok.

– Tehát, Anasztázia itt, a mi normális körülményeink között nem akar élni. Te pedig ott nem élhetsz. Akkor hogyan tovább? Gondolkodtál te már ezen? Egyedül, család nélkül? Na, és ha esetleg megbetegedsz?

– Eddig még nem fáj semmim, már második éve semmi bajom. Anasztázia meggyógyított engem.

– Akkor ez azt jelenti, hogy te már sose leszel beteg?

– De igen, biztosan leszek még. Anasztázia azt mondta, hogy az ember minden baja ismét megpróbál visszatérni, mert sok az emberben a sötét és káros, bennem is, természetesen, úgy, mint mindenkiben. Látod, hogy rágyújtottam. Elkezdtem inni. De nem is ez a legfontosabb. Anasztázia azt mondja, hogy kevés a fényes gondolat, a tiszta szándék. Na, és éppen ezek állnak ellent a betegségeknek.

– Vagyis, ezért neked olyan jövőd, mint minden más normális embernek – úgy néz ki – már nem is lesz. Azért jöttem hozzád, hogy üzletet ajánljak neked. Én téged kizombizlak, visszahipnotizálalak, te pedig, amikor majd újra normális állapotba kerülsz, súgysz nekem egy picit... Segítesz nekem rendbe hozni a vállalkozásom ügyeit. Hiszen vannak tapasztalataid, benned ott a vérbeli vállalkozó őstehetsége. Összeköttetéseitek vannak.

– Nem tudok én már neked segíteni, Vlagyiszlav. Nem gondolok én most már üzletre. Mással foglalkoznak az én gondolataim.

– Világos, hogy most mással. Ezért kell előbb egy normális állapotba visszazökkenned. Te csak bízd magad ide! Úgy kérlek, mint barátomat. Egyszer majd még meg fogod ezt nekem

köszönni. Végül is, ha majd már normális állapotban leszel, te magad meg tudod ítélni azt, ami veled történt.

– Hogyan lehet megállapítani, hogy melyik a legnormálisabb állapot?

– Nagyon egyszerűen. Legalább néhány napig normális, mindennapi emberi életet fogsz élni. Elszórakozgatsz egy picit jobb fajta csajokkal. Aztán pedig visszapillantasz életed utolsó éveire. Ha úgy találsz, hogy minden rendben van, élj tovább úgy, mint eddig! Ha pedig ebben a normális állapotban azt látod majd, hogy hipnotizált állapotban éltél, ismét vállalkozásba fogunk. Neked is jó lesz, nekem is jó, segítesz.

– Nem, prostikkal képtelen volnék...

– Ugyan, kinek kellene a prostik, majd olyanokkal megyünk, akik maguk is akarják. Csapunk egy jó kis görbe estét, lesz zene, társaság. Mehetünk étterembe vagy ki is, a szabadba. Én majd mindent megszervezek, a te dolgod csak az, hogy ne utasítsd vissza.

– Magam akarok kiigazodni magamban. Gondolkodnom kell rajta.

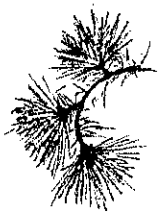
– Ugyan már, minek annyit gondolkodni! Fogadd úgy az ajánlatomat, mint egy kísérletet! Mint baráti segítséget. Adj nekem egy hetet, gondolkodni, majd gondolkodsz azután.

– Rendben, benne vagyok, próbáljuk ki...

Másnap elkocsikáztunk a szomszéd kisvárosba, ahol – így mondta Vlagyiszlav – jó csajok laktak, akiket ő már régóta ismert.

A MI VALÓSÁGUNK

A nő, aki ajtót nyitott nekünk, vonzó és csábos volt. Kinézetre olyan harminc körül lehetett, nőiesen lágy, gömbölyded idomú, könnyen elpiruló. Kövér azért nem volt. Teste őrizte, sőt ki is domborította azokat a vonalakat, amelyek a férfiakat mindig lázba hozzák. Vékony pongyolája nem takarta el azokat. Kislányos hangja, az érkezőket kedvesen üdvözlő mosolya azonnal szimpatikusnak tűnt.

– Jó napot, vándorok! Kerüljenek beljebb, csak tessék! Svetlana már mesélt nekem magukról. Ő mondta, hogy szeretnék megnézni a várost, megvacsorázni egy jobb étteremben.

– Helyes! Színigaz! Mindezt szeretnénk és persze csakis magukkal szépségeim, – locsogott Vlagyiszlav. – Hogy van az én Svetlankám, nem lett hozzám hűtlen?

– Persze, ugyan mikor és kivel legyünk mi hűtlenek? Látom én már, csak várnunk kell egy egész életen át, ez a mi sorsunk...

– Ugyan mire, kire, minek várni? Itt vagyok én! Még pajtást is hoztam magammal. Szibériai gyerek, vállalkozó a javából. Ismerkedjenek meg!

A nő megigazgatta vaskos, fekete copfját, szemérmesen lesü-tött szempillái felemelkedtek és előbukkantak ragyogó szemei, telve szenvedéllyel, vággyal. Kezét felém nyújtotta:

– Lena vagyok. Jó napot!

– Vlagyimir! – mutatkoztam be és megszorítottam a párnás, dundi kezét.

Amíg Lena a konyhában kávé-t készített nekünk, a fürdőszobában kezét mostunk és megnéztük kétszobás lakását. A lakás

nagyon tetszett. Felosztása közönséges, olyan, mint általában a legtöbb lakás, de a rend, a tisztaság és az otthonos légkör rendkívülivé varázsolták. Itt mindennek megvolt a maga helye, semmi fölösleg. A hálóban türkiz alapszínű virágos tapéta. A tapéta színével volt összehangolva a fodros függöny, a padlón a szőnyeg és a széles, terebélyes ágyon a takaró is. Ez a szín, és az, hogy minden részlet olyan pedánsan volt megkomponálva, valahogy megnyugtatóan hatott, az ágy pedig szinte hívogató. A kissé tágasabb nappaliban a fotelekbe telepedtünk le. Vlagyiszlav bekapcsolta a háziasszony drágának tűnő magnetofonját és megkérdezte tőlem:

– Na, hogy tetszik a háziasszony?

– Jó. De miért nincs férjnél?

– Miért nincs férjnél több millió más nő? Nem hallottad még, hogy nem jut belőlünk, férfiakból elég, minden nőre?

– Hallottam, de ő nem akar ki. Igazán kedves és lakáskáját sikerült otthonos fészekké változtatnia.

– Persze, sikerült, de azért keres is jól. Fodrász, nem is akármilyen. Elsőrangú! Nem csak egyszerűen fodrász, hanem még ruhatervező is. Pályázatokon vesz részt. Előkelő, úri dámák járnak hozzá. Sőt, előjegyeztetik magukat és jól meg is fizetik.

– Lehet, hogy egy könnyűvérű nő.

– Á, nem az. Svetka mesélte nekem, hogy még amikor iskolába jártak, Lenka egy magasabb osztályba járó kettős tanulóval járt. Később, ahogy befejezték az iskolát, Lenka ejtette, de a fiú sokáig mászkált utána, össze is verekedett mindenkivel, aki lányt kísérgetni merészelte. Az ilyen fiúkat haverjaival Lenka szeme láttára verte agyba-főbe. Még bíróság előtt is állt huli-ganizmus miatt. Lenka sajnálta, ezért soha nem tanúskodott ellene. Mindig azt mondta, hogy félig önkívületi állapotban volt és semmire sem emlékszik. Ezért csak egyetlenegyszer tudták bíróság elé állítani egy magas beosztású papa fiacskájának a megnyomorításáért.

– Akkor viszont frigid, nem kell neki a pasi.

– Frigid? Ugyan már! Hát nem láttad, milyen pillantást

vetett rád azokkal a nagy szemével. Mint kígyó a békára! Rögtön ágyba bújna veled.

– Ne túlozz!

– Ne keresd mindig csak a hibákat, inkább élvezd, használd ki a pillanatot! Megbeszéltük, hogy elengedjük magunkat, nem? Akkor, tessék, engedd el magad! Lazíts!

Lena gyönyörű tálcán hozott nekünk kávét. Szép, testhez-álló könnyű nyári ruha volt rajta. Finoman ki volt festve. Most még csinosabb volt, mint korábban. Megkérdezte tőlünk:

– Ha szeretnének harapni valamit, összedobhatok valami gyorsat.

– Nem, nem kell! – válaszolta Vlagyiszlav, – majd eszünk az étteremben. Te csak telefonálj valami jobb helyre itt nálatok! Foglaltass asztalt négy személyre!

Amíg kávét ittunk, Lena telefonált az étterembe s valamilyen ismerőse – valószínűleg az étterem vezetője – által asztalt foglaltatott. Látszott, hogy ismeri, mert tegezte az illetőt és így utasította: „Te csak biztosíts nekünk jó helyet, nagyon kedves gavallérokkal leszek.”

Az étterembe este értünk, miután kocsikáztunk a városban és a környéken, megnéztük a helyi látványosságokat.

Az étterem ajtáját széles, udvarias gesztussal egy díszes egyenruhába öltözött készséges portás tárta ki előttünk. A főpincér a terembe nyíló bejárattal szemközti oldalon álló asztalhoz kísért bennünket. A hely tényleg jó volt. Az asztalunk egy kisebb emelvényen volt, ahonnan rá lehetett látni az egész étteremre és a pódiumra is. Az étterem – gyönyörű, feltűnően drága plasztikákkal a falon és a mennyezeten – már majdnem teljesen tele volt. Úgy tűnt, hogy csak anyagilag jól álló emberek engedhették meg maguknak, hogy itt szórakozzanak. Mi is úgy döntöttünk, hogy semmiben sem korlátozzuk magunkat, drága előételeket, jó borokat rendeltünk, én pedig magamnak még egy üveg vodkát is. Amikor a zenekar tanczenét kezdett játszani, valami tangófélért, Vlagyiszlav rögtön azt javasolta az egész társaságnak, hogy menjünk táncolni. Így hát táncolni

mentünk. Lena simulékony, gömbölyded teste lágyan ringott a kezem alatt. Parfümje illata és tekintete még jobban megrészegett. Lesütött szempillái időről-időre felemelkedtek. Ilyenkor szemei kedvesen néztek rám fölfelé s úgy tűnt, a közelgő gyönyörök tüzeiben égnek. Majd a pillák – mintha a tekintetben árulkodó gerjedelem miatt elszégyellték volna magukat – ismét lezárultak.

Mire visszatértünk az asztalunkhoz, teljesen elfelejtettem minden szenvedésem, töprengésem. Jól éreztem magam – spiccesen, bódultan és hálásan Vlagyiszlavnak, Lenának és általában mindenkinek. Tehát tényleg lehet jól élni, ha az ember nem vájkál az életében, hanem inkább kihasználja, élvezi annak javait.

Mindenkinek bort töltöttem, magamnak, pedig vodkát, ám amikor azt akartam volna tanácsolni, hogy igyunk, és tósztot szerettem volna mondani, Vlagyiszlav félbeszakított. A Szvetlanával való tánc után valahogy idegesen tért vissza. Gyorsan rágyújtott, de cigarettája hamuját a salátába pöckölte, senkire sem várva azonnal felhörpintette borát, csak hallgatott, majd fészkelődni kezdett székén. Kezembe akartam venni a poharat, hogy tósztot mondjak, de suttogó hangon ezt hadarta:

– Várj! Van itt egy kis gond!... Nem is kis gond! Gyere, menjünk ki! Beszélünk kell! – válaszomra sem várva erőlesen felállt. – Ti, lányok, addig csevegjeteek egy picit! Mi egy pillanatra kimegyünk.

Kimentünk az étterem tágas halljába. Vlagyiszlav a túlsó sarokba, a szökőkút mögé vonszolt és dühösen, suttogó hangon eldarálta:

– A bestia! Nem hiába mondtad... Micsoda bestia!

– De hát ki a bestia? Ha te, a te Szvetkáddal össze is vesztél, azért ne rontsd másnak az estéjét!

– Nem Szvetka a gond!... Lenka! Kiadott bennünket! Jobban mondva téged, de én sem úszom meg! Nem hagylak egyedül!

– Elmagyaráznád már végre, hogy tudott engem vagy bennünket kiadni? Kinek, miért?

– Tánc közben mondta nekem Szvetka. Mert hát meséltem neki rólad, na. Megsajnál téged... amikor meglátott... Tánc közben mindent elmondott nekem.

– Mit mondott el neked?

– Hogy Lenka egy szörnyeteg. Úgy néz ki, hogy beteges mazochista. Perverz! Csak gondoldj bele, a férfiak ráragadnak, kacérkodik velük, aztán ebbe az étterembe jön velük. Az asztalt mindig ő maga foglaltatja le egy ismerőse által, aki – az a mihaszna – azonnal leadja a drótot ennek a maffiózónak.

– Miféle maffiózónak?

– Hát annak a bukott diáknak, amelyikkel Lena még az iskolában járt. Mondtam neked, nem, hogy még kamaszkorában a cimboráival szokta elpüfölni Lena vőlegényeit. Most pedig a helybéli maffiózó szerepében díszeleg, vagy legalábbis zsarolással foglalkozik. De bárhogya is van, Lena tudja, hogy mihelyt ennél az ismerősénél egy bizonyos asztalt foglal, a maffiózó azt azonnal megtudja. Ez pedig kebelbarátaival püföli félholtra Lena pasasát ott rögtön az étteremben, vagy még gyakrabban, később rejtkehelyéről kilesve azt. Ennek az egész verekedésnek mindig Lena szeme láttára kell történnie, aki ettől a gyönyör mánorában úszik, de lehet, hogy még ennél többet is érez. Szvetka azt mondja, hogy ez már betegséggé fajult nála. Lena egyszer bevallotta Szvetkának, hogy ezektől a jelenetekről még orgazmust is át tud élni.

– Na és ez a volt bukott diák miért csinálja az egészet?

– Ki tudja?! Lehet, hogy még mindig szereti, mint korábban, lehet, hogy neki is valamilyen perverz kielégülés-féléje származik belőle. Szvetka az mondja, hogy Lenka úgy tesz, mintha az egész kikészítette volna, a bukott pedig a verés után hazakíséri Lenkát és nála marad reggelig. Hogy aztán ott együtt mit csinálnak, azt bezzeg senki se tudja.

– Hát akkor meg miért nem veszi feleségül?

– Ugyan, mit számít az teneked, hogy miért nem veszi feleségül? Hiszen mondtam, nem, hogy ez a Lenkánál voltaképpen betegség. Olyan, mintha folytatódna a fiatalságuk. Ha összehá-

zasodnának, marad a megszokás, unalom. Itt meg, ugye, élvezkedni tud, de a házáséletben ugyan milyen élvezete volna? Beteg az, mondja Szvetka. Mit számít ez most nekünk, magunkról kell gondoskodnunk, hogy ép bőrrel megússzuk.

– Szökjünk el ebből az étteremből, ha azt mondod, hogy a volt bukottnak elmondhatják, hogy itt vagyunk.

– Késő. Már itt is van a segédeivel. Minket figyelnek... Szvetka azt mondja, hogy előbb eljön az asztalunkhoz, nagyon tisztességesen felkéri Lenkát, táncol vele, ha nem utasítják vissza, ha pedig igen, akkor nyugodtan elmegy. De a vége mégis mindig ugyanaz, meglesik az áldozatot, félholtra verik, aztán megkopasztják, csatlósai mindenét elszedik. Én a Rolex órámért már oda is adtam Szvetkának. Ha van nálad valami értékes, ide vele, neki adjuk azt is.

– Nincs énnálam semmilyen érték. Te figyelj, de hát nem félnek a rendőrségtől?

– Mondom, hogy mindent el tudnak simítani... van ügyvédje... De ez még nem minden, úgy be tudják állítani az egészet, mintha nőt védelmeznének egy erőszakoskodó pasi ellen.

– Ez azt jelenti, hogy Lena nem fog beszélni?

– Hallgat a ringyó, úgy tesz, mintha nem emlékezne semmire, vagy sokkos állapotban volna, vagy elvesztette volna az eszméletét. Az egész az én hibám. Micsoda kutyaszorítóba keveredtünk! De azért kigondolok valamit!... Megvan! Tudod mit, csináljunk úgy, mintha összeverekedtünk volna, randalírozunk egymással, hogy kihívják a rendőrséget és elvigyenek minket. Legfeljebb ülünk a kijózanítóban, kifizetjük a büntetést, de ép bőrrel megússzuk.

– Hát azt már nem! Nem fogom magam miattuk büntettetni. Gyere, inkább szökjünk meg mindketten valamilyen hátsó kijáraton, te pedig később felhívod Szvetkádát, taxit küldesz érte.

– Nem tudunk mi már innen megszabadulni! Már benn ülnek! Ha elszökönk, visszahoznak! Így kétszer kapunk verést. Még majd azt is elrendezi, hogy fizetés nélkül akartunk meglógni.

– Ha nincs kiút, akkor előtte legalább mulassuk ki magunkat amúgy igazán! Borzoljuk fel az idegeiket ezeknek a férgeknek! Kár, hogy elromlott ez az este, pedig olyan jól éreztem magam.

– Ugyan már! Hát, hogy lehet itt még mulatni is?!

– Gyerünk, igyunk, pajtikám, nyaljunk be jól, hogy minden mindegy legyen, lazítsunk, még van rá idő! Csak ne hagyd, hogy észrevegyék, ne idegeskedj már most előre!

– Ugyan már, azt gondolod te, hogy magam miatt idegeskedem? Téged féltetek.

– Gyerünk!

Visszamentünk az asztalunkhoz. A tágas, nagy étterem csillogott-villogott a hölgyek előkelő toalettjeinek pompájától, valódinak tűnő ékszereiktől. A komoly, tekintélyes férfiak oldalán megjelenő egészen zsenge korú hölgyemények szintén drága ékszerekkel ékeskedtek. Itt az úgynevezett orosz „úrgazdagok” szórakoztak. De hát ők is Oroszország. Vagyis, Oroszország szórakozott, ahogy igazándiból csak Oroszország tud. Lendülettel és bátran. A lendület még váratott magára, csak később fog majd igazi valóságában megmutatkozni. Pillanatnyilag még minden nagyvonalú pompával és luxussal zajlott. Amikor asztalunkhoz ültünk, azonnal színültig töltöttem a poharakat és így szóltam: „Javaslom, hogy igyunk az öröme! Örvendeztesse meg mindenki, aki itt ül, a másikat, még ha csak egy pillanatra is! Az öröme! Vlagyiszlav és én fenéig üritettük poharunkat, a nők csak félig. Székemet közvetlen Lena székéhez toltam, gyorsan átkaroltam, kezem ruhája kivágásában félig fedetlen mellére helyeztem és csendesen a fülébe súgtam:

– Gyönyörű és ügyes vagy, Lena, jó feleség és anya lehetne belőled.

Az ölelésem és a mellére helyezett kezem előbb, mintha zavarba hozta volna, megpróbált tőlem elhúzódni, de nem túl határozottan, majd egy pillanat múlva még fejét is kissé felém hajtotta. Így kezdődött el a játék Lena vagy haverjai szabályai szerint. Én pedig, amennyire csak tudtam, vettem a lapot, bár

magam sem voltam tisztában azzal, hogy miért csinálom az egészet, – mintha kimondottan valakinek, valami sötét erők kedvéért, – a szomorú végkifejlet felé siettetve az eseményeket. S ez be is következett.

A pódium mellett álló asztalnál felállt egy nagydarab, bika-nyakú férfi. Egy ideig mereven nézett bennünket, le sem vette rólunk tekintetét, majd amikor megszólalt a zene, begombolta zakóját és magabiztosan elindult az asztalunk felé. Amikor azonban már félúton volt, hirtelen megállt és szinte kővé dermedve az ellenkező irányba kezdett nézni. A teremben ülők közül is sokan fordították arra a fejüket. Néhányan – férfiak is, nők is – még fel is álltak, szinte megrökönyödve attól, ami éppen zajlott. Én is arra néztem, amerre mindenki, aki felállt és a meglepetéstől elállt a lélegzetem.

A bejárati ajtóból a pódium felé Anasztázia lépegetett! Laza, sőt kihívóan laza járása és az, ahogy öltözve volt, nem hagyhatott senkit sem hidegen. Öltözve! De hogyan! Nem volt rajta más, csak régi, ám tiszta szvettere, szoknyája, s hozzá anyja kendője, de ezúttal úgy nézett ki rajta minden, mintha a világ legismertebb divattervező nagymestere a lelkesültség fellángolásában kimondottan az ő számára tervezett volna egy olyan szuper kollekciót, amely teljesen elhomályosította a hölgyek drága, rafinált, divatos toalettjeit.

Azért tűnt így, mert egyszerű ruháját nem mindennapi ékszerek egészítették ki, vagy esetleg járása, tartása keltett ilyen meglepő hatást?

Anasztázia fülcimpáiból – akár a klipszek – úgy függött két zöld, tülevelű, pelyhes pici ág. Valamilyen fűlevelekből készült fonat diadémként ékeskedett homlokán így fogva össze sűrű aranyló szőke haját. A homloka közepén a fonatba, mint egy rubin, egy vörösen izzó pici virág volt befonva. Még ki is volt festve, szemhéján zöld festék. A szoknya ugyanaz volt, mint máskor is, de egészen combig felhasítva. A derekán masnira kötött, kendőből készült öv. A hihetetlen együtttest rendkívüli, szupermodern kézitáska egészítette ki, amely vászon batyu-

cskájából alakult át. A csücskökbe két lehántolatlan faágból készült fogantyú volt erősítve – így jött létre a hippi-táska. Mindehhez még olyan lazán, felszabadultan és magabiztosan is járt, hogy a szupermodellek a kifutón megirigyelhették volna.

Anasztázia elért a táncparketthez, ahol néhány pár valamilyen gyorsabb ütemű táncot kezdett ropni, és ott hirtelen vidáman a zene taktusára egész testével néhányszor megpördült. Közben nádszál hajlékonyságú teste minden porcikájával gyönyörű mozdulatokat végzett, majd feje fölé emelve karjait, összecapta tenyereit és csilingelően kacagott, mire a terem megtelt a férfiak lelkes tapsával. Asztalunk felé közeledett. Két pincér sietett hozzá, kérdeztek tőle valamit, mire Anastázia asztalunk felé mutatott. Az egyik pincér megragadott egy díszesen kifaragott széket, majd utána sietett. Anastázia még mielőtt hozzánk jött volna Lena bivalynyakú ismerőse mellett haladt el, – aki az asztalunk felé tartott – megállt mellette, a szemébe nézett, és mintha kacsintott volna rá.

Én csak ültem, Lenát öleltem, és mint, aki megnémult, csak bámultam a történeteket. Az asztalnál senki sem beszélt, csak szájátva pislogott.

Anasztázia az asztalunkhoz lépett, és mintha semmi sem történt volna, mintha jönnie kellett volna, így köszöntött bennünket:

– Kellemes, jó estét kívánok mindenkinek! Szervusz, Vlagyimir! Megengedik?... Nem bánják, ha magukhoz ülök egy picit?

– Persze, hogy nem, ülj le, Anastázia! – mondtam felocsúdva a váratlan megjelenése okozta sokkból és felálltam, hogy átadjam neki helyem, de a szolgálatkész pincér máris odahelyezte a számára hozott széket. A másik pincér eltolta tányéromat és egy tiszta tányérra helyezte Anastázia elé, majd étlapot nyújtott át neki.

– Köszönöm, – mondta Anastázia – még nem vagyok éhes.

Hippi táskájába dugta kezét és egy nagy levelet szedett elő, amelybe vörös és fekete áfonyaszemek voltak begöngyölve.

Mindezt a tányérra helyezte, majd a tányérra az asztal közepére tolt, hozzánk fordult és így szólt:

– Tessék, fogyasszanak!

– Hogy-hogy csak úgy hirtelen felbukkantál, Anastázia? Éttermekbe jársz? – kérdeztem.

– Téged jöttelek meglátogatni, Vlagyimir. Megéreztem, hogy itt vagy, ezért úgy döntöttem, hogy eljövök. Nem zavarok?

– Á, dehogy, egyáltalán nem! Csak hát miért öltöztél fel ilyen különlegesen, miért festetted ki magad?

– Nem voltam én kifestve, de amikor az étterem bejáratához értem és be akartam jönni, az ajtóban álló ember nem engedett be. Másokat beengedett, kinyitotta nekik az ajtót, hajlongott előttük, de nekem azt mondta: „Tárgulj, néne, nem korcsma ez!” Az árnyékba húzódtam, és figyeltem, hogy miért enged be másokat. Megértettem, hogy másképpen vannak öltözve, és külsőleg is másképpen tartják magukat, nem úgy, mint én. Mindent gyorsan megértettem. Ott helyben találtam két megfelelő gallyacskát, a végeit a körmömmel felvágtam és készítettem belőlük fülbevalót a fülembe. Nézd meg! – fordította oldalt fejét Anastázia és megmutatta találmányát – Na, milyen? Jól sikerült?

– Jól.

– Táskat is gyorsan készítettem magamnak, övet is a kendőből. Ki is sminkeltem magam egy virág leveleivel és szirmaival, csak a szoknyát sajnáltam feltépni a varráson...

– Azért nem kellett volna ennyire felhasítanod a szoknyád, a slicced majdnem a combodig ér. A térdedig is elég lett volna.

– Azt akartam, hogy a lehető legjobb legyen, hogy beengedjenek.

– Honnan volt rúzsod? Az ajkadon igazi rúzs van.

– Azt már itt benn kaptam. Amikor a bejáratban álló ember kitérte előttem az ajtót, a hallban a tükörhöz mentem, hogy megnézzem magam. Persze kíváncsi voltam. Nők álltak a tükör előtt, engem néztek. Az egyik hozzám lépett és olyan izgatottan mondta: „Honnan szerezted ezt a cuccot? Te, figyelj, cserél-

jünk! Hozzá adom neked még a gyűrűm, meg a bizsum is. Ha kell, megtoldom egy zöldhasúval is. Akarod?”

Elmagyaráztam, hogy ilyen cuccot ő maga is nagyon gyorsan össze tud dobni, megmutattam neki a kis gallyból készült klipszeket és a nők mind összesereglettek, hogy megnézzék. Az egyikük egyre csak ezt hajtogatta: „Azt a mindenit! Azt a mindenit!” a másik affelől érdeklődött, hogy hol lehet olyan divatlapot kapni, ahol az ilyen modellek, ez a stílus részletesen be van mutatva. Aztán az, amelyik elsőként jött hozzám, azt is mondta, hogy ha itt akarok strichelni, akkor jobb, ha tudom, hogy ő itt a madám és a körzetében nem tűr meg egyetlen stricit se, mert ők szabadok és meg tud birkózni bármilyen strici testőrséggel.

– Anka-putanka volt az, – jegyezte meg Szvetka, – kemény falat, félnek is tőle, mint a tűztől. Ha őt egyszer felhúzzák, olyan haddelhadot tud rendezni, úgy egymásnak tudja őket ugrasztani, hogy abba biztos nincs köszönet.

– Kemény falat... – mondta Anasztázia elgondolkodva, – de a szeme szomorú, megsajnáltam. Szerettem volna tenni érte valamit, legalább valami keveset. Amikor megszagolt, a parfümömről kezdett kérdezősködni, ezért odaajándékoztam neki a pálcikát, amelyben cédrus illóolaj van, azonnal ki akarta próbálni és beillatosította magát is és barátnőit is. Nekem viszont egy rúzszt ajándékozott és egy kontúrceruzát, hogy jobban ki tudjam rajzolni a rúzs széleit. Eleinte nem sikerült és így jót nevtünk, de aztán segített nekem és azt mondta: „Ha bármi adódna, nekem szólj!”... Felajánlotta, hogy üljek az asztalukhoz, de azt válaszoltam, hogy csak ismerőseimet akarom köszönteni... – Anasztázia elhallgatott egy pillanatra, elgondolkodott, majd így szólt:

– Hogy téged üdvözöljelek, Vlagyimir és Önöket is. Volna kedved velem sétálni a városban? A rakparton a tenger felől fúj a szél, ott jobb a levegő. Vagy maradnál itt, inkább a barátiddal, Vlagyimir? Megvárom, amíg mindent befejezel. Vagy talán... talán nagyon megzavartam a társaságot?

– Á, dehogya! Egyáltalán nem zavarsz, Anasztázia, nagyon örülök, hogy látlak. Tisztára kikököntetett, hogy így, váratlanul idecsöppentél.

– Tényleg? Akkor talán mehetünk a tengerhez sétálni? Kettesben, vagy megyünk mind együtt? Hogy akarod?

– Menjünk, Anasztázia! Kettesben!

De nem sikerült csak úgy egyszerűen elmennünk. Az asztalhoz Lena ismerőse közeledett. Neki is valószínűleg sokáig tartott, amíg felocsúdott Anasztázia váratlan megjelenéséből. „Azonnal el kellett volna mennünk!” – vetődött fel bennem a gondolat. – „Most már késő!” Beindították megmásíthatatlan forgatókönyvük megvalósítását. Lena pedig, mintha bensőleg már készülődött is volna a nagyjelenetre, kiegyenesedett, szemét lesütötte, egy picit megigazgatta haját.

A bikanyakú az asztalhoz lépett, de nem drága Lénájához, hanem Anasztáziához fordult. Finoman meghajolt és másra sem figyelt csak Anasztáziára. Lenának még a szája is nyitva maradt, amikor Anasztáziának ezt mondta:

– Megengedi, kisasszony? Felkérhetem egy táncra?

Anasztázia felállt, elmosolyodott és így válaszolt:

– Nagyon szépen köszönöm, hogy táncra kér. Tessék, parancsoljon, üljön le nyugodtan a helyemre! A társaság örülni fog Önnek. Nekem különben sincs most táncolni való kedvem. Mi,... én és... én és a barátom, éppen eldöntöttük, hogy sétálni megyünk a friss levegőre.

A bikanyakú engedelmesen leült, le nem véve tekintetét Anasztáziáról. Mi ketten pedig a kijárat felé indultunk.

Úgy döntöttem, hogy elmegyünk az étterem közeléből, egy picit sétálunk, ahogy Anasztázia szerette volna, majd utána taxit hívok, és a lakásomra megyünk. Este tíz óra volt. Az árnyas fasorból leereszkedtünk a köves tengerpartra. A vízhez még le sem értünk, amikor fékcsikorgást hallottam és megfordultam. Főnt, az út szélén megálló terepjáróból öt keménykötésű, erős férfi szállt ki és jött uránunk. Amikor körülfogtak bennünket, megláttam közöttük a bikanyakú volt bukott diákot is. Ő egy

picit távolabb állt meg azoktól, akik közrefogtak bennünket Anasztáziával, de a beszélgetést éppen ő kezdte:

– Figyelj, haver, jobban tennéd, ha visszamennél a korcsmába! A hölgy siránkozik nélküled.

Nem válaszoltam neki, hát ismét rákezdte:

– Süket vagy, vagy mi?! Azt mondják neked, hogy menj vissza a hölgyedhez. Nem értem? De te a hölgyet lecserélted és elslicceltél egy másikkal. Mi majd rögtön segítünk itt neked, hogy visszatálj.

A hozzám legközelebb álló hatalmas, kétemeletnyi férfi tett egy lépést felém... „Fuss, Anasztázia!” – kiáltottam és eldöntöttem, hogy én ütök elsőnek, utolsó leheletemig verekedni fogok, hogy Anasztázia el tudjon menekülni. Elsőként próbáltam ütést mérni a hozzám közeledő férfire, de az megragadta a karom, gyomorszájon vágott, majd arcon ütött. A kövekre estem. Biztosan beütöttem volna a fejemet, ha Anasztázia ki nem nyújtotta volna felém a kezét, és le nem lassította volna zuhanásomat. A fejem forgott, nehezen kaptam levegőt. Feküdtem a földön és láttam, hogy közeledik arcomhoz a kétemeletes fémkirakással díszített félcipőbe bújtatott lába. „Möst majd lábbal összerugdos” – villant fel bennem a gondolat. Ahogy közeledett, hogy meglendítse lábát és rúgjon egyet, Anasztázia azt tette, amit a hasonló helyzetben levő nők zöme tesz... sikítani kezdett. De hogyan!.. Sikolya csak a pillanat töredékében tűnt normálisnak. A hallható hang gyorsan eltűnt belőle és immár a hangtalan sikoly, amit csak ajkai moduláltak, iszonyatosan éles, metsző fájdalmat keltett a dobhártyán. Láttam, hogyan hullanak ki a különböző tárgyak a körülöttünk állók kezei közül és hogyan tapasztják be gyorsan fülüket. Hárman térdre estek és a fájdalomtól a földön fetrengtek. Anasztázia, két tenyerével befogta fülemet, lélegzetet vett és ismét sikítani kezdett. Hangja nyilvánvalóan az ultrahanghoz hasonlított, s a körülöttünk állók mindegyikét arra kényszerítette, hogy a földre esve, térden görnyedjen a fájdalomtól. Nem értették, hogy mi is történik valójában, honnan jön ez a rettentő, elviselhetetle-

nül metsző, fülsiketítő hang. Anasztázia tenyerein keresztül én is éreztem a metsző hatást, bár lehet, hogy nem olyan erősen, mint a többiek, de ennek ellenére nagyon fájdalmas volt. Aztán megpillantottam, hogy föntről, az útról egy csoport nő fut hozzánk. Anasztázia abbahagyta a sikítást, levette fülemről a tenyerét, és én felültem a kövekre. A hozzánk futó nők fel voltak fegyverkezve: kinek egy üveg, kinek kocsihoz való szerelőkulcs volt a kezében. Az egyik egy rendőri gumibottal a kezében, míg egy másik egy hatalmas gyertyatartóval futott. Az élen Anka-putanka, egy széttört pezsgős üveget tartott a kezében. A terepjáró mellé besorakozó két Zsiguli egyikéből, amelyekkel a hölgyek érkeztek, lassan, egy dundi, pongyolába öltözött nő tartott felénk. Látszott, hogy egyenesen az ágyból ugrott ki, és nem volt ideje felöltözni. A madámmá avazsált Anka, valamilyen módon, mint a vészriadóra, összegyűjtötte összes „üzlet-társnőjét”.

A félelmetesnek tűnő, borzas hajú Anka néhány méterre állt meg a mi kis csendéletet alkotó csoportunktól, amelyet rajtam kívül még öt a köveken fekvő, éppen magához térő deli legény alkotott. Csak Anasztázia állt és Anka hozzá fordult:

– Valahogy túl sok legényt vittél magaddal, kedveském, nincs még velük tele a hócipőd?

– Csak eggyel volt kedvem beszélgetni – válaszolta nyugodtan Anasztázia.

– Akkor a többi ugyan mit csinál itt?

– Valamiért ide jöttek. Nem tudom, mit akarnak.

– Te nem tudod? Bezzeg én igen! Tudom én, mit akartak ezek a férgek! – válaszolta Anka és egy sor szitkot zúdított Lena ismerőse nyakába. – Hányszor kell még mondanom neked, te seggfej, hogy ne merészelj a lányaimhoz nyúlni, te vérszopó állat.

– Ez itt-e, nem is a tied – válaszolta nyersen a volt bukott diák.

– De az! Az az enyém, akit én akarok! Megértetted, seggfej?! Szétverem a pofád neked is, meg csatlósaidnak is, ha csak egy

újal is hozzá mertek nyúlni valamelyik társamhoz, hülye stricik! Ezt jól véd abba a tyúkeszedbe! Nem tűrök meg egyetlen stricit se a kerületemben, egyetlen csúszó-mászó férget se! Hát nem elég, hogy a vállalkozók vérét szívod? Még bennünket is árulni akarsz?!

– Tisztára meghibbantál! Nem is a tied! Tiszta új még. Csak én egyedül akartam vele szórakozni, de te, Anka, minden határt túllépsz. Minek avatkozol bele? Mi közöd hozzá?

– Mert a barátnőm! Világos? Elegünk van belőled is, de abból a szadista barátnődből is.

– Teljesen bediliztél, a barátnőd lesz most már minden egyes strichelő, vagy mi a fene?

A vezér hangja már nem a félelemtől volt visszafogott. Megértettem, miért. Amíg Anka beszélt, a banda többi tagja is magához tért és a vezér mellé álló alacsonyabb férfi pisztolyt fogott Ankára. Egy másik pedig az Anka mögött álló könnyűvérű nők csoportját vette célba. Az alkalmilag felfegyverkezett fiatal nők csoportja gengszterek pisztolyai célpontjaként állt. Az összetűzés a távolról sem az ő javukra fejeződne be. Teljesen világos volt, hogy egy pillanat elég ahhoz, hogy lelkileg megtörjenek, testileg megnyomorítassanak, nem beszélve arról, hogy elvesztik szabadságukat vagy megélhetésüket. Nagyon szerettem volna valahogy megváltoztatni a helyzetet, nem akartam, hogy bekövetkezzen a borzasztó végkifejletet. Meglöktem Anasztázia karját, aki mereven figyelte a helyzet alakulását, tenyereimmel betapasztottam a fülem és elhadartam:

– Sikíts, Anasztázia! Rajta, sikíts!

Kezemet levette fülemről és megkérdezte:

– Minek, Vlagyimir?

– Hát, nem látod? Itt vér fog folyni! Ezeket a nőket feldarabolják, megnyomorítják. Vesztettek! Végük van!

– Nem mindegyiküknek. Hármójuk szelleme még harcol.

– Ugyan már, mit számít itt a szellem, ha rászagezik a pisztoly csövét. Ezek itt le vannak győzve!

– Még nincsenek, Vlagyimir. Amíg harcol bennük a szel-

lem, senkinek sem szabad beavatkoznia. A külső beavatkozás ugyan javíthat az adott helyzeten, de kétséget hint el bennük saját maguk iránt és az élet rengeteg más helyzetében is ők lesznek a vesztesek. A külső segítségben kezdenének reménykedni.

– Hagyd már a fenébe azt a te filozófiádat, legalább most. Mondom, hogy a helyzet világos, nem?... – Elhallgatam, mert nyilvánvaló volt, hogy Anasztáziát lehetetlen meggyőzni. Sajnálattal gondoltam: „Ó, ha most én tudnék így sikítani!”

Amint Lena pasasa, stricije látta, hogy cimborái összeszedték magukat, gúnyorosan elmosolyodott és immár, mint a helyzet ura, így szólt:

– Mondtam már neked, Anka-putanka, nem, hogy tisztára eldobtad az agyad. De ezúttal mi nyertünk! Most pedig, „fegyvert” le, kurvák! Le, le, mindennel le, ruhát is, gyerünk! Itt most sorban kefézés következik. Mindenkit megkefélünk.

Anka pillantásával végigpásztázta a már állókat és a még földön fekvő pisztolyokkal felfegyverkezett banditákat, és sóhajtva mondta:

– Lehet, hogy nem is kell ide mindenki, én egyedül is elég leszek, nem gondolod?

– Aha, a kurvája! Rögvest másképp dalol a madárka, – válaszolta a vezér csatlósai nevetése kíséretében. – Nem leszel elég! Mi most itt mindenkit móresra tanítunk. Most, szépségeim, majd nekünk fogtok szépen dolgozni. Értem!?

– Ugyan honnan lesz elég férfierőtök mindegyikünkre, mi? Egyre, na még talán-talán – válaszolta felbátorodva Anka.

– Fogd be a pofád, kurva! Megkeféljük mind!

– Hát ezt kétlem! Egyikünket se tudnátok amúgy igazán!

– Mindegyikőtöket! Világos?! Virradatig!

– Fúj, az idegeimre mész picinyem az ilyen hősködéssel, nem hiszek neked! Nem hiszek én a ti férfiaságokban! Nem én!

– Most majd hinni fogsz, szuka. Szétverem a pofád! –

mondta rekedten, a dühtől fújtatva a vezér és Anka felé lépett kezére közben bokszyúrút húzva.

Anka tett egy lépést hátrafelé és kiáltott az övéinek:

– Félre, lányok!

A könnyűvérű nők csoportja hátrált pár lépést, csak a pongyolába öltözött mord, duci maradt továbbra is mozdulatlanul, mintha lecövekelték volna. Amikor a kétemeletes még egy lépést tett Anka felé, a hallgatag duci egyszerre csak tompán így szólt Ankához:

– Anya? Mi legyen, hé, Anya... Kezdem már, vagy mi lesz?

– Már megint türelmetlenkedsz, Maska – válaszolta a hátráló Anka. – Jó, kezd, ha már nem bírsz magaddal!

A duci nyugodtan, nőies, ám határozott mozdulattal szétártta pongyoláját, miközben csak úgy röpködtek a gombok szanaszét. Előbukkant melle, egészen kicsi bugyija, de még valami más is... a duci pongyolája alatt egy hangtompítóval és az éjszakai célzásra használt optikai bemérővel ellátott Kalasnyikov gépfegyver bújt meg. Felhúzta a ravaszt, az automata fegyver tusát a vállára helyezte, arcát a tushoz nyomta, majd szemét a célzóba meresztette:

– De azér' ne az automatával, Mása! Nem a fronton vagy! Csak lassan, egymás után. Tudod te jól, hogy! Minden golyó pénzbe kerül – tanácsolta Anka.

– Uhum, – válaszolta a duci, le nem véve szemét a célzóról, – és másodpercnyi időközökkel azonnal le is adott öt lövést. De milyen lövéseket! Az első golyó levitte a vezér cipőjének a sarkát és lehet, hogy a lábát is megsebesítette, mert az a tenger felé ugrándozott bicegve. A másik négy golyó a banditák mellett fűrődött a földbe. Azonnal a kövek mögé próbáltak bújni, akinek nem volt a közelében kő, az a földre vetette magát.

– Any, mondd meg nekik, hogy másszanak a vízbe, különben eltalálja őket a visszaverődő golyó – mondta a duci el nem engedve az automatát.

– Hallottátok, galambocskáim? Locsi-pocsi! A vízbe! Na, gyertünk, gyertünk, szaporán! A visszaverődő golyócskákért

Másenyka még nem tanult meg felelni – informálta kedvesen Anka a már amúgy is hason a tenger felé csúszó zsaroló banditákat.

Egy pillanat múlva mind, vezérükkel együtt derékig álltak a tenger vizében.

Ánya Anasztáziához ment és a két nő egy ideig némán nézte egymást. Csak álltak egymással szemben és nézték egymást szóltanul. Majd Ánya csendesen, valamiféle szomorúsággal a hangjában így szólt:

– Te, kedvesem, a barátoddal akartál itt sétálni. Tesék, menj, sétálgass csak! Az este gyönyörű, csendes és meleg.

– Igen. Jó levegőt fúj a szél a városra – válaszolta Anasztázia és hozzátette:

– Elfáradtál, Anya, lehet, hogy a kertedben kellene megpihened?

– Lehet,... de sajnálom a lányokat, aztán meg, emészt a düh... ezek miatt... az ilyenek miatt. Hát, te? Faluról jöttél be?

– Igen.

– Jó ott nálatok, a ti falutokban?

– Jó. De nem mindig vagyok nyugodt, amikor más helyeken nem annyira jó, úgy, mint most itt is.

– Rá se ránts! Azért csak gyere máskor is! Mennem kell, vár a munka. De ti csak nyugodtan sétáljatok itt!

Ánya a kocsikhoz ment, mögötte sorstársai. Amikor a kövön ülő duci mellett haladtak el, aki csupasz térdein a gépfegyvert tartotta, Ánya azt mondta neki:

– Te meg, Másenyka, pihenj itt egy kicsit! Majd küldünk érted kocsit.

– Vár a kliensem, egyenesen tőle jöttem ide. Ráadásul, előre fizetett.

– Mi majd kiszolgáljuk a te kliensedet. Azt mondjuk neki, hogy megfájdult a gyomrod. Romlott volt a pezsgő.

– Vodkát ittam. Abból is csak fél pohárral.

– Hát akkor, azt mondjuk, hogy megettél valamit...

– Nem is ettem. Egyetlen cukorszemet szopogattam hozzá, csak süteményt ettem.

– Hát ez az, sütemény! A sütemény nem volt friss. Hányat ettél?

– Nem emlékszem.

– Persze, négnél kevesebbet egyszerre nem eszik meg – mondta a lányok egyike. – Igaz, Mása?

– Hát, meglehet. De cigarettát azért hagyjatok. Különből unalmas lesz itt.

Ánya a ducika mellé rakott egy doboz cigarettát, gyufát és a lányok elmentek.

– Hé! – hallatszott a víz felől, – Mi az? Csak nem hagyjátok itt a kövön ezt itt, e?

– De itt hagyjuk, galambocskáim, itt hagyjuk – válaszolta Ánya. – Rögtön mondtam nektek, nem, hogy bőven elég lesz egyetlen is. Mindegyikünket akartátok, de hát, kiderült, veletek még egynek is unalmas.

– Ha egyszer kitudódik, micsoda állatok vagytok... Ha a pasik megtudják... Senki se akad, aki veletek menne. Még ha ti magatok fizetnétek érte, akkor se.

Öt tompa durranás hallatszott a kövek felől, rövid időközökkel. Öt csobbanás keletkezett a vízben, mindegyik a vízben álló gengszter közelében arra kényszerítve őket, hogy még beljebb hátráljanak a tengerbe. Ánya megfordult és figyelmeztette őket:

– Ti, fiúk, azért a Masenykát csak ne idegesítsétek! Akihez kell, kedvesek leszünk, gyengédek. Húségesek, mint a kutyák. Akihez kell, megértettétek? De akivel nem... – egyszerre csak zengő és elkeseredett hangon, fölfelé az út felé kapaszkodva, Ánya énekelni kezdett:

*Kis ösvényeim begyepesedtek,
Amerre sétált egykor a Kedves.*

Az elkeseredettség és szomorúság szárnyán szálló hangjához csatlakoztak a fölfelé kapaszkodó fiatal könnyűvérű nők is:

*Benőtte a nyár fűvel, mohával,
Kedvesem másból andalog mással.
Merre barangolsz? Megöl a bánat,
Meghasad szívem, sírok utánad.*

S a lányok – az utakról, ösvényekről dalolva – mentek a dolgukra vissza.

A TE VÁGYAID

Majdnem éjfél volt már, mire Anasztáziával a lakásomra értünk. Ahogy a zárba helyeztem a kulcsot, éreztem, nagyon elfáradtam ezen az eseménydús napon. Amikor megpillantottam az ágyat, elmondtam Anasztáziának, mennyire álmos vagyok, majd azonnal zuhanyozni mentem. Amikor kijöttem a zuhany alól, Anasztázia megjegyezte:

– Megvetettem neked az ágyat, én majd az erkélyre fekszem.

„Biztosan fullasztó neki a panelházi lakásban” – gondoltam és elmentem megnézni, hogyan ágyazott meg magának az erkélyen. Az erkély felét letakarta a futószőnyeggel, amely az ágy mellett szokott állni. Erre fehér papírt helyezett, amit a háziasszonyom a tapéta alá készített a falra. Vánkos helyett szvetterét göngyölte össze és a feje mellé egy kis ágacskaát helyezett.

– Hát ugyan, hogy tudnád itt jól kialudni magad? Kemény is, hideg is lesz itt. Tudod, mit? Legalább egy plédet végy magadra!

– Ne aggódj, Vlagyimir! Jó lesz itt nekem. A levegő friss, látni a csillagokat. Nézd, milyen csillagos ma az ég! Cirógató, meleg szellő is fújdogál – nem fagyok meg. Te csak nyugodtan menj, fekdj le, Vlagyimir! Én még üldögélek itt egy picit az ágyad szélén, s ha majd elalszol, én is lefekszem.

Lefeküdtem az ágyba, amit Anasztázia vetett meg nekem, és azt gondoltam, hogy azonnal elalszom, annyira fáradt voltam, de csak nem sikerült. A gondolat vagy annak a tudatosítása, hogy az emberek mind egyszerűen csak bábuk valamiféle véletlenek

kezében, mintha égette volna bensőmet, nem hagyott nyugtot. Haragom is egyre fokozódott azok iránt, akik ezeket a véletlenekeket előidézik, de még Anasztáziára is haragudtam. Rá is, mert azt gondoltam, hogy e véletlenek kialakításában ő is teljes mértékben részes lehet, vagy legalábbis az én életemben biztosan.

– Nyugtalanít valami, Vlagyimir? – kérdezte Anasztázia csendesen. Ez annyira meglepett, hogy fel is ültem az ágyon.

– Még te kérdezed? Te? Hittem neked... Szerettem volna hinni... Mindenekelőtt abban, hogy az ember, minden ember saját maga képes boldoggá tenni életét. Mindenekelőtt az ökötelepülésekben hittem, ahol az emberek saját családi birtokuknak köszönhetően biztonságban élhetnek. Boldog embereket nevelnek majd gyermekeikből. Jó iskolák lesznek ott a gyermekek számára. Elhittem neked, hogy minden ember Isten szeretett gyermeke. „Az ember a Teremtés csúcsa” – te mondtad. Nem te mondtad?

– Igen, Vlagyimir, ezt én mondtam neked.

– Hát persze, hogy te! Méghozzá mennyire meggyőzően bizonygattad az egészset. Nemcsak, hogy hittem neked, hanem cselekedtem is, településeket kezdtem szervezni. Már el is küldtem a leveleket mindenféle szerveknek. Az alapítvány gyűjti az emberektől érkező megrendeléseket. A beruházás terveit, a kertek és a különböző ültetvények terveit már meg is rendeltük. Persze, ha csak annyi lett volna az egész, hogy hittem neked és kész, de én máris cselekedni kezdtem, méghozzá örömmel. Te tudtad! Te tudtad, hogy hozzálatok!

– Igen, Vlagyimir, tudtam. Hiszen te vállalkozó vagy. Te mindig készen állsz reális tettek végrehajtására, megvalósítására...

– Mindig készen állsz? Milyen egyszerű az egész! Természetesen. Nem kell itt jósnak, jóvendőmondónak lenni. Minden vállalkozónak elég elhinnie valamit, azonnal cselekedni kezd. Én is, mint egy eszelős, tettem a dolgom.

Nem bírtam tovább fekdni, kiugrottam az ágyból, az ablakhoz mentem és kinyitottam a szellőzőt, mert a szobában vagy valahol bennem hirtelen nagyon meleg lett.

– Miért találtad cselekedeteidet butáknak, Vlagyimir? – kérdezte nyugodtan Anasztázia.

Nyugalma, képmutatása – akkor én ezt annak véltem – még jobban felbőszítettek.

– Te ezt csak így, ilyen nyugodtan mondod? Ilyen nyugodtan?! Mintha nem tudnád, hogy az ember voltaképpen csak egy csavar valakik kezében. Mások irányítják az embert mindenféle körülmények által. Valamilyen erők könnyűszerrel tudják az embert irányítani. Bárkit! Mindenkit! Ha kedvük szottyán rá, a fél emberiséget háborúba sodorják. Belesodorják a háborúba és figyelik, – valahonnan föntről vagy oldalról – hogyan gyilkolják egymást az emberek. Ha éppen azt szeretnék, kitalálnak egy vallást, és tovább figyelik, hogyan harcolnak a különböző vallásokban hívő emberek egymás ellen saját hitükért. Ha kedvük támad rá, játszadózhatnak akár egyetlen emberrel is. Erről magam is meggyőződtem. Meggyőződtem, hála az olyan „bölc” embereknek, akik képesek elemezni a végbemenő eseményeket.

– Na, és hogyan sikerült ezeknek a bölc embereknek meggyőzniük téged arról, hogy az ember csak egy bábu valamilyen erők kezében?

– Meghallgattam egy előadást. Rólam volt benne szó. Ezek az emberek érdeklődni kezdtek az iránt, ami a társadalomban a könyvek hatására zajlik. Irántad és irántam érdeklődtek. Megfigyelték minden egyes napomat, amit Cipruson töltöttem, amikor a negyedik könyvet írtam. Mindent lejegyeztek, aztán mindent részletesen elemeztek. Én meg, képzeld el, még csak nem is haragszom rájuk, hogy megfigyeltek. Még hálás is vagyok nekik azért, hogy végül is felnyitották a szemem. Megmutatták nekem, hogyan játszanak az emberrel. Véletlenek nincsenek, ezeket ők készítik elő, erről saját kísérleteimből győződtem meg...

– Miféle kísérleteidből, te talán kísérleteket végeztél, Vlagyimir?

– Nem én végeztem, velem végeztek. Amikor Cipruson voltam, folyami halról beszéltem, meg is jelent a hal. Cédrusok

ról beszéltem, megjelentek a cédrusok. Éjszaka templomba támadt kedvem menni, megjelent a templom, de éjszaka még a templomajtó is kinyílott, és még sok egyéb is történt, csak azért, hogy valóban azt írjam, ami nekik kell. De ami a legfontosabb, megjelent Afrodité istennő unokája. Néhány embernek Cipruson elmondtam, hogy az istennő unokájával szeretnék találkozni, mert már torkig voltam az Afroditéjükkal. Mindenhol csupa plakát Afrodité fürdőjéről, oly tisztelettel beszélnek róla, hogy... Csak úgy, azt mondtam nekik, hogy Afrodité unokájával akarok találkozni. Mondtam én – és néhány napon belül meg is jelent egy lány, tűzben égett a szeme, és a körülmények úgy alakultak, hogy mindenki meg volt róla győződve – Afrodité istennő küldte el hozzám az unokáját. Majd a csodák közvetve e lány által tovább folytatódtak s közben a lány maga is átalakuláson ment keresztül.

Hát ugyan ki hozta létre ezeket a körülményeket, egyiket a másik után? Ki? Én semmit sem rendeztem el. Ha csak egyetlen véletlen történt volna, de itt véletlen volt minden, és ha minden véletlen, akkor az már nem véletlen, hanem törvényszerűség. Ilyen következtetésre a tudósok jutottak. Arról, hogy ez a következtetés helyes, én magam is meg vagyok győződve. Ezt te sem tudod megcáfolni.

– Én nem is akarom megcáfolni a megtörtént dolgok törvényszerűségét, Vlagyimir – jegyezte meg nyugodtan Anasztázia.

Éreztem, ahogy eltűnt bensőmből a hó, s Anasztázia utolsó szavai hallatán hirtelen valamiféle szokatlan, eddig nem tapasztalt rideg apátia lett rajtam úrrá. Abban reménykedtem, csak egy picit, igaz, hogy szertefoszlathatja a bennem egyre jobban erősödő tudatosítását annak, hogy az ember és az emberiség teljesen értéktelen, de Anasztázia nem ezt tette. Hiszen, hogy tudta volna bárki is cáfolni azt, ami túlon túl nyilvánvaló? Az ablaknál álltam csak a Hold fényével bevilágított szobában teljesen közömbösen minden iránt, és néztem a csillagokat.

Valahol ott, messze, lehet a csillagok egyikén élnek azok, akik irányítanak bennünket, akik játszadózhatnak velünk. Ők élnek!

De ugyan lehet-e egyáltalán életnek nevezni a mi létezésünket? A valaki akarátának engedelmeskedő játékszer nem tud önállóan élni, ami azt jelenti, hogy mi nem is élünk. Nekünk sok minden közömbös, mindegy.

Anasztázia ismét halkán és nyugodt hangon megszólalt. Hangja azonban nem ébresztett bennem semmilyen különösebb érzést, úgy szólt, mint valamilyen fölösleges zaj.

– Vlagyimir, te is, és azok is, akik a hangszalagra rögzített előadást küldték neked, helyesen láttátok. Valóban léteznek energiák, amelyek az idő változtatása révén képesek különböző eseményeket egyetlen láncra fűzni, ahogy ez veled is megtörtént, létrehozni a körülmények láncfűzérét, amelyek egy bizonyos meghatározott cél eléréséhez nélkülözhetetlenek. Merő véletlennek nincsenek, ez már sokak számára világos. A véletlenek, még a látszólag legvalószínűtlenebbek is, programozódnak. Ami az egyes emberrel történik, az minden programozódik. Az is, ami veled Cipruson történt, – ami a téged megfigyelő kutatók számára szemléltető példává lett – természetesen szinten be van programozva és a valóságban később megtestesül. Vlagyimir, mondd meg nekem kérlek, szeretnéd megtudni, hol van a programozó, aki közvetlenül beprogramozta a te véletlenjeidet?

– Mit számít, hogy hol. Nekem tökmindegy! A Marson, a Holdon... Mindegy, hogy jó-e neki, vagy sem.

– Itt van, e szobában, Vlagyimir!

– Vagyis, te vagy az? Ha így van, akkor se változik semmi. Ezen nem is csodálkozom, de nem is haragszom. Teljesen mindegy. Irányítanak bennünket, ebben van az emberek tragikus kilátástalansága.

– A te véletlenjeid fő programozója egyáltalán nem én vagyok, Vlagyimir. Én csak egy icipicit tudok hatni rá.

– Akkor ki az? Csak ketten vagyunk a szobában. Vagy van itt még egy harmadik valaki, a láthatatlan programozó?

– Vlagyimir, ez a programozó benned lakozik, a te saját vágyaid.

– Mi?

– Csak a vágyak, az ember törekvései tudják beindítani a cselekvések ilyen vagy olyan programját. Ez a Teremtő törvénye. Senki és semmi, a Világegyetem semmilyen törvénye nem tudja ezt a törvényt érvényteleníteni. Mert az összes világegyetemi energia birtokosa az ember! Az ember!

– De hát én Cipruson semmit sem indítottam be, Anasztázia. Minden magától, csak úgy véletlenül, nélkülem adódott.

– A kevésbé jelentős események, amelyek a lényegesebb fő események részét alkották, és amelyek ezek megvalósításához vezettek, ugyan nélküled történtek, de a fő eseményeket megelőzték a te vágyaid. Hát nem te óhajtottál találkozni Afrodité istennő unokájával? Ezt még tanúk előtt is kijelentetted és megismételted, nem is egyszer.

– Igen, megismételtem...

– Ha pedig emlékszel rá, akkor hogy lehet uraknak nevezni a szolgálakat, akik uruk akarátát teljesítik, az urat pedig bábunak a szolgálak kezében?

– Igen, ez bután hangzik. Különben is, minden olyan érdekesen alakul. Hát ez igen... Vágyak... De akkor miért nem teljesül minden vágy? Sokan akarnak ezt-azt, mégsem teljesül.

– Sok minden a cél fontosságától függ. Attól, hogy a vágy a Fénnyel vagy a Sötétséggel áll-e összhangban. Minél jelentősebb és fényesebb a cél, annál több Fényes Erő vesz részt megvalósításában. A cél elérése érdekében.

– De ha a cél sötét, például, ha az ember arra vágyik, hogy igyon, verekedjen, háborúzzon?

– Akkor a Sötét Erők látnak munkához, mert az ember vágya által az ilyeneknek ad lehetőséget a cselekvésre. Nos, láthatod, hogy az elsődleges és a legfontosabb – bárhogya is van – az ember vágya! A te saját vágyaid, Vlagyimir!

Elkezdttem tudatosítani mindazt, amit Anasztázia mondott, és a lelkem egyre könnyebbnek éreztem. A hold fénye beragyogta az egész szobát. A csillagok az égen – úgy tűnt – már nem rideg fényvel világítottak, hanem mindent bearanyoztak.

Az ágy szélén ülő Anasztázia mintha még szebb lett volna, mint korábban. Így szóltam hozzá:

– Tudod, Anasztázia, úgy igazán, őszintén bevallom neked, én ott, amikor ott voltam, Cipruson, még az elején, majdnem félreléptem. Azért is, mert semmi sem tetszett ott nekem. Oroszul senki sem beszélt. Dolgozni nem hagytak, mindenki flörtölt körülöttem. Azon gondolkodtam, hogy ugyan miért is vezetett engem ide a sors,... Azért, hogy prostikkal ismerkedjem? Rengeteg ott a nő, amolyan könnyűvérű fajta, Oroszországból, Bulgáriából is.

– Hát látod, Vlagyimir, felébredt benned a vágy, s a nők tüstént megjelentek. Vodkát is ittál, és máris megegyeztetek, hogy találkoztok. A bolgár nővel is, és az oroszsal is. Csakhogy még korábban szerettél volna találkozni Afrodité istennő unokájával, s mivel a korábbi vágyad erősebb volt, az unoka felbukkant, megmentett téged minden káros dologtól és segített neked.

– Igen, segített. De te honnan tudsz a bolgár nőről?

– Saját érzéseimből, Vlagyimir.

– Nem értem, de nem is fontos. Inkább azt mondd meg, hogy az a lány, tudod, Elena Fagyjejeva, nem Afrodité istennő unokája, ugye? Orosz, egy utazási irodában dolgozik. Én viszont Afrodité unokájáról beszéltem. Akkor ez azt jelenti, hogy ezek a fényes erők túl gyengék voltak ahhoz, hogy megmutassák nekem Afrodité istennő valódi unokáját?

– Egyáltalán nem gyengék. Meg is mutatták. Afrodité istennő most energia. Egy bizonyos időre képes bármilyen ember energiájával összekapcsolódni. Ha előre látható, hogy megfelelő értelme van. Amikor Elena Fagyjejeva veled volt, e két energiát bírta. Azokban a napokban sok mindenre volt benne erő. Sikertült sok mindent elérnie és neked is segítenie.

– Igen. Hála neki. És hála Afrodité istennőnek is.

Megszűntek szenvedéseim és elszálltak kellemetlen érzéseim, amelyeket akkor éreztem, amikor elfogadtam, hogy az összes ember csupán bábu valamilyen ismeretlen erők kezében.

Most, Anasztáziával folytatott beszélgetésem után, bizalom és nyugalom költözött lelkembe.

Egy bizonyos ideig még szótlánul néztem Anasztáziát, ahogy az ágyam szélén a holdfényben ül, kezeit alázatosan a térdére helyezve, amikor egyszerre csak... máig sem tudom, hogyan történt, de azt mondtam neki:

– Megértettem, hogy valójában ki is vagy, Anasztázia, – te egy nagy istennő vagy – és térdre ereszkedtem előtte.

Az elkeseredettség és fájdalom kiáltása szakadt fel Anasztázia torkából, felugrott, elfordult tőlem, a falnak dőlt, és mint amikor az ember könyörög, úgy szorította kezét mellére.

– Vlagyimir, könyörgöm, állj fel, ne térdelj! Nem szabad istenítened engem! Ó Istenem, én Istenem, mit tettem, siettem, bocsáss meg, hogy érthetetlen magyarázatokat adtam a Te fiadnak. Vlagyimir, Isten színe előtt minden ember egyforma, az embereknek egymás előtt nem kell hajlonganiuk, én egyszerűen egy nő, ember vagyok!

– De Anasztázia, te oly nagyon különbözöl az összes embertől, és ha te egyszerűen ember vagy, akkor ugyan mi kik vagyunk? Kik is vagyunk mi? Ki vagyok én?

– Te is ember vagy, csak fölösleges rohanásban éled az életed, ezért még nem tudtál rájönni arra, hogy mi a te személyes rendeltetésed.

– Mózes, Jézus Krisztus, Mohamed, Ráma, Buddha, kik ezek mind? Te hogyan viszonyulsz hozzájuk?

– Te, Vlagyimir, az én idősebb testvéreim nevét említetted. Nincs jogom megítélni az ő tetteiket, ezért csak egyet mondok: egyikük sem részesült teljes földi szeretetben.

– Ez lehetetlen, hiszen mindegyiküknek még most is sok millió követője, imádója van.

– Az imádat nem szeretetet. Az imádás felemészti a csak az emberre jellemző gondolkodás energiáját. Fivéreim hatalmas egregorját az évek milliói során rengeteg ember táplálta, de közben minden imádó saját energiáját csökkentette. Az idők folyamán sokan akadtak, akik elítélték fivéreim tetteit. Nem tudtam

megérteni, miért táplálták oly körültekintően saját egregorjukat, miért halmozták annak energiáját. Titkukat az évezredek folyamán senki sem tudta megfejteni, egészen addig, amíg fel nem derült a jelenkor hajnalának fénye. Fivéreim meghozták döntésüket: felhalmozott energiájukat egybetömörítve átadják a Földön most élő embereknek. Új évezred közeleg a Földön, amikor istenek költöznek a Földre – olyan emberek, akik tudatossága lehetővé teszi, hogy magukba fogadják ezt az energiát.

Vlagyimir, könyörgöm, áll fel, ne térdelj! A szerető Atyának fájdalmas, ha fiát rabszolgaként, térden állva, mást imádván látja. Csak a Sötétség igyekezett mindig lealacsonyítani az ember jelentőségét. Vlagyimir állj fel, ne légy tenmagad árulója! Ne távolodj el tőlem!

Anasztázia nagyon felindult állapotban volt. Teljesítettem kérését, felálltam, majd így szóltam:

– De hiszen én nem távolodtam el tőled, éppen ellenkezőleg; úgy tűnik nekem, hogy csak most kezdelek érteni. Csak nem értek egyet azzal, hogy az imádás árt a szeretetnek. Éppen ellenkezőleg, minden hívő ember azt állítja magáról, hogy szereti Istent. Én pedig úgy hajlottam meg előtted, mint egy istennő előtt, de te valamiért megijedtél, zaklatott lettél.

– Vlagyimir, már több mint öt éve ismerjük egymást. Attól az éjszakától, amikor fiunk megfogant, nem kevés nap múlt már el, de azóta egyetlen egyszer sem merült fel benned a vágy, hogy megérints engem, olyan pillantást vess rám, amilyennel más nőket megajándékoztál. A megértés hiánya, most pedig még az imádat sem engedi, hogy a szeretet-szerelem virága kinyíljon. Az imádattól gyermekek nem születnek.

– Ez csak azért van így, Anasztázia, mert te mintha nem is nő lennél, hanem az információk roppant halmaza. Nem csak én, hanem mások sem értik azonnal, amit mondasz. Mit jelent például az, hogy „ne légy tenmagad árulója”? Miért mondtad ezt rólam?

– Levelet írtál az orosz államelnöknek, Vlagyimir, de közben saját magadban kétkedtetél, majdnem belepusztultál. Abba hagy-

ta az alkotást-teremtést, és a gondokat más vállára raktad, ráadásul egyetlen ember vállára, az államelnökére.

– Csakis azért, mert nálunk Oroszországban ő az egyetlen, aki tényleg tud valamit tenni.

– Egyedül képtelen! Kell hozzá a többség akarata. S különben is, miért fordultál csak az elnökhöz, mint az egyetlenhez. Van elnöke Ukrajnának is, Fehéroroszországnak, Kazahsztánnak...

– Hiszen te csak Oroszországról beszéltél. Oroszország a hazám.

– Az útleveledben mégis az van írva, hogy fehérorosz vagy.

– Igen, fehérorosz. Édesapám fehérorosz volt.

– De azért egész gyermekkorodat Ukrajnában töltötted.

– Hát igen, ott. És ez volt a legjobb, amire gyermekkoromból emlékszem. Szalmával fedett fehér házikó, a patak, ahol a pajtasaimmal réti csíkokat fogtunk. A nagypapám és nagymamám soha nem veszekedtek előttem, és soha nem büntettek meg.

– Igen, igen, Vlagyimir, és emlékezz vissza, hogyan ültetted a kicsi palántákat a nagypapáddal a kertben...

– Emlékszem... Nagymama pedig vederből öntözte őket.

– De még most is, Kudnyicsiban, Ukrajnában, ahol születél, megvan, él a kert, a fák törzsei már olyan kérgesek, de még mindig teremnek, rád várnak.

– Akkor hát hol az én hazám, Anasztázia?

– Benned.

– Bennem?

– Benned! Ott öltöztess mindörökre anyagba a Földön, ahol a lelked sűgja.

– Igen, jó lenne valahogy az egészben kiigazodnom, de még mindig az az érzésem, mintha mindenfelé szét volnék szóródva.

– Vlagyimir, elfáradtál, az elmúlt nap sok heves érzésben részesített bennünket. Feküdj le, aludj, reggelre új erővel tölt föl az álom, és megérkezik a dolgok új tudatosítása is...

Befeküdtem az ágyba, majd megéreztem, hogy Anasztázia kezemet két tenyere közé fogta. Most, gondoltam – mély

álomba zuhanok, — mert tudtam, mily mélylyé és nyugodttá tudja Anasztázia varázsolni az álmot, hogy reggelre minden ismét jó legyen, de még mielőtt elszenderedtem volna, meg tudtam kérni:

— Tudod, Anasztázia, olyan jó lenne, ha ismét láthatnám Oroszország gyönyörű jövőjét, megteszed, hogy segítesz?

— Rendben, aludj el, Vlagyimir! Oroszország jövőjét fogod látni.

Anasztázia halkán énekelni kezdett, szavak nélkül, mintha altatódalt énekelt volna. „Azért mégis olyan jó, hogy az emberek saját maguk képesek mindent beprogramozni” — villant még fel bennem, majd Oroszország jövőjéről láttam kellemes és nyugodt álmot.

KETTŐNK ELŐTT AZ ÖRÖKLÉT

A felkelő Nap sugarai keltettek fel, ahogy a nyitott redőnyön át egyenesen az ágyamra sütöttek. Remekül kialudtam magam! Bensőmben valamilyen rendkívüli erők jelentek meg. Még tornászni is kedvem támadt, vagy legalább valami mozgást végezni. A hangulatom is kimondottan kitűnő volt. A konyhából edénycsörömpölés hallatszott. „Hihetetlen! — gondoltam. — Csak nem Anasztázia próbál reggelit készíteni?! Hisz’ nem is tudja, hogy kell a konyhai eszközökkel bánni, azt se, hogy kell a gázt begyújtani. Talán segítenem kellene neki?” Melegítőbe bújtam, kinyitottam a konyhaajtót, és ahogy megláttam Anasztáziát, hirtelen, mintha valamilyen forró hullám futott volna végig teljes bensőmben.

Először láttam Anasztáziát, a tajgai remetenőt az egyszerű városi nő számára legközségesebb helyen — a konyhában, nem a szibériai erdőben, nem tajgai tisztásán, nem a tengerparton. A gáztűzhely fölé hajolt, és megpróbálta begyújtani az égőt. Hol erősebben, hol gyengébben engedte a gázt, de a vén gázsparherd csak nem akarta megengedni, hogy szabályozzák.

A konyhában Anasztázia teljesen normális nőnek tűnt. Jaj, ugyan miért is ijesztettem meg tegnap azzal, hogy letérdeltem elé? Biztosan sokat ittam, vagy túl fáradt voltam.

Anasztázia megérezte, hogy nézem, ezért felém fordult. Az arca lisztes volt, a homlokán egy engedetlen hajtincs, mely kibújt a homlokát átfogó pánt alól, megtapadt a pici verítékgyöngyökben. Elmosolyodott. S a hangja,... a csodálatosan szép hangja...

– Fenséges új napot kívánok neked e gyönyörű hajnalon, Vlagyimir! Már majdnem mindent elkészítettem a reggelihez. Egy perc és kész minden. Amíg megmosakodsz, minden meg is lesz. Menj, és mosakodj meg addig! Semmit sem rontok el, el tudok itt igazodni...

Azonnal nem mentem a fürdőszobába. Csak álltam, mint akit megbabonáztak, és néztem őt. Ismeretségünk öt éve alatt most először vettem észre, milyen rendkívül szép is ő. Szépsége leírhatatlan. Még belisztezett arccal is, frizura nélkül, hátra copfba fogott hajjal, egyszerű, idejétmúlt, ósdi ruhában is annyira szép volt.

Kimentem a fürdőszobába, megborotválkoztam, alaposan lezuhanyoztam, de Anasztázia szépsége csak nem ment ki a fejemből. A fürdőszobából a szobába mentem, leültem a már bevett ágyra, de a konyhába nem tudtam elindulni. Ki tudja miért, továbbra is zaklatottan Anasztáziára gondoltam.

Öt éve ismerem ezt a nőt – ezt a remetét a szibériai tajgából. Öt éve... S lám, ez alatt a pár év alatt mennyire megváltozott az életem! Ritkán látjuk egymást, de ő mintha mindig itt lenne mellettem. Ez tisztára ő! Persze, természetesen neki köszönhetően megváltozott kapcsolatom a lányommal is. Kapcsolatunk most gyönyörű. Még a feleségem is, jóllehet egyszer sem voltam otthon az öt év alatt, mégis amikor telefonáltam neki a hangjából éreztem, hogy sértődöttség nélkül és normális hangnemben beszélt velem. Elmondta, hogy a családban minden rendben van.

Anasztázia... Hiszen ő gyógyított ki engem. Az orvosok képtelenek voltak rá, de ő igen. Neki sikerült. Magam is éreztem, hogy közel a halál, de ő kigyógyított, és ő tett engem híressé is. Most a könyvek után nagy honoráriumokat ajánlanak, de hiszen a könyvekben is az ő gondolatai, szavai állnak. Még beszélni is olyan kedvesen, gyengéden beszél, sosem haragszik. Még akkor sem, ha – bár akaratlanul – de megbántom. Természetesen teljesen megváltoztatta az életemet, de jó irányban. Fiat szült nekem! Micsoda képtelen helyzet! A tajgában, az ő

tisztásán él a fiam, de neki, a gyermeknek minden bizonnyal jó vele. Anasztázia olyan jóságos. Valami szépet kellene neki mondanom, valami jót kellene érte tennem. De mit? Semmire sincs szüksége. Milyen érdekes az egész – még ha a fél világ is az enyém volna, neki mégis több mindene volna. Ennek ellenére kedvem támadt valamilyen ajándékkal kedveskedni neki. Már régebben vettem számára egy gyöngyből készült nyakláncot. Nem műgyöngyből, hanem természetes, igazgyöngyből, hatalmas gyöngyszemekkel. Eldöntöttem, hogy ezt a láncot adom neki. A kofferből elővettem a tokot, kivettem belőle a láncot, de ahelyett, hogy azonnal a konyhába mentem volna, valamiért átöltöztem. A sportos melegítő helyett nadrágot húztam, fehér inget öltöttem, még nyakkendő is kötöttem hozzá. Ezután a gyöngysort a nadrágom zsebébe raktam, de annyira nagy izgalom fogott el, hogy csak nem tudtam rászánni magam, hogy a konyhába menjek. Álltam az ablak mellett teljes díszen. Majd megpróbáltam ráncba szedni magam. „Ejnye, no, ugyan mi ez az egész buta érzélgősség?!” – gondoltam magamban, majd gyorsan bementem a konyhába.

Anasztázia, aki a reggelihez megterített asztal mellett ült és várt, felállt, hogy üdvözljön. Már szépen meg volt fésülködve. Állt és szótlanul nézett rám galambszürke szeme gyengéd, jóságos tekintetével. Én pedig csak álltam, s nem tudtam, mit is mondjak. Megszólaltam, de magam sem tudom miért, magázni kezdtem:

– Legyen üdvözölve, Anasztázia! – Ez a magázó hangnem teljesen megzavart, de mintha Anasztázia észre sem vette volna, komolyan így válaszolt:

– Légy üdvözölve, Vlagyimir! Tessék, ülj le, a reggeli már vár rád!

– Mindjárt leülök... Csak azt akartam neked mondani... Azt akartam neked mondani, hogy ... – de egy szó sem jutott eszembe.

– Tessék, mondd el, Vlagyimir!

Teljesen elfelejtettem, amit mondani akartam. Egészen közel léptem hozzá és arcon csókoltam. Egész testem szinte lángra

lobbantotta valami erős tűz. Anasztázia elpirult és szempillái gyorsabban remegtek, mint általában. Majd nem is saját hangomon, hanem visszafogott suttogó hangon megszólaltam:

– Ez az összes olvasótól, Anasztázia. Olyan sokan hálásak neked.

– Az olvasóktól? Nagyon szépen köszönöm minden kedves olvasónak. Igazán nagyon szépen köszönöm – suttogta halkán Anasztázia.

Ekkor gyorsan ismét arcon csókoltam és ezt mondtam:

– Ez tőlem. Te, Anasztázia, olyan jószívű és kedves vagy! Te, Anasztázia, nagyon szép vagy! Köszönöm, hogy vagy!

– Gondolod, hogy szép vagyok, Vlagyimir? Köszönöm... Tényleg azt gondolod?..

Anasztázia is felindult volt. Nem tudtam, mi legyen tovább. Aztán mégis eszembe jutott, hogy a zsebemben lapul a gyöngy-sor. Gyorsan előhúztam, és elkezdtem az összeakadt fonalakat szétbogozni.

– Ez pedig egy ajándék, Anasztázia, neked. Gyöngy... valódi... nem mesterséges. Tudom, hogy a mesterséges dolgokat nem szereted, de ezek igazgyöngyök.

A kapocs nem akart kinyílni, megrántottam, ezért elszakadt a fonál, a gyöngyszemek pedig a konyhapadlóra hullottak s száz-felé gurultak. A padlóra ültem, hogy összeszedjem a szemeket. Anasztázia is szedegetni kezdte őket. Neki gyorsabban ment. Nézttem, ahogy a tenyerébe rakosgatja a gyöngyszemeket. Mind-egyiket figyelmesen megnézegette, én pedig az ő mozdulataiban gyönyörködtem. Csak ültem a padlón, nekidőltem a falnak és egyre csak bámultam, mint akit megbabonáztak. Csak ültem és arra gondoltam, hogy milyen szokványos környezet egy közön-séges konyhában, de mennyire nem szokványos, gyönyörűséges érzés honol az egész lelkemben. Mitől? Valószínűleg attól, hogy itt, ebben a konyhában van ő, Anasztázia. Itt van, egészen a kö-zelemben, még sincs bátorságom megölelni. Ez a még öt évvel ezelőtt a tajgában nem teljesen normálisnak tűnő, remete életet élő nő, most olyan, mint egy csillag, mely mintha az égből szállt

volna alá. Itt van, egészen közel mellettem, mégis olyan, mint egy csillag, elérhetetlen. És az éveim... Ó, hány év van közöttünk, a korom... Egyfolytában csak néztem, le sem tudtam volna venni róla a szemem, ahogy felállt s rakosgatta az asztalon álló tányér-kába az összegyűjtött gyöngyszemeket. Aztán felém fordította fejét. Én pedig, mint akit elvarázsoltak, ültem tovább a konyha-padlón, a falnak dőltem és néztem szürkés-kék szemébe. Nem fordította el jószág tekintetét.

– Itt vagy Anasztázia mellettem, mégsem tudlak megérinteni. Az az érzésem, mintha egy távoli csillag lennél az égen.

– Csillag? Ilyen érzésed van? Miért? Íme! A csillag a te lába-idnál hever, egyszerű nővé változott.

Anasztázia gyorsan térdre ereszkedett és mellém ült a pad-lóra. Mindkét kezét a vállamra helyezte, és fejével hozzám simult. Hallottam, hogy vert a szíve, de az enyém sokkal heve-sebben zakatolt. A hajából a tajga illata áradt. Lélegzete, mint a meleg szellő, bódító virágok illatát hozta magával.

– Ó, jaj, Anasztázia, miért is nem találtál rám, amikor még fiatal voltam? Mennyire fiatal is vagy te, és hány év van már én mögöttem. Majdnem fél évszázad.

– De nekem évszázadokig tartott, míg átverekedtem magam a te bolygó lelkedhez, ne zavarj hát most el magadtól!

– Gyorsan megöregszen, Anasztázia. Életem befejeződik.

– De amíg megöregszel, el tudod ültetni családi fádát, másokkal együtt megalapítod a jövődő gyönyörű városát, lét-rehozol egy csodás kertet.

– Mindent megteszek, hogy így legyen. Csak azt sajnálom, hogy én magam nem tudok majd ebben a kertben élni. Amíg megnő, nem egy év száll le, tűnik tova.

– Ha megteremted, örökre fogsz benne élni.

– Örökre?

– Természetesen! A tested megöregszik, meghal, de elszáll belőle a lelked.

– A haldokló lelke elszáll a testéből, ezt tudom. Elszáll a lé-lek – hát ez az. Ennyi és kész!

– Ó, mily gyönyörű ez a mai nap! Miért alkotsz, Vlagyimir, e szép napon örömtelen jövőt? Te magad tenmagad számára alkotod azzá.

– Én nem alkotom azzá. Ilyen az objektív valóság. Jönnek a gondok, majd a halál mindenki számára. Sőt, még te sem, kedves álmodozóm, nem tudsz mást kigondolni.

Anasztázia egész testében összerezsent, egy kissé visszahúzódtott, vidám és jószágos szeme szemembe nézett. Szeme sugárzott. Sugárzott belőle a mindent legyőző boldog, örömteli meggyőződés.

– Nincs mit kitalálnom, az Igazság mindig egy és ugyanaz. A halál a testet éri: ezt mindenki tudja. A testet! Különbözik a halál csak álom, Vlagyimir.

– Álom?

– Igen, álom.

Anasztázia feltérdelt, s egyenesen szemembe tekintve kezdett beszélni. Ahogy beszélt, elhallgatott a konyhában a rádió, elcsendesedtek, elhaltak az ablakon át beszűrődő hangok és zajok. Halk hangon így szólt:

– Szerelmesem! Kettőnk előtt az öröklét. Az élet saját jogait érvényesíti mindig. Tavasszal új erővel csillan a nap sugara, új köntösbe öltözik a lélek. Még a mulandó test sem fölöslegesen ölelkezik megbékülve a Földdel. Hisz tavasszal testünkből friss virág, fű nő. Örökké hallod majd a madarak énekét, kortyolgatod az eső cseppjeit. Örök felhők táncukkal édesgetnek a kéklő égben. S ha hitetlenséget őrizvén porként szóródsz szét a ropant s átfoghatatlan Világmindenségben, akkor majd, kedvesem, a végtelenségben bolygó porszemekből szedlek újra össze. Akkor majd segít nekem a fád is, amit elültetsz, midőn kikeletkor arra növeszt hajtást, hol lelked érzéstelen nyugalomban lakozik. Kivel te e Földön jót tettél, reád gondol majd szeretettel. De ha az összes földi szeretet sem lenne elegendő ahhoz, hogy ismét földi testet öltözz, akkor az az egy, kit te jól ismersz, kit a Világmindenségben a létezés minden szintjén ez az egyetlen vágy lobbant lánggra: „Testet öltözz, szerelmesem!”, egy pillanatra maga is meghal.

– Te leszel ez, Anasztázia? Biztos vagy benne, hogy meg tudnád tenni?

– Bármelyik nő meg tudná tenni, ha képes volna a Logoszt az érzéseibe tömöríteni.

– És te, Anasztázia, mi lesz veled? Neked ki segít ismét visszatérni a Földre?

– Senkit sem terhelve, magam képes leszek rá.

– Hogy ismerlek majd fel? Hiszen az élet egészen másmilyen lesz.

– Ha a Földön majd ismét testet öltösz, siheder legénykévé nősz. A szomszéd birtokon megpillantasz egy szipogó, szőke hajú kislányt. E kicsi, kissé görbelábú lánynak, mondd majd jó szót, reá fordítsd figyelmedet. Te, pedig egyre nősz, fiatalemberré csepéredsz, pillantásod már a szép nagylányokat kísérgeti, de ne siess sorsodat velük összekötni. A kertben, a szomszéd birtokon is növekszik e kislány, bár orrát még mindig szeplő tarkítja, s még mindig nem szépség ifjú hajadon. Egyszer majd észre veszed, téged titokban hogy figyelget. De ne neved ki! Ne zavard el, amikor szégyenlős pírban égve hozzád lép, hogy elterelje figyelmedet egy már felnőtté vált széplányról! Elég, ha csak három tavasz suhan tova s a szomszéd kislány gyönyörű hajadonná érik. Ha majd egyszer rajta felejtetted pillantásod, iránta szerelemre gyúlsz. S vele boldog leszel te. S veled boldog lesz ő. Vlagyimir, e te boldog kiválasztottadban az én lelkem él majd.

– Köszönöm e gyönyörű vágyat, Anasztázia, kedves mese-mondóm!

Gyengéden átkaroltam vállát és magamhoz vontam. Vágytam hallani, mily hevesen dobog a szíve, érezni, hogyan illatozik e gyönyörű nő haja, aki csak a jóban, az örökkévalóságban hisz. Úgy szerettem volna megkapaszkodni vágyában, mint fuldokló a szalmaszálaban. A jövőt ecsetelő szavai hallatán körülöttem minden egyre örömtelibbé lett.

– Még ha mindaz, amit mondasz Anasztázia, csak szavak volnának is, nem számít, mindegy, elég hallgatnom őket, és örömmel telik meg a lelkem.

– A vágy szavai hatalmas energiát hoznak mozgásba. Vágyával, szándékaival jövőt maga magának teremt az ember. Hidd el, Vlagyimir, minden úgy történik majd pontosan, ahogyan azt szavakkal kettőnk számára megfestettem. De vágyadban szabad vagy, mondj más szavakat, s megváltoztathatsz mindent. Szabad vagy, kötetlen vagy. Önmagát maga teremti mindenki.

– A szavakon, amelyeket mondtál, Anasztázia, én változtatni semmit sem fogok. Mindent megteszek, hogy higgyek bennük.

– Köszönöm!

– Mit?

– Azt, hogy nem romboltad le a kettőnk számára alkotott öröklétet.

* * *

Azon a gyönyörű nappalon a tengerben fürödtünk, a kihalt tengerparton napoztunk. Este elment Anasztázia. Mint mindig, arra kért, hogy ne kísérjem el. Az erkélyen álltam és néztem, hogyan megy a járdán a ház fala mellett, fejét kendő takarja, ruhája egyszerű, karján saját készítésű táska. Ment, s igyekezett semmivel sem kitűnni a többi járókelő közül, egy nő, aki megalkotta az egész ország gyönyörű jövőjét. Ez a gyönyörű jövő kétségtelenül megérkezik, vágyát anyaggá testesítik az emberek, és maguk is majd egy gyönyörű világban fognak élni.

Még mielőtt befordult volna a sarkon, megállt, visszafordult és kezével integetett. Búcsúzóul én is visszaintettem neki. Arca vonásait már nem tudtam kivenni, de meg voltam róla győződve, hogy mosolygott. Mindig mosolyog, mert csak a „Jóságban” hisz és a „Jót” teremti. Lehet, hogy így is kell? Én is visszaintettem, és csak magamban suttoztam: „Köszönöm, Nasztyenka!”

MELLÉKLET

Az elsivatagosodás az Orosz Szövetségben a Rosztovi Területet (a Sszalszkij sztyeppék területének 50 %-át), az Altaji Területet (a Kuldunda síkság egyharmadát) és 13 más területet érinti. A futóhomok 6,5 millió hektárt fed. Legnagyobb arányban (a teljes terület 10 %-a) a Kaspi Alföldön van jelen. Az elsivatagosodott vagy az elsivatagosodás által veszélyeztetett területek Oroszország teljes termőföldjein 50 millió hektárt tesznek ki.

Agrokémiai adatok szerint Oroszország szántó földjei, mindenekelőtt a „fekete Föld” sávon kívülre esők, általában alacsony hozamúak. A szántóföldek felső termőtalajrétegeiben nincs a mezőgazdasági kultúrák számára fontos elegendő mennyiségű tápanyag. Ilyen a nitrogén, a foszfor, a kálium, a magnézium, a mikroelemek (mindenekelőtt a kobalt, a molibdén és a cink). A legelőknél több mint a felét savanyú földek alkotják, míg az alacsony kálium és foszfor tartalmú földek azok 30 és 10 % százalékát teszik ki.

A legelők több mint 43 %-ára az alacsony humusztartalom a jellemző, ide értve a kritikus 15 %-ot. Az utóbbiak aránya a fekete földön kívül eső területeken 45 %-ig emelkedik. Több mint 75 %-ban alacsony humusztartalmú szántóföld található a Kalugai, Szmolenszki, Asztrahányi és Volgográdi Területekben, és Kalmykia, Adygeja, Burjatia és Tuva köztársaságokban. A szakemberek feltételezik, hogy a szerves trágya rendszertelen és elégtelen használata, a földművelés rendszereinek a megsértése miatt Oroszország földjei kifáradtak, humusztartalmuk a minimális szintre csökkent: a feketeföldön kívül eső területeken

a szántási rétegben ez 1,3–1,5 %, míg a központi feketeföld-féle területeken 3,5–5,0 %. A szántóföldek éves humusz veszteséget 0,6–0,7 t/ha-ra értékelik (a feketeföldiek esetében ez 1,0 t/ha) és az országban ez összesen kb. 80 millió tonna.

Bebizonyították, hogy voltaképpen egyenes kapcsolat áll fenn az alaptípusú talajok humusztartaléka és a főbb mezőgazdasági kultúrák terméshozama között. A humuszkészletek 1 t/ha-ra való növelésével a gabonafélék átlagos többévi hozama 0,10–0,15 m³/ha-ra növekszik. Egy egész sor kultúra esetében, melyeket különböző talaj és klimatikus körülmények között termesztettek, ez az érték 30 kg gabonatermés-egységet jelent. A feketeföld humuszrétegeinek 1 cm-el való természetes és antropogén tényezők miatti csökkenésével (konkrétan az erózió miatt) a gabonafélék termése 100 kg/ha-ra csökken.

Oroszország földtartalékai a hosszú évek során különböző extenzív módon voltak kihasználva. A tápelemeknek a termésrel együtt való eltávolítása gyakran meghaladta azok a talajba való bevitelének arányát.

Az agrártudósok arra figyelmeztetnek, hogy a talaj termőképességének az extenzív módon történő kihasználása a negatív folyamatok visszafordíthatatlan beindításához vezet. Ennek bizonyítéka a gabonafélék általános betakarításának dinamikája. A humusz éves bevitele – a talaj hiánytalan egyensúlyának a megtartása érdekében – el kell, hogy érje a 7–15 t/ha-t. Ennek érdekében elkerülhetetlen évente nem kevesebb, mint 1 milliárd tonna szerves trágyát a talajba juttatni. Oroszországban jelenleg 100–120 millió tonna trágyát használnak, vagyis 10-szer kevesebbet, mint amennyire szükség volna.

Mi a jelenlegi helyzet a földkészletek felújításában?

A földek megművelésével kapcsolatos munkák központosított finanszírozása majdnem teljesen megszűnt, volumenük katasztrofális módon csökken. A finanszírozás helyi költségvetésből történik, de 1993 óta ezt a földadó fizetése utáni arány és a föld felhasználójának a 30 %-os hozzájárulása adja. Ennek eredményeképpen 1994 óta egészen máig a feketeföldön kívül

eső sávba történő tözeges komposzt bevitelével összefüggő munkák teljes skálája, azonfelül a savanyú talajok mésztrágyázása, műtrágyákkal és csontliszttel való ellátása, valamint foszfátózása Oroszország területeinek nagyobb hányadán gyakorlatilag teljesen szünetel, mert az agrokémiai munkák elvégzésére a helyi közigazgatás költségvetéséből hiányoznak a nélkülözhetetlen fedezet.

A Földművelésügyi Minisztérium és Oroszország kormányának összes a talaj termőképességére és a mezőgazdasági termelés fejlesztésére irányuló szövetségi programja gyakorlatilag megvalósítatlanul marad.

A fent említettek fényében manapság Oroszország megművelt talajrétegének a progresszív degradálásáról lehet beszélni, ami az ország környezeti, élelmiszeri, valamint nemzetbiztonságának a veszélyeztetését jelenti.

TARTALOM

KÉT CIVILIZÁCIÓ	5
KÓSTOLJÁK MEG A VILÁGEGYETEM ÍZÉT!	13
AUROVILLE-I VÁGYAK	19
AZ ÚJ CIVILIZÁCIÓ HÍRNÖKEI	22
BIZONYÍTÉKOK KERESÉSE	26
AZ ÖRÖK ÉLET KERTJE	31
ANASZTÁZIA OROSZORSZÁGA	38
A LEGGAZDAGABB ORSZÁG	46
LEGYEN „JÓSÁG” A FÖLDÖN	55
LEFEGYVERKEZÉSI VERSENY	75
TUDOMÁNY ÉS ÁLTUDOMÁNY	84
SZABADOK A GONDOLATAINK?	93
EGY LOVAS A JÖVŐBŐL	97
VÁROS A NÉVA PARTJÁN	103
HOGY MEGVALÓSULHASSON	108
NYÍLT LEVÉL	114
KÉRDÉSEK ÉS VÁLASZOK	119
AZ ÉLET FILOZÓFIÁJA	142
KI IRÁNYÍTJA A VÉLETLENEKET?	168
A TÖRÉS	190
DEKÓDOLÁSI KÍSÉRLET	195
A MI VALÓSÁGUNK	200
A TE VÁGYAID	220
KETTŐNK ELŐTT AZ ÖRÖKLÉT	231
MELLÉKLET	239

Vlagyimir Megre

Oroszország Zengő Cédrusai

Sorozat

1. könyv *Anasztázia*
2. könyv *A Zengő Cédrusok*
3. könyv *A Szeretet Tere*
4. könyv *A Teremtés*
5. könyv *Kik is vagyunk?*
6. könyv *A Család Könyve*
7. könyv *Az Élet Energiája*
8. könyv *Az Új Civilizáció*
- 8A. könyv *A Szeretet Szertartásai*

Köszönetnyilvánítás

Köszönet Szőke Lajosnak és mindazoknak, akik szakértelmükkel, tapasztalatukkal és szeretetükkel hozzájárultak e könyv megjelenéséhez.

www.szokelajos.extra.hu

Sok szeretettel várjuk leveleiket, hozzászólásaikat:

Magyarországon:
Dömötör Boglárka,
2083 Solymár,
Bocskai u. 10.
06 20 324 5382

Szlovákiában:
Bartkó Edith
Letná 38
040 00 Košice
+421 905/475 859

www.anasztazia.hu
anasztazia@anasztazia.hu

Vlagyimir Megrenék,
az Oroszország Zengő Cédrusai könyvsorozat
szerzőjének munkásságával foglalkozó honlap:
www.Anastasia.ru

Az "Anastasia.ru" szerverről

Ezen a honlapon kerülnek megvitatásra Anasztázia és Vlagyimir Megre azon eszméi, gondolatai, amelyek az „Oroszország Zengő Cédrusai“ könyvsorozatban jelennek meg (látnak napvilágot).

Itt barátok találkoznak.

Nem csupán azok, akik elolvasták az „Oroszország Zengő Cédrusai“ könyvsorozatot, hanem azok, akik lelkükbe fogadták Anasztázia eszméit, gondolatait, akik saját parányi Hazájuk megvalósítására törekednek – azon Szeretettér létrehozására, amely arra hivatott, hogy évszázadokon át szeretettel dédelgesse a Családot.

Különböző városokból, országokból gyülekeznek itt – azok, akik eltökélt szándékkal törekednek a gyönyörű Jövő megvalósítására.

Vannak, akik avégett látogatnak e honlapra, hogy barátokat, („elv“ –társakat) (hasongondolkodású) társakat, szomszédokat találjanak, van, aki amiatt, hogy másokkal ossza meg Vágyát, mások azért, mert tanácsot, tapasztalatokat keresnek.

De e honlapra mindenki az ihlet által vezérelve érkezik!

Ha Ön e téren még csak kezdő, akkor a legfrissebb eseményekről a „Hírekben“ tájékozódhat. A régi és új barátokkal gondolatokat a fórumon cserélhet, ahol az olvasók a számukra legaktuálisabb kérdéseket taglalják.

Ha az Ön szíve csordultig megtelt érzésekkel, s úgy érzi, barátait szeretné velük megajándékozni, akkor ne habozzon és keresse fel az „Alkotás“ részt – csatlakozzon V.Megre könyvei azon olvasóihoz, akik itt mutatják be lánghó ihletésű alkotásaikat.

Javaslatokat címezzék az „Anasztázia“ Vlagyimiri Kultúra és Alkotás Támogatásáért alapítvány email címére fond@anastasia.ru, vagy az alábbi postai címre:

600023, Россия, г. Владимир, а/я 15,
Владимирский фонд культуры и
поддержки творчества "Анастасия"

Telefon: (4922) 43-18-09

Az alábbi címeken

hozzájuthatnak Vlagyimir Megre különböző nyelveken kiadott könyveihez; vásárolhatnak szibériai cédrusból készült termékeket és az Oroszország Zengő Cédrusai védjegy alatt készült különböző más termékeket, pl. videó, audió hanganyagot, stb.

Magyarország és Európa

www.RingingCedarsofRussia.org
www.RingingCedarsofRussia.eu
www.anasztazia.hu

Postai cím:

P.O. Box 10 14 18

Reklinghausen, 45614 Németország.

Tel: +44-0870-068-9694

Fax: +44-0870-068-9693

info@ringingcedarsofrussia.eu

Kanada

www.RingingCedarsofRussia.ca

Postai cím:

1057 Steeles Ave. W.

P.O. Box 81768

M2R3X, Toronto, ON, Kanada.

Tel/Fax: 416-628-8976

Tel: 1-888-994-6495

(Kanadában díjtalan)

Fax: 1-888-994-9495

(Kanadában díjtalan)

info@ringingcedarsofrussia.ca

Kanadán kívül:

Tel: +1-416-628-8976

Egyesült Államok

www.RingingCedarsofRussia.us

Postai cím:

130 Church Street Suit 366

New York, NY, 10007, USA.

Tel/Fax: 646-429-1985

Tel: 1-877-TO-CEDAR (862-3327)

(Az USA-ban díjtalan)

Fax: 1-877-549-6902

(Az USA-ban díjtalan)

info@ringingcedarsofrussia.us

Az USA-n kívül:

Tel: +1-646-429-1985

Az összes többi ország

www.RingingCedarsofRussia.org

www.RingingCedarsofRussia.com

Válassza ki az Ön számára megfelelő országot és kövesse az utasításokat.

Postai cím:

130 Church Street Suit 366

New York, NY, 10007, USA.

Tel/Fax: +1-646-429-1985

Tisztelettel:

www.RingingCedarsofRussia.org

Az „Oroszország Zengő Cédrusai“ hivatalos képviselése

Vlagyimir Megre
Kik is vagyunk?

A borítóterv Bachnyák Péter fényképének felhasználásával készült.

Nyomtatás: Pauker Nyomdaipari Kft.

Kiadta: Silvana, Bartkó Edith

Kassa
2009

ISBN 978-80-969539-4-3

